

tuyetbangnhi.wordpress.com

diendanlequydon.com

Chỉ quan tâm đến em

QQ: 516464061

<http://blog.sina.com.cn/imanhua>

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Chỉ quan tâm đến em

~*~

Tác giả : Thiên Thảo

~*~

Edit : Tia & ss Ngọc Quỳnh (dd Lê Quý Đôn)

~*~

Làm ebook: JenSW

~*~

Nguồn : tuyetbangnhi.wordpress.com

~*~

Thể loại : Hiện đại

~*~

Văn án :

Nàng không mập, thật sự không mập, ách, cùng lắm là... đầy đặn thôi

*Nhưng nam nhân nhìn như thiên sứ đứng trước mặt này...
Lại có can đảm gọi nàng là tiểu béo muội???
Tức giận, nàng tiến hành kế hoạch giáo dục hấn
Từ từ... Cái gì? Thiên sứ lại là hội trưởng hội học sinh???
Ừm... Xem ra, kì này nàng thăm rồi...
Hấn – dùng thân phận thiên chi kiều tử thê - tiểu béo muội này là của hấn!
Nhưng trò chơi dần bị tình yêu thay thế
Từ khi hiểu được tâm mình, hấn cũng hiểu rõ
Quý trọng tình cảm này, thế giới này...
Trong thế giới này, hấn chỉ để ý đến nàng*

~*~

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

lllll ♥ llllllllll ♥ llllllllll ♥ llllll

Chương 1

Nếu không có gặp người, ta sẽ ở nơi nào?

Ngày qua thì thế nào, cuộc sống có quý trọng hay không ?

Về sau, ta thường suy nghĩ những vấn đề như vậy, một đường đi tới, có thể nói là khổ, nhưng lúc đó nếm thử lại là ngọt ngào, cũng có thể là ta ảo giác, như thế, người nói đi ?

Học kỳ mới tượng trưng cho sự bắt đầu mới. Tuy trường đại học cũng không có quy định cứng nhắc bắt mặc đồng phục, bắt quá, Hứa Thiên Ái vẫn cực kì “kiên trì” mặc đồng phục. Nhớ ngày đó, vì bộ đồ làm cho người người hâm mộ này, vì có thể thi được vào trường đại học G người người ca ngợi, đêm nào nàng cũng thức trắng đọc sách, noi theo tinh thần treo đèn đánh đêm, lấy mắt gấu mèo làm vinh dự, học bỏ túi lại càng không thể thiếu, mới có được thời khắc vinh quang như ngày hôm nay – - bắt quá, cũng bởi vậy mà... Béo tám cân

Hứa Thiên Ái nghĩ đến đó liền tức giận, người khác thi vào trường cao đẳng, cho dù không gây sụt 18 cân, cũng không cần phải béo đến mức đó, mà nàng thì lại trái ngược. Nhưng cũng không thể trách nàng, dù sao buổi tối thức khuya học bài, dù sao bánh quy cũng đặt trên bàn chờ dạ dày của nàng tiêu diệt, nếu không, nàng còn chưa thi xong đã chết đói rồi

Cứ như vậy, ba tháng đi xuống, thân cao 1m58 cũng không cao hơn, nhưng thể trọng 46kg lại biến thành 50kg. Thật sự là chuyện tốt lần không ra, chuyện xấu cứ tới ùn ùn.

Bắt quá... Tốt xấu cũng vì đồng phục này, vì ngôi trường mà người người tranh giành đến rách da đầu này – - đại học G. Thiết bị đầy đủ hết, giáo sư đều là những người quyền uy trong giới thì không nói, chỉ cần nhìn những người đã tốt nghiệp, được rất nhiều công ty lớn tranh đoạt, lại còn rất nhiều thương nhân, cán bộ cho con mình đến đây học, cho thấy đại học G quả thật là trường học quý tộc, vì vậy mà học phí có phần thái quá, nhưng đa số học sinh đều không ngại điều này.

Oh! My ! God! Ta tới rồi! Hứa Thiên Ái cẩn thận nâng chân phải lên, trịnh trọng bước vào trường học. Ngôi trường cao lớn, thư viện thậm chí còn lớn hơn cả thư viện quốc gia, thiết bị hoàn thiện , sân vận động... A...! Còn có kí túc xá xa hoa dành cho sinh viên – - tuy nàng không phải là học sinh ở kí túc xá. Xem đi ! Nàng cố gắng thi vào ngôi trường này đúng là sự lựa chọn đúng đắn !

Đúng rồi, còn có xã đoàn ở đại học G, xã đoàn nhiều đến nỗi có thể nói là đứng đầu cả nước. Xã đoàn đối với sinh viên đại học mà nói, quả thật là một vở nhạc kịch. Sáng sớm, một đám xã đoàn đứng xếp hàng trong trường, nơi nơi dán các giới thiệu vấn tắt về xã đoàn, mỗi người phụ trách trước một quầy hàng đều cố sức vẩy nước

miếng nói phúc lợi cùng ưu đãi cho sinh viên, hấp dẫn những sinh viên mới tham gia vào xã đoàn (câu lạc bộ) với bọn họ

Hứa Thiên Ái tùy tiện đi qua đi lại trước vài quầy hàng, lật xem giới thiệu văn tắt của các xã đoàn . Vào đại học, có phải nàng cũng nên gia nhập xã đoàn hay không ? Dù sao nàng cũng chỉ cần tham gia vào một sinh hoạt của quần thể, tránh cho mình bị trùng cái tên bà nấu cơm là được. Ở nhà đã không được hưởng thụ thanh xuân, ít nhất ở trường cũng phải bù đắp lại. Chỉ là, nên gia nhập xã đoàn nào đây ?

“Người muốn làm phong phú hơn cuộc sống đại học của người không?” Một thanh âm vang lên trên đỉnh đầu nàng

Cái gì ? Có ý tứ gì? Là ai đang nói chuyện với nàng ? Hứa Thiên Ái khó hiểu ngẩng đầu. Thật cao ... Nữ nhân, nàng 1m58 mới chỉ đến cằm nàng ta, có lẽ là từ 1m75 trở lên đi

“Người nói với ta ... Người... Thật cao .” Hứa Thiên Ái lúng ta lúng túng nói. Tuy nàng luôn hy vọng mình cao hơn một chút, nhưng mà, có lẽ 1m58 cũng tốt rồi

“Ách, cũng không cao lắm, ‘Chỉ có’ 178cm ‘Mà thôi’.” Lăng Hảo Hảo đặc biệt cường điệu, thật sự nàng không cao lắm, mới 178cm mà thôi, chẳng qua là nàng đứng bên cạnh những nữ sinh không cao bằng mà thôi.

178cm! Không cao lắm? Vậy nàng có thể gọi là người lùn nhỏ rồi

“Còn nữa, người có muốn gia nhập xã đoàn không ? Nếu muốn, xin gia nhập vào “Đại Nhân Tình” của chúng ta, châm ngôn của chúng ta là: gạt bỏ khó khăn, thu thập hết các tin tức trong trường, cho dù là quan hệ bất chính, truyền văn, gièm pha hay là không nên biết, mới nhất ở tại “Đại Nhân Tình.” Lăng Hảo Hảo hào khí phát biểu “diễn thuyết” của xã đoàn mình.

“Xã tin tức? Ta thấy ... Hình như không thích hợp với ta lắm.” Đừng nói giỡn, cho dù thế nào nàng cũng không chạy đi thu thập tin tức . Nếu phải gia nhập xã tin tức, thà cho nàng vào xã làm ruộng còn sướng hơn

“Sao mà không thích hợp a, người xem lại mình đi, khuôn mặt tròn tròn cùng đuôi tóc cột ra sau như đuôi của con chó nhỏ, vừa thấy đã làm người ta thấy dễ thân, quả thực là nhân tài thích hợp nhất.” Lăng Hảo Hảo a dua nói, lúc này, cho dù chết nàng cũng bắt nó sống. Người nào dám nói nhân tài của xã tin tức không tốt, xã viên cộng thêm xã trưởng cộng lại cũng chưa bằng 10 ngón tay, đoàn thật sự đang gặp nguy hiểm. Mà mấy “nhân tài” chưa được 10 ngón tay kia, gần đây càng ngày càng lười nhác, nghỉ hè một cái liền ngang nhiên không giao ra tin tức gì, làm xã trưởng như nàng phải tự thân vận động, tuyển nhận xã viên.

“Học tử – ” không biết nàng ta đang khen ngợi hay đang chửi nàng, cái gì mà tóc như đuôi chó, Hứa Thiên Ái trừng mắt nhìn nữ nhân vênh váo trước mắt, không hiểu sao, nhìn mặt đại tử giống như con sói lớn bắt được cô bé quàng khăn đỏ vậy, “Người cười thật là khủng khiếp.” Thật sự, làm cho người ta cảm thấy sờn gai ốc.

Khủng bố? Không thể nào, một cô gái xinh đẹp như nàng, cười lên nhất định là mỹ lệ vô cùng nha ! Ách, mặc kệ, “Tóm lại, ta là xã trưởng Lăng Hảo Hảo của xã tin tức, người sẽ là xã viên mới của chúng ta, tới đây, mau điền vào cái bảng này!” Lăng Hảo Hảo khẩn cấp lấy một tờ giấy ra cho Hứa Thiên Ái.

Nàng trở thành xã viên của xã tin tức? Nàng đồng ý khi nào chứ?

“Người tên là gì?” Lăng Hảo Hảo cầm bút bi lên

“Cái gì ? Hứa Thiên Ái.” Không đúng, sao nàng lại trả lời ? Nàng căn bản không muốn vào xã tin tức.

“Học tử, ta...”

“Tuổi tác? Lớp? Yêu thích? Tình thông?” Lăng Hảo Hảo tiếp tục đặt câu hỏi.

“Ta...”

“Ta cái gì , nói mau, tuổi tác? Lớp? Yêu thích? Tình thông?”

Cái này, hình như bị bắt buộc đi ?

Vì thế, ba giờ sau, Hứa Thiên Ái vào xã tin tức – - xã đoàn ít được chú ý nhất. Lại vì thế, nàng ở bên trong số người “10 ngón tay”.

- - % % % % ✕ % % % - -

Xã đoàn đã gia nhập, nhưng vị trí lớp học vẫn chưa tìm được, khi Hứa Thiên Ái dạo hai vòng cũng không tìm được phòng dành cho đạo Tin Lành, bắt đầu đánh giá khuyết điểm của ngôi trường này. Trời ạ ! Sao trường này lại lớn vậy a ? Chắc nên tìm người để hỏi ...

Ầm! Đau quá, gặp trở ngại rồi. Thắt lưng cong xuống, chụp lấy cái mũi, Hứa Thiên Ái nhin không được rên rĩ.

“Đi đường thì nên nhìn rõ, Tiểu béo muội.” Thanh âm trong veo mà lạnh lùng rơi vào tai Hứa Thiên Ái

“Tường” này – - miệng độc quá nha !

Ngẩng đầu, đầu tiên là một hàng nút thắt ánh vào mi mắt nàng. Oa! Xem ra cái “tường” này rất cao, tầm mắt chậm rãi đi lên trên, nhìn thấy cặp mắt đào hoa mê người, cái mũi thẳng, môi mỏng, tóc đen. Người này đẹp quá – - có phải nàng hoa mắt hay không, sao lại nhìn thấy thiên sứ ? Xinh đẹp làm cho người ta cảm giác vừa không phải nam cũng không phải nữ, trong nháy mắt, nàng như bị thần phục dưới chân hắn.

“Thiên sứ...” Hứa Thiên Ái không tự giác thì thào.

Xem ra lại là một đũa ngọc bị bề ngoài của hắn mê hoặc, vì sao tất cả những người nhìn thấy hắn đều nói hắn như thiên sứ ? Bề ngoài đối với con người thật quan trọng đến thế sao ? Hắn thích người khác gọi hắn là ác ma, vậy mới hợp với cá tính của hắn.

“Đừng ngăn cản ...” Đũa ngọc kia sao vẫn còn đứng đó, chẳng lẽ nàng không biết nhường đường sao ?

Thiên sứ đang nói chuyện, thiên sứ đang nói chuyện, chẳng lẽ là đang nói chuyện

với nàng sao ?”

“Tiểu béo muội.”

Tiểu béo muội – - không... chắc không phải là kêu nàng chứ ? Từ “béo” như một cây châm, đâm vào trung khu thần kinh của Hứa Thiên Ái, cũng làm nàng tỉnh táo lại trong “nam sắc”. Quá đáng giận, cho dù là thiên sứ, cũng không nên nói nàng béo, chạm vào cảm kị của nàng .

“Đừng đi!” Thân thể nhạy hơn tư tưởng, nàng nắm lấy góc áo đối phương

“Thế nào ? Ta không có hứng thú với nữ sinh béo.” Tư Hiên Dật chán ghét nhìn đôi tay nhỏ nắm lấy áo hắn. Tiểu béo muội trước mắt này, có một đôi mắt tròn to, hai bím tóc như bánh quai chèo, lại giống như cây táo, có phần đáng yêu, nhưng lại không hợp với khẩu vị của hắn, hắn không thích cùng nữ nhân béo ở chung một chỗ .

“Ta không mập!” Nàng lớn tiếng nói, có phong phạm như đại tướng quân. Ảo tưởng là dễ dàng biến mất, thiên sứ cũng không phải dễ tìm như vậy, tùy tiện là có thể đụng vào một người. Hứa Thiên Ái tự nói với mình. Quan trọng nhất là phải sửa đúng sai lầm của đối phương. Huống chi, cho dù vừa rồi nàng “Có chút” hứng thú, thì bây giờ vì câu nói kia mà không còn lại chút gì nữa

Tư Hiên Dật cân nhắc nhìn tiểu béo muội trước mắt, khóe miệng nhấc lên một nụ cười khó phát hiện. Có chút ý tứ, đã lâu không ai dám lấy khẩu khí này nói chuyện với hắn, tiểu béo muội này có tư cách trở thành đồ chơi của hắn.

“Người có hứng thú với ta ?” Trừ cái đó ra, hắn thật không biết còn khả năng nào để nàng giữ hắn lại. Nếu nàng muốn câu dẫn sự chú ý của hắn, vậy nàng thành công rồi, hắn bắt đầu có chút hứng thú với nàng

Hứa Thiên Ái cảm thấy nhức đầu, nàng chỉ muốn sửa lại sai lầm của hắn, không hề có hứng thú gì, chẳng lẽ trong đầu hắn chỉ biết đến cái này sao ? Thở dài một cái, Hứa Thiên Ái quát: “Người, nghe, cho, rõ, ta – - không hề có hứng thú với người ! Còn nữa, nói cho người biết, ta không mập, cho nên, xin người đừng gọi ta là “tiểu béo muội” nữa ! Un der stand?” Tuy gần đây nàng béo lên không ít, nhưng nàng tự nhận cũng chỉ ở bậc trung, cho dù cách “gầy” còn một khoảng cách xa, nhưng cũng dưới chữ “béo” một bậc đi. Tối đa – - là đầy đặn mà thôi.

“Chẳng lẽ người cho rằng mình gầy?” Cho dù thế nào, Tư Hiên Dật cũng không thấy nàng gầy ở chỗ nào

“Đúng vậy... Nhưng không thể nói là gầy, ” Hứa Thiên Ái cho dù vô liêm sỉ thế nào cũng không dám tự xưng mình gầy, “Nhưng, xin nhớ, ta cũng không béo!” Dám nói nàng béo, có phải chán sống hay không, đáng đánh đòn ! Cho dù hắn đẹp như trong truyện tranh, cũng không thể nói như vậy, “Cao 1m58, 50 kg, vẫn còn trong tiêu chuẩn, người không biết thưởng thức đúng là ngu ngốc!” Chữ “béo” này quá nghiêm trọng, quá thương tổn tự tôn của nàng, nếu bộ dáng nàng không đẹp, vậy về sau nàng cũng không còn cơ hội để gả cho vương tử nữa

“50 kg, đủ béo.” Tư Hiền Dật hứng thú nói. Tiểu béo muội này thú vị hơn hẳn nghĩ, khuôn mặt tròn phúng phính kia thật rất giống quả táo, làm người ta ngứa tay, muốn nắm lấy nó. Thật không thể tin được, chỉ vài phút ngắn ngủi, hắn lại có hứng thú với một nữ nhân béo

“Người... Người thật là xấu xa” Tức chết nàng! Đã nói là còn trong tiêu chuẩn bình thường mà.

Thật thú vị, thật sự là làm hắn muốn nhéo nàng, tay hắn bắt đầu ngứa, đã lâu không có cảm giác hưng phấn này, mà hắn luôn là người làm theo ý muốn của bản thân

“Này ! Dừng tay... Oa! Đau ... !” Trời ạ, sao lại có người ác liệt vậy chứ ? Nàng còn chưa giáo huấn hắn xong, dạy hắn cơ bản đối đãi với nữ nhân, nhất là cấm nói ra chữ “béo”, hắn lại ngang nhiên nhéo mặt nàng. Hắn có biết nam nữ khác biệt hay không a ? ! Quả thực là “Xâm phạm” nàng mà !

“Dừng tay... Dừng nhéo nữa!” Không dễ dàng thoát khỏi ma chướng của hắn, bảo vệ khuôn mặt, Hứa Thiên Ái cẩn thận lui về sau mấy bước, vỗ về đôi má ửng hồng, rốt cuộc thượng đế cũng công bằng, trên đời không hề có người thập toàn thập mỹ, nam nhân trước mắt liền là tốt nhất ví dụ, tuy có gương mặt như thiên sứ, nhưng tính cách lại như ác ma vậy

“Dừng nhéo nữa, ta cảnh cáo ngươi a...!” Đau quá, chẳng lẽ kiếp trước nàng có thù oán với hắn sao ? Nhéo còn dùng lực như vậy. Không biết có bầm hay không nữa

“Cảnh cáo ta sao? Người không biết ta là ai sao?” Đã lâu chưa ai dám dùng từ này với hắn, Tư Hiền Dật buồn cười đi đến phía trước vài bước, thật muốn nhéo thêm mấy cái nữa, đã lâu hắn chưa có tâm tình tốt vậy nha

Theo phản xạ, thấy Tư Hiền Dật đi đến, Hứa Thiên Ái cũng lui về phía sa, “Người có tiếng lắm sao? Đâu phải tổng thống Mĩ, còn hỏi ta người là ai!” Đáng chết! Ta muốn nói không phải những điều này, tiếng chuông trong đầu nhắc nhở nàng đang có nguy hiểm đến, nhưng miệng Hứa Thiên Ái vẫn không mở ra được. Xem ra, sớm muộn gì nàng cũng bị cái mồm này hại chết

“Ừm... Cũng đúng, so với tổng thống Mĩ, ta không nổi tiếng bằng.” Nhìn y phục của nàng, có lẽ là sinh viên mới, khó trách không biết hắn, “Như vậy đi, cùng ta đến một chỗ, người sẽ biết ta là ai.” Tư Hiền Dật đi đến bên cạnh Hứa Thiên Ái, kéo tay nàng.

“Ta... Ta không cần!” Hứa Thiên Ái bỏ tay Tư Hiền Dật ra, xoay người bỏ chạy, thật đáng sợ, người này tạo ra cảm giác bị uy hiếp chưa từng có trong nàng, chỉ mong, chỉ mong vĩnh viễn cũng không gặp lại hắn ...

Nhìn thân ảnh xa xa, Tư Hiền Dật cũng không đuổi theo, tiểu tử kia thật thú vị, xem ra thời gian sau hắn cũng không đến nỗi nhàm chán, “Lần đầu tiên, tha cho người đi, lần sau... Người cũng không dễ dàng chạy thoát như vậy được nữa”

“Tử Nhai, lấy hết hồ sơ sinh viên năm nhất ra cho ta.” Trở về văn phòng của hội trưởng, Tư Hiền Dật liền nói với bạn thân từ bé đến lớn của hắn – Lăng Tử Nhai

“Sao vậy ? Hội trưởng vĩ đại của chúng ta, có chuyện gì mà cần lấy hết hồ sơ ra ?” Lăng Tử Nhai khoát một tay lên vai Tư Hiền Dật, có chút cân nhắc hỏi. Đối với người bạn này, tuy đã ở chung mười mấy năm nhưng hắn cũng không thể hiểu rõ hắn. Cao 1m87, phối hợp với khuôn mặt và cơ thể không chê vào đâu được, từ nhỏ đã là đối tượng được nữ sinh truy đuổi, hơn nữa, hắn lại là cháu ngoại của nhân vật đứng đầu thương giới – Lý Ngạo Lệ, con của một trong mười vị tổng tài giàu có nhất – Tư Thiên Tề, quả thực là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Nhờ gia tộc bồi dưỡng, người thừa kế này sẽ có tính cách thế nào ? Đáp án chính là một người kì lạ đến rồi tỉnh rồi mù. Không ai có thể hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì, một giây đồng hồ trước, hắn có thể nở nụ cười như thiên sứ, một giây đồng hồ sau lại cho người nếm tư vị của địa ngục, sau khi hành hạ người, sẽ còn giữ lại – - cái tối thiểu, đó là cái mạng nhỏ của người. Tóm lại, người khác trong mắt hắn chỉ là một món đồ chơi, nghĩa vụ là làm hắn vui vẻ

“Không có gì, chẳng qua là muốn tìm một người thôi.” Tư Hiền Dật cười nói.

“Tìm người? Xem ra hôm nay người có tâm tình rất tốt, liên quan đến người người muốn tìm?” Phá lệ, Lăng Tử Nhai bị nụ cười này của Tư Hiền Dật dọa đến nổi toàn thân đổ mồ hôi lạnh. A dật đã bao lâu chưa lộ ra nụ cười này ? Ba năm ...

“Ừm, chắc vậy.” Quả táo đáng yêu đó, nếu để hắn nhéo thêm mấy lần nữa, chắc chắn tâm tình hắn lại tốt hơn

Nhìn nụ cười quỷ dị, Lăng Tử Nhai có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai, xem ra lại có người sắp trở thành món đồ chơi của A Dật, đáng thương cho sinh viên mới này, bảo trọng, tốt nhất là đừng nên hy sinh đến nỗi phải xả thân, A-men, phù hộ.

- - % % % ✕ % % % - -

Rùng mình, dưới ánh nắng gay gắt này, nàng còn có thể rùng mình, đừng nói là có ai đó đang tính kế sau lưng nàng đi ?

“Tiểu Ái, người làm sao vậy, sắc mặt không tốt lắm a...” Phương Linh ở một bên quan tâm nói.

“Không có gì.” Hứa Thiên Ái nhìn bạn học mới vừa quen biết – Phương Linh nói. Tốt quá, vừa đến lớp đã gặp được một bạn học vừa đáng yêu vừa xinh đẹp thế này, còn là bạn bên cạnh nàng nữa chứ

“Đúng rồi, Tiểu Ái, trong trường đại học người tính gia nhập xã đoàn nào ?” Phương Linh hỏi.

“Xã đoàn... Đã gia nhập.” Chẳng qua là bị bức thôi

“Tiểu Ái, người đúng là nhanh nhẹn, ngày đầu tiên đã tìm được xã đoàn, người gia nhập xã đoàn nào vậy ?” Phương Linh tò mò hỏi.

“Xã tin tức.”

“Là xã tin tức thôi nát không thể thôi nát hơn nữa?” Tiểu Ái lại gia nhập xã tin tức!

Thôi nát? “Xã tin tức cực kỳ thôi nát?”

“Đương nhiên! Ưm, nhân số còn chưa được 10 người, văn phòng xã đoàn ở bên cạnh WC, nghe nói trường học từng muốn bỏ xã này, cho nên cùng xã trưởng Lăng Hảo Hảo cãi nhau 3 ngày, thậm chí còn náo loạn phòng hiệu trưởng, cho nên việc này tạm thời ngừng lại.”

Hèn gì học tử cứ bức nàng tham gia, nghĩ đến bên cạnh WC ? A...! Nàng đúng là bị lừa, nếu không làm sao mà đồng ý gia nhập vào một nơi thôi nát vậy chứ ? !

“Hình như là cực kỳ... Thôi nát, vậy Phương Linh người muốn gia nhập xã đoàn nào ?”

“A..., ta không muốn gia nhập xã đoàn, ta muốn gia nhập hội học sinh !” Phương Linh hưng phấn nói.

“Hội học sinh ? Vì cái gì? Chẳng lẽ gia nhập hội học sinh thì tốt hơn sao ?” Tò mò quá, cũng chỉ là một cái hội học sinh thôi, Phương Linh có cần biểu hiện hưng phấn vậy không ?

“Cái gì? Chẳng lẽ người không biết, hội học sinh là có quyền lớn nhất, ngay cả hiệu trưởng cũng phải nể mặt, rất nhiều chuyện đều do họ quyết định a !”

Không thể nào, cư nhiên lại có một hội học sinh còn có quyền lực hơn cả hiệu trưởng, Hứa Thiên Ái cảm thấy mình như muốn té xỉu. Là thế giới này biến hóa quá nhanh, hay là nàng lạc hậu quá rồi ? Tới cùng đây là cái trường gì a, có cần thái quá đến vậy không ?

“Còn nữa nha” vẻ mặt Phương Linh thần bí, gần kề Hứa Thiên Ái nói, “Nghe nói người trong hội học sinh đều là suất ca, đặc biệt là hội trưởng Tư Hiên Dật cùng đội trưởng tuyên truyền Lăng Tử Nhai, nghe nói bọn họ một người như thiên sứ lạc xuống trần gian, một người tà khí như ma vương a.”

Thiên sứ lạc xuống trần gian ... Sao cảm thấy quen thuộc vậy a ? Trời ạ ! Hại nàng nghĩ đến tên nam nhân ác liệt kia. “Người có nói quá hay không ?”

“Không đâu, nữ sinh thi vào đại học G tám chín phần đều là vì bọn họ.” Nàng cũng là một trong số người đó, “Ai, tóm lại, gia nhập hội học sinh có rất nhiều ưu đãi là được” Phương Linh đứng đắn ra kết luận, “Tiểu Ái, dù sao xã tin tức thôi nát như thế, không bằng chúng ta cùng nhau gia nhập hội học sinh đi.”

“Gia nhập hội học sinh?” Không tốt lắm đâu, vào tới 2 cái, chẳng phải rất nhiều việc sao? Huống chi nàng còn phải về nhà nấu cơm, “Ta sợ ta không kham nổi, học sinh có rất nhiều chuyện cần giải quyết đi”

“Vậy phải xem người muốn gia nhập vào ban nào, nghe nói bộ phận tuyên truyền là bận nhất, bộ phận sinh hoạt lại là ban rảnh rỗi nhất. Nếu người sợ không kham nổi, vậy gia nhập vào bộ phận sinh hoạt đi, tham gia cùng ta !” Phương Linh một bên làm

nững nói.

Không còn cách nào, Hứa Thiên Ái cả đời cũng không chịu nổi người khác làm nũng với nàng, “VẬY ... ta xin vào bộ phận sinh hoạt đi.” Nếu vậy, buổi chiều về nấu cơm cho mẹ không thành vấn đề, ngộ nhờ nàng về chậm, bọn họ chẳng phải đói chết sao. Như vậy đi, để bản thân bọn họ tự rèn luyện một phen cũng được, nếu không lại quên mất tầm quan trọng của nàng .

“A..., bộ phận sinh hoạt tuy rất nhàn rồi, nhưng tỉ lệ trúng tuyển là 1/200, ta nghĩ tỉ lệ năm nay cũng vậy, cho nên, tư liệu cá nhân của ngươi phải viết tốt một chút – -” Phương Linh sành sỏi nói .

“Tò mò quá, ” Hứa Thiên Ái có chút khó hiểu, “Phương Linh, sao cái gì ngươi cũng biết hết vậy ?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ ngươi không biết biệt tên trước kia của ta là ‘Mobile phone tin tức’ sao?” Phương Linh đắc ý nói

“Thì ra là thế, hiểu rồi.” Hứa Thiên Ái bừng tỉnh hiểu ra nói, “Nhưng nếu tỉ lệ thấp như vậy, ta cũng biết mình biết ta, dù sao cũng xác định là vào không được.” Cạnh tranh quá kịch liệt, đi cũng chỉ làm miếng lót đệm cho người ta

“Làm sao có thể a? Nói không chừng ngươi có thể là người may mắn trong 200 người. Ai nha, tóm lại điền vào cái bảng này đi, cho dù không trúng tuyển cũng không bị mất miếng thịt nào”

Hứa Thiên Ái cúi đầu, suy xét sau một lúc lâu, rốt cục...

“VẬY ĐƯỢC RỒI, ta và ngươi đi thử xem .”

“Thật tốt quá.”

- - % % % % ✕ % % % % - -

Hứa Thiên Ái

Thân cao: 158cm

Thể trọng: 50kg

Nhóm máu: O

Sinh nhật: 19/2

Tuổi : 19

Tình thông: nấu nướng, từ năm 3 đã nấu ở trong nhà .

Gia đình: mẫu thân Trần Anh là tác giả tiểu thuyết, phụ thân Hứa Tự Lập là họa sĩ tự do, tài chính gia đình bình thường ...

Nắm trong tay tư liệu cá nhân của Hứa Thiên Ái, Tư Hiên Dật nở nụ cười như thiên sứ. Hứa Thiên Ái – - một quả táo đáng yêu, không lâu sau, ta sẽ biến ngươi thành đồ chơi của ta

- - % % % % ✕ % % % % - -

“Tiểu Ái, hôm nay có danh sách học sinh trúng tuyển rồi, mau đi xem với ta !” Phương Linh giống hệt con khi, không ngừng đi qua đi lại cạnh Hứa Thiên Ái

“Được rồi, được rồi, ” Hứa Thiên Ái chịu không nổi lắc đầu, “Nhưng người có cần gấp gấp vậy không ? Dù sao thì sớm hay trễ cũng như nhau thôi.”

“Ai nha, người nhanh lên đi, không phải người cũng muốn biết mình có thể vào hội học sinh hay không sao.” Phương Linh vội vàng nói.

“... Vậy đi thôi.”

3 phút sau.

“Tiểu Ái, người nhanh lên đi !”

“Ta đang chạy nha.”

“Nhưng người chạy thật sự quá chậm, không thể nhanh hơn chút nữa sao ?”

“...”

Mười phút sau.

“Tiểu Ái, người nói cho ta biết, có phải ta đang nằm mơ hay không ?”

“Không phải, người không phải đang nằm mơ.”

“Đánh ta một quyền!”

Ầm!

“Đau quá, trời ạ, ta thật không phải đang nằm mơ, ta thật sự có thể vào bộ phận văn nghệ, a..., cuộc sống thật là đẹp.” Đẹp đến nỗi làm cho người ta muốn rơi lệ

Ba mươi giây sau.

“Phương Linh, người nói cho ta biết, có phải ta đang nằm mơ hay không ?”

“Không phải, người không phải đang nằm mơ.”

“Đánh ta một quyền!”

Ầm!

“Oh, My God. Rõ ràng ta xin vào bộ phận sinh hoạt, sao lại trở thành tiểu muội làm tạp dịch,, có làm không a ? !” Ai có thể nói cho nàng biết, chuyện gì đang xảy ra ? Làm người ta tức giận đến thổ huyết a

“Tiểu Ái, bình tĩnh , đừng kích động.” Tiểu Ái trở thành tiểu muội làm tạp dịch, thật sự là đầy đủ ... Cái kia, Phương Linh không khỏi lú lờ.

“Phương Linh, trước kia hội học sinh không có tiểu muội làm tạp dịch sao ?”

“A... Ít nhất... Ta chưa từng nghe nói qua...”

“Văn phòng hội học sinh ở đâu ? Ta muốn hỏi cho rõ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.” Tiểu muội làm tạp dịch, ở nhà đã đủ, chẳng lẽ trong trường cũng ép nàng làm sao ?

“Văn phòng hội học sinh có rất nhiều gian, người muốn đi nơi nào ?”

“Nhiều gian ?” Hứa Thiên Ái thấy bắt đầu nhức đầu, không hổ là đại học G, “Văn phòng của hội trưởng ở đâu ?”

“Số 3 lầu hành chính phòng 308.”

“... Cảm ơn.”

Chương 2

Có lẽ nhận biết một người, là một ngày rất bình thường.

Không biết có tình yêu ngọt như mật hay không ?

Ta đã nói với người, nếu người không xuất hiện, ta thật sự sẽ rất “Hạnh phúc”, ít nhất là hạnh phúc rất bình thường. Tuy về sau có lẽ sẽ thường hối hận, nhưng khi tình yêu ngọt ngào đi tới, ta cứ hoàn toàn hôn mê, đó là do ta thất sách, đại thất sách!

Càng đến gần văn phòng hội trưởng hội học sinh, Hứa Thiên Ái càng lúc càng thấy không thoải mái. Giác quan thứ sáu trời sinh không ngừng cảnh cáo nàng, nguy hiểm ở phía trước, da gà trên người cũng dựng thẳng lên, bắt đầu nhảy điệu Tăng-gô, cảm giác muốn chắt vắn ban đầu hoàn toàn bị cảm giác bất an thay thế .

Cửa đang ở trước mắt, sao ngón tay đang chuẩn bị gõ cửa lại run mạnh như vậy? Hay là tin tưởng giác quan thứ sáu, không đi vào nữa... Không, không được, dù sao cũng phải hỏi cho rõ, tại sao mình lại trở thành tiểu muội làm tạp dịch chứ !

Rốt cục, cánh tay run rẩy cũng gõ lên cửa, “Xin hỏi, có người ở trong không ?”

“Đi vào.” Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng truyền đến qua cánh cửa .

Sao lại quen tai như thế, giống như đã từng nghe qua thanh âm này vậy, lắc lắc đầu, Hứa Thiên Ái tự nói với mình đừng nên suy nghĩ lung tung. Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cúi đầu, đi vào văn phòng hội trưởng hội học sinh, “Cái kia, xin hỏi hội trưởng hội học sinh có ở đây không?”

“Đang ở, chính là ta.” Thanh âm trong veo lạnh lùng, mang theo một tia trêu tức tiếp tục đi vào lỗ tai Hứa Thiên Ái

Thật kì lạ, thanh âm này càng lúc càng quen tai, nhưng nàng xác định trong số những người nàng quen biết không có ai làm hội trưởng hội học sinh nha. “Cái kia, ta là Hứa Thiên Ái, xin gia nhập vào bộ phận sinh hoạt, nhưng hôm nay công bố danh sách, ta lại trở thành tiểu muội làm việc vặt, ta muốn tới hỏi một tiếng. Có phải làm hay không.” Hứa Thiên Ái cúi đầu, tầm mắt vẫn tiến hành động tác “tương thân tương ái” cùng mặt đất

“Không làm, là ta chọn người, Tiểu béo muội.” Trò hay bắt đầu trình diễn, món đồ chơi chờ đợi đã lâu rốt cuộc cũng đưa tới cửa

“Tiểu béo muội? !” Có ai lại xưng hô đến nỗi làm nàng nghiêng răng nghiêng lợi thế này a ! Mãnh liệt ngẩng đầu, Hứa Thiên Ái nhìn thấy ác ma mà mình nằm mơ cũng không thể quên, cũng vì câu “tiểu béo muội” kia của hắn, hại nàng mấy ngày không còn muốn ăn cơm

“Sao người lại là hội trưởng hội học sinh ? !” Khó trách ngày đó hắn lại hỏi nàng

hắn là ai. Hắn lại là hội trưởng hội học sinh có quyền lớn nhất trường trong miệng Phương Linh, thật là không có thiên lý, sao lại để người bại hoại như vậy lên làm hội trưởng hội học sinh chứ, Thượng Đế đang đi ngủ trưa sao ?

“Vôn là ta a.” Khuôn mặt tròn trịa, cực kỳ mê người... Tư Hiên Dật cảm thấy tâm tình mình càng lúc càng vui vẻ hơn .

“Tốt lắm, ta hỏi ngươi, sao ta lại trở thành ...” Một câu chưa xong, đã có ma trảo đánh úp xuống, “Đau, ngươi... Ngươi lại nhéo ta!” Hứa Thiên Ái oa oa kêu to lên, đáng giận ! Sao hắn lại cao như vậy, hai tay nàng đánh không tới, chân cũng không tới, sao nàng lại bi thảm như thế, học kì mới không phải mọi việc đều tốt đẹp sao? Sao mọi việc đều không thuận theo ý nàng ?

Thật sự cực kỳ đã ghiền, cảm xúc thật sự rất tốt, Tư Hiên Dật không khỏi tán thưởng quả táo nhỏ này đến quá đúng lúc, làm hắn đang bức mình bỗng trở nên vui vẻ. Nhìn khuôn mặt quả táo đỏ hồng như ánh mặt trời Nhật Bản ... Thật mê người, không biết gặm nó thì sẽ có hương vị thế nào ...

Một ngón tay thon dài xuyên qua nách Hứa Thiên Ái, ôm lấy nàng vào lòng. Ừm... Giống hệt tượng tượng, tiểu gia hỏa này ôm rất thoải mái, có lẽ nữ nhân béo cũng có chỗ tốt, ít nhất là cảm giác khi ôm cũng không giống như khi ôm bộ xương .

“Oa, ngươi... Ngươi biến thái nha! Đừng ôm áp chặt như vậy chứ... Này, ngươi đừng có làm loạn nha !” Hứa Thiên Ái bị dọa không nhẹ. Vô duyên vô cớ bị nhéo đã đủ thảm, bây giờ còn bị ôm vào lòng một con sói háo sắc, hơn nữa còn là một con sói thần kinh không bình thường. Đây mới là lần thứ 2 bọn họ gặp mặt, “Tiến triển” cũng quá nhanh đi, nhảy ba cấp cũng từ từ mới nhảy được nha ! Kế tiếp, có phải nàng nên lo lắng cho vấn đề “trinh tiết” của mình không ?

“Ngươi phải biết rằng có bao nhiêu thiếu nữ khao khát được ta ôm, Tiểu béo muội.” Tư Hiên Dật khiêu khích lắm bả nói. Càng nhìn gần lại càng muốn nói, thật sự là cây táo đáng yêu ...

“Đau , đau ... Ngươi... Ngươi biến thái.” Thật sự là không thể nhịn được nữa, tên sắc lang này nhéo chưa đủ, lại còn cắn, Hứa Thiên Ái có thể tưởng tượng được nàng thê thảm bao nhiêu, được rồi, Lỗ Tấn từng nói qua, “Không bạo phát ngay trong trầm mặc, sẽ tử vong ngay trong trầm mặc.” Như thế, để cho tên sắc lang này ném thử Thiết sa chương của nàng đi

Két! Cửa phòng hội trưởng hội học sinh bị mở ra.

“A?” Thanh âm giàu có từ tính truyền đến, làm động tác “gặm cây táo” của dừng lại Tư Hiên Dật, cũng làm cho Thiết sa chương trong tay Hứa Thiên Ái – - ngừng lại giữa không trung.

Cứu tinh! Hứa Thiên Ái hoan hô nói trong lòng, xem ra ông trời vẫn chưa vứt bỏ nàng, vào thời điểm nàng nguy cấp nhất, phái kỵ sĩ tới giải cứu nàng.

Lăng Tử Nhai đứng ở cửa, trong lòng thầm kêu khổ, tới thật không đúng lúc. Đi

ngang qua hành lang thấy văn phòng vẫn còn sáng đèn, vốn đi vào chào hỏi với A Dật, thuận tiện chỉnh sửa vài tư liệu. Làm sao biết được, vừa đẩy cửa ra đã thấy bạn tốt ngồi vừa ôm vừa kéo, vừa cắn vừa gặm một nữ nhân. Xem ra hẳn đã phá hủy chuyện tốt, thấy tia không kiên nhẫn trong mắt bạn tốt, hẳn trực tiếp đóng cửa lại, lớn tiếng nói: “Thực xin lỗi, cứ tiếp tục.” Sau nữa muốn đóng sầm cửa

“Tử Nhai.” Tư Hiên Dật lạnh lùng kêu lên, chỉ có hai chữ, cũng đủ làm Lăng Tử Nhai hiểu lòng kiên nhẫn của bạn tốt đã đến cực hạn. Xem ra phải đóng mạnh hơn, nếu cứ tiếp tục ở lại đây, chỉ sợ người sau này bị A Dật lột da nhai xương sẽ là hẳn

“Cứu mạng, đừng... đừng đi!” Nhìn kỹ sĩ làm như không thấy gì, chuẩn bị đóng cửa rồi đi, Hứa Thiên Ái vội vàng hét lớn, “Này, đừng có đi nha, này ...”

Hiên nhiên, lỗ tai của kỹ sĩ không tốt lắm, đóng cửa lại.

Đáng giận, ngay cả ông trời cũng hướng về tên sói đội lột cừu này, chẳng lẽ nàng nhất định phải bị tên sắc lang này khi dễ?

Trên mặt lại truyền đến cảm giác đau nhói, đau quá! Tên sắc lang đầu óc có vấn đề này lại bắt đầu cắn nàng, “Này, người ... người đừng có cắn ta nữa, còn ... còn cắn nữa, mặt ta sẽ nát mất!” Đến nước này, nàng cũng chỉ có van xin hẳn tha cho nàng

Cũng đúng, cắn nhiều thì mặt không còn tốt nữa, để bảo đảm món đồ chơi còn tốt, xem ra hôm nay nên buông tha cho cây táo nhỏ này, Tư Hiên Dật buông lỏng miệng, “Được rồi. Hôm nay coi như xong.”

Cám ơn trời đất! Lương tâm của hẳn rốt cuộc cũng biết đó là sai lầm, rốt cuộc mọi việc cũng kết thúc.

“Người có thể đi.”

Cái gì? Cứ như vậy, cái gì là có thể đi? Nghĩ nàng là cái gì, nữ phục vụ miễn phí sao? Ít nhất cũng nên xin lỗi, giải thích nguyên nhân chứ

“Người không thấy nên nói gì với ta sao?” Hứa Thiên Ái nháy mắt nhắc nhở Tư Hiên Dật.

“Ta nên nói gì với người?” Khó khi hẳn chủ động buông tha, tiểu béo muội nàng còn muốn hẳn nói gì?

“Người ngẫm lại!” Mắt nàng càng nháy mạnh, nháy nhanh hơn, ai, chỉ mong hẳn hiểu rõ nàng đang ám chỉ cái gì

“Mắt người bị rút gân sao?”

“Xin nhờ, con mắt nào của người nhìn thấy mắt ta bị rút gân!” Hứa Thiên Ái thần tốc phủ quyết nói, nàng là đang ám chỉ.

“Hai mắt đều nhìn thấy.” Đây là sự thật.

“Người...” Hẳn đúng là có bản lĩnh làm người ta tức chết, “Ta đang ám chỉ người nên nói lời xin lỗi với ta!”

“Xin lỗi? Không có!”

Không có? Người nên xin người ta thứ lỗi, nên dập đầu quỳ lạy xin tạ lỗi như hẳn

lại nói không muốn xin lỗi

“Mặc kệ người nói gì, người phải xin lỗi với ta !” Hứa Thiên Ái kiên trì.

“Người là đang ra lệnh cho ta?” Tư Hiền Dật nhíu mi hỏi, mệnh lệnh, từ này thật mới với hắn a !

“...” Nói mệnh lệnh thì có phải quá nghiêm trọng hay không ? Hắn là hội trưởng hội học sinh, nàng làm sao có gan đi trêu chọc hắn.

“Tại sao không nói gì, không phải vậy sao ?” Tư Hiền Dật nửa khom người, nói nhỏ bên tai Hứa Thiên Ái, “Không phải vừa rồi vẫn cực kì dũng cảm à?”

“...” Thua người không thua trận, mặt mũi thế nào cũng phải giữ,”Ta – - ta là đang lệnh cho người xin lỗi với ta .”

“Thực xin lỗi.” Ba chữ chậm rãi từ trong miệng thiên sứ thốt ra

Quá dễ dàng, lại trở nên không chân thực, “Người đang xin lỗi ta ?” Hứa Thiên Ái giật mình hỏi, nàng cần xác nhận rõ ràng.

“Có thể nói vậy.” Tư Hiền Dật nở nụ cười thiên sứ, món đồ chơi này thật thú vị, có được thứ mình muốn, bây giờ lại nghỉ ngơi.

“A..., vậy ... ta nhận lời xin lỗi của người.” Tuy hắn xin lỗi với nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy là lạ, “Còn nữa, ta không muốn trở thành tiểu muội làm việc vặt.” Cho dù cảm giác kì lạ đến thế nào đi nữa, phúc lợi vẫn không thể thiếu, nếu không người chịu thiệt vẫn là mình

“Cái này không thể được, danh sách đã công bố, hơn nữa, hội học sinh vẫn cần một người để chỉnh lí một phen, ta tin tưởng, người nhất định sẽ làm được!” Tư Hiền Dật mềm nhẹ nói

Không chịu nổi, khi cãi nhau không chú ý đến hắn, nhưng khi bình tĩnh, khi hắn dùng thanh âm ôn nhu như vậy để nói chuyện, dùng cặp mắt đào hoa kia nhìn nàng, Hứa Thiên Ái không thể không thừa nhận, điều này làm cho tim nàng đập nhanh hơn, xem ra Tư Hiền Dật rất biết vận dụng khả năng thiên phú của hắn, làm nàng thua trong “nam sắc” của hắn

Cho dù là ai đi nữa, cũng không thể kháng cự nổi “nam sắc” này, “Vậy ... Được rồi.”

Hứa Thiên Ái chửi mình lần thứ 101 dưới đáy lòng, có thể đoán trước, cuộc sống sinh viên của nàng không còn đẹp nữa rồi

- - % % % ✕ % % % - -

Tư vị một đêm thành danh, Hứa Thiên Ái bây giờ mới ném được, vốn là một người vô danh trong lớp, lập tức thành tiêu điểm của cả lớp. Ai bảo nàng là người đầu tiên trở thành tiểu muội làm việc vặt trong lịch sử hội học sinh đại học G chứ ?

“Này, Hứa Thiên Ái, nghe nói người bây giờ thành tiểu muội làm việc vặt trong hội học sinh, tốt quá, người là người đầu tiên a !” Một bạn học nam ngồi trước bàn nàng cười hì hì trêu ghẹo nói

Có thể nói mát, người thích xem náo nhiệt ở đâu cũng có, trước mắt là một ví dụ a, “Đúng vậy a! Vậy thì thế nào! Giống người cả đời cũng không mơ được.” Đối với loại người này không cần khách khí, nếu không bọn họ sẽ khi dễ người.”Tiểu muội mới, nên chiều cổ bạn học nha.” Lại có nam nhân lưỡi dài ồn ào

“Chính là vậy !”

A..., tha cho nàng đi, bọn người này luôn ồn ào bên tai nàng. Bọn họ mỗi người nói một câu, làm nàng nhớ tới con sói có “sắc đẹp” kia

“Hi, Tiểu Ái.” Một cánh tay khoát lên vai Tiểu Ái, nghe thanh âm cũng biết là Phương Linh, “Nói thật cho ta biết, hôm qua ngươi trở về từ phòng hội trưởng hội học sinh, kết quả ra sao ?”

“Ngươi đừng nói nữa, cái kia...” Sắc lang, vậy mà... Hứa Thiên Ái cảm thấy khó mà mở miệng, chẳng lẽ nói với Phương Linh mình bị một nam nhân cắn sao ? Quá... Quá... Mất thể diện, đúng, tuyệt đối không thể nói.

“Cái kia cái gì ?” Phương Linh nghi hoặc không hiểu hỏi, Tiểu Ái sao lúc nào cũng chỉ nói một nửa a ?

“Nha, không có gì, chẳng qua là đàm phán không có hiệu quả, kết quả vẫn phải làm tiểu muội việc vặt trong hội học sinh. Đúng rồi, Phương Linh, ngươi có biết hội trưởng là người như thế nào không ?” Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, tránh cho mỗi lần gặp mặt đều thua trong “nam sắc” của hắn.

“Tư Hiên Dật nha, có thể nói là quý tộc trong quý tộc, tinh anh trong tinh anh. Thật sự, cũng không phải ta nói lung tung a...” Vừa nói đến thần tượng trong cảm nhận của mình, Phương Linh lại bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Quý tộc trong quý tộc, tinh anh trong tinh anh? Không làm chứ.” Hứa Thiên Ái khó có thể tin, sao nàng không nhìn ra a ? Nàng chỉ nhìn thấy hắn là sắc lang trong sắc lang. Trừ sắc lang ra, nàng thật sự không biết gọi người vừa gặp người ta lần thứ 2 đã cắn người ta là cái gì

“Ài, ngươi đừng cắt ngang” Phương Linh không kiên nhẫn nói, “Ta cho ngươi biết, ông ngoại của Tư Hiên Dật là Lý Ngao Lệ – nhân vật nổi tiếng trên thương giới, chỉ có một người con gái duy nhất tên là Lý Thu, mà Lý Thu lại gả cho một trong mười tổng tài giàu có nhất – Tư Thiên Tề, hai người chỉ sinh được 2 đứa con, là Tư Thiên Dật và muội muội của hắn – Tư Tuyết Ngữ, nói cách khác, hắn là người thừa kế duy nhất trong tương lai, ngươi nói xem, không phải quý tộc trong quý tộc, tinh anh trong tinh anh thì là cái gì ?”

“Hình như . . . Có chút giống. . .” Thì ra tên sắc lang kia có thân thế kinh người như thế, trách chi không coi ai ra gì, “Nhưng không phải hắn còn 1 em gái sao ?”

“Ngươi không biết đâu, trong Tư gia, con gái không được kế thừa, đây là gia quy từ trước đến nay của Tư gia .”

Nói vậy, hắn đúng là rồng trong kim cương mà

“Còn nữa . . . Nghe nói Tư Hiền Dật là đai đen nhu đạo, hợp khí đạo, takewondo, từng thi đấu ở Mỹ về bốn môn này, còn có thể nói ngôn ngữ năm nước . . .”

Trời ạ, hần có phải là người không a ? Có cần lợi hại đến thế không ?

“Còn nghe nói, hần đã lấy được hai bằng tiến sĩ, một bằng thạc sĩ, xem ra, người khác nói IQ của hần đến 200 là thật.”

Không phải chứ, đã có 2 bằng tiến sĩ 1 bằng thạc sĩ, vậy còn vất vả đi học làm gì ?
“Rốt cuộc hần mấy tuổi ?”

“20 nha, chỉ lớn hơn chúng ta một tuổi thôi .”

20 tuổi? Hứa Thiên Ái bắt đầu ném tư vị tức chết người. Bởi vì đối phương thật sự không phải người, “Vậy hần còn đến trường làm chi ?” Rõ ràng đã lấy được nhiều bằng cấp như vậy, đã sớm không cần đến trường

“Ha ha, này, cái này, xấu hổ quá, ta cũng không rõ lắm.” Phương Linh gãi gãi đầu nói, đây thật sự là thất bại với nàng

“Người không phải được xưng là ‘Mobile phone’ sao?” Hứa Thiên Ái hỏi.

“Mobile phone thôi, đương nhiên cũng có khi không có điện. Tóm lại, ta có thể biết được nhiều tin tức về Tư Hiền Dật như vậy là tốt rồi .” Phương Linh biện giải nói.

Cũng không sai. Kẻ có tiền đúng là kì lạ, nàng thật không thể hiểu nổi .

- - % % % % ✕ % % % % - -

Cách nghĩ của kẻ có tiền nàng không hiểu thì thôi, nhưng suy nghĩ của Lăng Hảo Hảo thì nàng thật không thể tin được. Trước khi ra khỏi cổng trường, nàng cứ như vậy bị Lăng Hảo Hảo bắt đến xã tin tức.

“Tới đây ! Đây là tân viên duy nhất năm nay của chúng ta – - Hứa Thiên Ái!” Lăng Hảo Hảo đưa Hứa Thiên Ái lên trước mặt các vị trong tin tức xã, trình trọng giới thiệu

Đây là xã đoàn cái gì, gọi là bang phái xã hội đen thì đúng hơn. Nhất là mấy xã viên này, một đám nhuộm tóc đủ màu sắc, rất giống khổng tước, trên cổ, còn đeo vài trang sức kì quái, ông trời, còn có người y phục không chỉnh, mở thẳng nút ra – - cho dù hần là nam, cũng quá. . . Nàng – - không nhìn làm đi, đây là cái gì, trước ngực người kia hình như là được vẽ lên, nhưng đừng nói cho nàng biết là xăm nha !!!

“Tới đây, tiểu Hứa, giới thiệu cho người biết, vị có con rồng được xăm trước ngực này là – - Hạ Thạch.” Trời ! Thật là hình xăm. Nàng suýt nữa té xỉu.

“Người đang bắt chéo chân kia là Quý Tuyên Tuyên, trông coi thu chi của xã. Y phục mặc mát mẻ nhất là Khang Mỹ Lệ, trông coi quan hệ xã hội. Nhai kẹo cao su là Vũ Chiến, chuyên coi các tin tức trường học. Đeo mắt kính, có râu, nuôi tóc dài, là người rảnh rỗi nhất trong tin tức xã, chúng ta đừng để ý đến hần, còn có. . .”

“Người nào rảnh rỗi chứ, ta tự giới thiệu, ta là Giang Nội Xương, đảm nhiệm chức vụ sáng tác trong tin tức xã.” Giang Nội Xương đến trước mặt Hứa Thiên Ái tự giới thiệu .

“Đảm nhiệm chức vụ sáng tác, hừ! Hừ!” Lăng Hảo Hảo khinh thường nói, “Nói có dễ quá không ? Xin hỏi Giang gia vĩ đại của chúng ta, từ lúc người gia nhập xã đến bây giờ, người đã giao bản thảo được mấy lần ? Xin nhờ! Một lần cũng không có.”

“Chẳng qua là ta không có linh cảm, hơn nữa, ban đầu là người buộc ta gia nhập.”

“Đó là chuyện ta hối hận nhất, thấy người đeo mắt kính còn tưởng là thông minh, ai biết là một tên ngu ngốc chứ !”

“Này ! Nữ nhân. . .”

Lăng Hảo Hảo và Giang Nội Xương lại bắt đầu lần khắc khẩu thứ 1008 của họ

“Hello, tân xã viên của chúng ta, ” hai thanh âm đồng thời phát ra, giống như một người đang nói chuyện, “Xin tự giới thiệu, chúng ta là Kinh gia huynh đệ, ta là Kinh Tung Thiên (Ta là Kinh Hoàn Địa).”

Hứa Thiên Ái thở dài một hơi, xã tin tức rớt cuộc cũng có những người bình thường, nếu tóc bọn họ không dính nhiễm sắc thể “rực rỡ”, nàng tin tưởng bọn họ cũng là mỹ nam tử

“Xin chào, ta là Hứa Thiên Ái, ách, các người là sinh đôi sao?”

“Đương nhiên, tiểu thư mỹ lệ, ta là ca ca.” Kinh Tung Thiên nắm tay phải Hứa Thiên Ái lên, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của nàng một cái .

Trời ạ ! Thật . . . Ghê tởm, Hứa Thiên Ái thấy lông tơ toàn thân dựng thẳng lên, nói nàng xinh đẹp dĩ nhiên nàng rất vui, nhưng dùng phương thức này, nàng lại thấy cực kì ghê tởm

“Ta là đệ đệ Kinh Hoàn Địa, ” Kinh Hoàn Địa nhẹ nhàng nắm lấy bả vai Hứa Thiên Ái, “Dùng nụ hôn của ta làm lễ gặp mặt đi, hy vọng tiểu thư mỹ lệ thích.”

Vấn đề là nàng tuyệt không thích nha! Nhìn thấy khuôn mặt Kinh Hoàn Địa càng lúc càng gần, Hứa Thiên Ái hò hét thảm trong lòng, ai tới cứu nàng đi !

“Hai tên biến thái các người tránh ra cho ta ...” Trong tình thế nguy cấp, cuối cùng cũng có người đến cứu nàng

“Tiểu Ái, người đừng chú ý đến 2 tên biến thái này, nếu bọn họ có hành vi gây rối người, cứ giống như vậy. . .” Khi nói chuyện, Lăng Hảo Hảo đột nhiên đánh 1 quyền lên ót Kinh Tung Thiên, đá 1 cước vào bụng Kinh Hoàn Địa, “Nhớ kỹ, đừng bao giờ thủ hạ lưu tình .”

“Lão Đại, người cũng quá độc ác đi, đá còn dùng lực như vậy.” Kinh Hoàn Địa đau đớn ôm bụng nói

“Đúng vậy, lão Đại, chúng ta chỉ thích ở chung cùng nữ hài tử mà thôi, không cần xem chúng ta như biến thái chứ.” Kinh Tung Thiên ai oán nói. Hắn chỉ là phong lưu, tuyệt đối không phải là biến thái.

“Ý của các người là ta sai ?” Lăng Hảo Hảo nhìn chằm chằm bọn họ, khớp ngón tay rung động

“Lão Đại, người. . . Người làm sao mà sai a?” Thanh âm nịnh nọt lập tức vang lên,

nói đùa, bọn họ đâu phải chán sống, dĩ nhiên còn muốn giữ lấy cái mạng nhỏ của mình.

“Đúng . . . Đúng vậy a!” Cho dù trong lòng hẳn rõ ràng đang nói không phải. Ai bảo hẳn đã từng thử vài quả đấm của lão Đại, nói một câu trái lương tâm cũng không sao

“Tốt tốt! Xem ra hôm nay các ngươi rất hiểu ta.” Đáng giận, hại nàng mất một lý do quang minh chính đại để đánh, coi như bọn họ may mắn

“A . . . A . . .” Kinh Tung Thiên và Kinh Hoành cười khan vài tiếng, xem ra, hôm nay bảo vệ được cái mạng nhỏ

“Đúng rồi, Tiểu Ái, xã viên đều ở chỗ này, còn thiếu 1 xã viên nữa, lần khác giới thiệu cho ngươi.” Lăng Hảo Hảo lôi kéo Hứa Thiên Ái, “Hôm nay, để ăn mừng ngươi gia nhập xã tin tức, chúng ta quyết định cho ngươi một nhiệm vụ vinh quang – nằm vùng trong hội học sinh.”

“Muốn ta làm nằm vùng?” Có phải lỗi tai nàng có vấn đề hay không, cho nên nghe lời nói của người khác cũng bị biến dạng ?

“Không sai! Hội học sinh luôn luôn rất thần bí, nếu ngươi đào ra được những tin tức từ hội học sinh, xã tin tức của chúng ta mới có thể hãnh diện” Lăng Hảo Hảo càng nói càng hưng phấn, đơn giản là muốn ngừng mà không được, “Chỉ cần ngươi. . .”

“Chờ một chút, học tử, ngươi muốn ta làm nằm vùng, có để mắt đến ta không ?” Hứa Thiên Ái cắt ngang Lăng Hảo Hảo , vội vàng nói, nằm vùng! Đúng là dọa người, vạn nhất bị phát hiện, có phải nàng sẽ giống như trong tivi, bị bắn một phát súng hay không ?

“Làm sao có thể a? Ngươi là một người cực kì có tiền đồ, còn nữa, không phải ngươi là tiểu muội trong hội học sinh sao? Có những điều kiện tốt như vậy, phải hảo hảo lợi dụng mới được.” Lăng Hảo Hảo nói, vẻ mặt đương nhiên.

“Đúng là. . .” Dưới tình huống này, nhất định phải giữ vững lập trường, nếu không thế nào sau này nàng cũng bị nàng ta dắt mũi mũi

“Đừng nhưng là nữa, chuyện này trừ ngươi ra, còn ai mà làm được.”

“Ta không. . .” Nhất định không thể đồng ý !

“Cứ như vậy mà làm.” Lăng Hảo Hảo bất chấp tất cả hạ kết luận.

“...” Hứa Thiên Ái kinh ngạc, nàng còn chưa nói gì với nàng ta mà?!

——% % % % % % % % % %——

Thời tiết tháng chín luôn rất ẩm áp và ánh mặt trời soi sáng khắp nơi. Ánh mặt trời ẩm áp rắc khắp vườn trường đại học G, khiến cho sân trường bóng râm khắp nơi thêm một cỗ ẩm áp.

Học xong tiết buổi sáng, giải quyết cơm trưa trong căn tin trường, Hứa Thiên Ái đi thẳng lên tầng cao nhất để hưởng thụ gió mát. Thật thoải mái, sau khi vào ngôi trường này, đã lâu nàng không được nhẹ nhàng như vậy, điều này làm cho nàng có cảm giác

buồn ngủ. Xã tin tức, hội học sinh, đều vút sang một bên, dù sao mấy hôm nay nàng cũng không đến mấy chỗ đó. Làm tiểu muội là vì thất thố trong “nhan sắc” của đôi phương, nhất thời không kháng cự được nên mới rơi vào bẫy; làm nằm vùng, nàng căn bản không đồng ý, đôi phương tự nghĩ nàng đồng ý. Cho nên kết luận là, cái gì nàng cũng chưa đồng ý, nàng không phải tiểu muội hội học sinh, càng không phải nằm vùng của xã tin tức. Ánh nắng xinh đẹp, làn gió nhẹ nhàng, nàng thật muốn hảo hảo hưởng thụ...

“Đích đích! Đích đích...” Di động trong túi váy vang lên. Hứa Thiên Ái chậm rãi mở mắt, lắc đầu. Rốt cuộc là người nào nha, sao gọi đến đúng lúc thế ?” “Này ? Ai vậy ?”

“Là ta!” Thanh âm trong veo mà lạnh lùng truyền đến.

“Người? Là ai vậy?” Hứa Thiên Ái nói. Người này đúng là không bình thường, hỏi hẩn là ai, hẩn lại nói “là ta”, giống như ai cũng phải biết hẩn vậy. Nàng cũng không phải “Thần lỗ tai”, nghe thanh âm đã phân biệt được đôi phương là ai.

“Lập tức đến sân vận động.” Thanh âm của đôi phương giống như đang đè nén vậy

“Người bị thần kinh a, vô duyên vô cớ bảo ta đến sân vận động.” Đâu phải ăn no dư mỡ, không có việc tự nhiên đến đó làm gì ? Huống chi nàng là nhân vật ngu thể dục nhất, sân vận động từ trước đến nay tương khắc với nàng, không cần đi thì tốt nhất là không đi, đó là nguyên tắc của nàng .

“... Người đừng để sự kiên nhẫn của ta đến cực hạn, làm ta tức giận, người nhất định chết rất khó coi.” Thanh âm của đôi phương không rét mà run.

“Người...” Thanh âm này hình như là ... “Người – - đừng nói là – - Tư Hiên Dật à!” Chỉ mong không phải, nếu không, nàng thật sự sẽ chết rất khó coi.

“Người, nói, đi ?” Âm thanh âm lạnh lùng như đưa Hứa Thiên Ái vào hầm băng, xem ra thật sự là Tư Hiên Dật.

“Ta... Ta...”

“Ta cái gì, ta cho người trong vòng 10 phút xuất hiện trong tầm mắt của ta .”

“Này , ta...” Hứa Thiên Ái còn chưa nói hết, Tư Hiên Dật đã tắt di động

Hứa Thiên Ái ngơ ngác nhìn di động trong tay, xui xẻo, sao tên này cứ như âm hồn chưa tiêu tan vậy a. Sân vận động – - không đi không được.

Chương 3

Sân thể dục trong đại học G

Trong những tiếng động ồn ào, năm 2 và năm 3 đại học G đang bắt đầu trận bóng rổ

“Oa, Dật, thật là đẹp trai!”

“Dật, ta yêu ngươi!”

“Hôm nay có thể nhìn thấy Dật thi đấu, thật sự là quá tuyệt vời.”

Bên trong sân thể dục, các nữ sinh hoàn toàn trở nên điên cuồng, trong suy nghĩ của các nàng, xem Tư Hiên Dật biểu diễn cá nhân còn quan trọng hơn hẳn thi đấu bóng rổ nhiều

“Quá đẹp trai, mở màn mới 10 phút, Dật đã giành được 3 điểm!”

“A..., làm sao bây giờ? Ta thật muốn té xỉu.”

“Dật, ta yêu ngươi!”

Tư Hiên Dật chạy trong sân, đối với chơi bóng rổ, hẳn tuy không thích, nhưng cũng không chán ghét, bắt quả đã lỡ gia nhập vào đội bóng rổ cũng nên hiến chút lực đi, dù sao hẳn cũng luôn chán ghét sự thất bại. Một động tác giả đã giải được phòng thủ của đối phương, Tư Hiên Dật tiện tay ném bóng vào rổ, trúng mục tiêu!

Tức thì, tràng tiếng hét chói tai vang lên lần thứ 2 trong sân vận động

Thật ồn ào, Hứa Thiên Ái vừa vào sân vận động, bên tai đã có đủ thanh âm, tiếng reo hò của nam, tiếng hét chói tai của nữ nhân, tiếng còi của trọng tài, tiếng chạy của... Thật là quá ồn ào. Vận động đối với nàng mà nói, từ trước đến nay là tương sinh tương khắc, thành tích thể dục của nàng luôn là thấp nhất. “Người tại lằn ranh” là chuyện thường xảy ra, mỗi học kì thể dục, giáo sư đều dùng thể công nước mắt để đối phó với nàng

Cho nên, nàng thích an tĩnh, thích một mình làm việc. Tạp chí truyện tranh phong trào thể dục thể thao nàng thích xem, nhưng vĩnh viễn, nàng đều ghét đến sân vận động, xem một đám người so tài với nhau

Nghe qua, hình như mọi người đều thích kêu tên “Dật”, “Dật” đừng nói là chỉ Tư Hiên Dật đi?

Theo ánh mắt của mọi người, Hứa Thiên Ái nhìn về phía sân bóng rổ. Thật là cao. Người mặc áo số bảy kia nhảy thật là cao, trên sân bóng rổ, hẳn như chỉ tùy tiện chơi bóng vậy, không chút để ý, lại có thể nhiều lần trúng mục tiêu. Làm cho người ta hoàn toàn bất ngờ, nếu hẳn lấy toàn lực ứng phó, không biết sẽ như thế nào, mà hình như, bóng dáng hẳn có chút giống Tư Hiên Dật

“Oa, Dật lại vào thêm một trái nha !” Cô gái bên cạnh Hứa Thiên Ái thét lên.

“Xin hỏi, Dật có phải là hội trưởng hội học sinh – Tư Thiên Dật không ?” Hứa Thiên Ái hỏi cô gái vừa thét chói tai ban nãy

“Đúng rồi, đúng rồi!” Cô gái không kiên nhẫn đáp.

Thì ra thật là tên sắc lang có vấn đề thần kinh kia, không ngờ kỹ thuật đánh bóng của hắn lại tốt như vậy, thật sự là... Quá... Quá ngoài ý muốn.

“Đô!” Một tiếng còi vang lên, trận đấu kết thúc, 153 so với 42, năm hai toàn thắng. Hứa Thiên Ái ngơ ngác nhìn sân bóng, chưa từng nghĩ người bên cạnh nàng, hơn nữa là một người quen biết lại có thể vừa đẹp trai vừa giỏi đến vậy, giống như nhìn thấy thần tiên vậy. Thật sự là quá đẹp trai! Làm sao bây giờ? Bây giờ nàng lại có cảm giác sùng bái với kẻ thù của nàng !

Một bàn tay duỗi đến sau nàng, vỗ nhẹ bờ vai nàng, “Người là – - Hứa Thiên Ái!”

“Người – -” Hứa Thiên Ái nhìn nam nhân bóng dáng cao ngất , khỏe mắt mang theo một tia tà khí này, “A? A! Là người, thì ra là người, là tên hôm trước thấy chết không cứu!” Hứa Thiên Ái kêu lên. Sau ngày hôm đó, nàng mới biết được, thì ra trên thế giới này còn có tên cặn bã như vậy .

“Chuyện ngày đó, người còn nhớ rõ?” Lăng Tử Nhai có chút chột dạ nói.

“Đương nhiên!” Làm sao có thể quên được

“Vậy — ta giải thích với người một chút.” Lăng Tử Nhai bắt đầu nói. Không còn cách nào, thà đắc tội tiểu nhân cũng không nên đắc tội nữ nhân. Huống chi, nữ nhân này là món đồ chơi mới của A Dật, càng không thể đắc tội

“Giải thích với ta, đừng nói là – - có âm mưu gì? Nhìn vẻ mặt người đúng là nam nhân theo tiêu chuẩn hư hỏng, khẳng định không có ý tốt.” Người này thật sự không thể tin.

“Ta là nam nhân hư hỏng?” Tha cho hắn đi, hắn là nam nhân tốt mới đúng, vào được phòng bếp, ra được phòng khách, cũng vì gương mặt mà nữ nhân nào gặp qua cũng nói hắn tà khí, tà khí không phải lỗi của hắn! Là vấn đề ghen.

Hứa Thiên Ái gật gật đầu nói: “Vì người ta thấy người hư hỏng!”

“...” Quá... Đả thương người, chẳng lẽ phải giống Dật mới gọi là nam nhân tốt ? Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất, “A Dật bảo ta mang người đến khu nghỉ ngơi .”

“Người là hắn phái tới?” Quả nhiên, hắn là “chó săn” của Tư Thiên Dật .

Lăng Tử Nhai gật đầu nói: “Đi thôi.” Nói xong, đi trước nàng

Không còn cách nào, ai bảo nàng không có dũng khí phản kháng Tư Thiên Dật a. Hứa Thiên Ái chậm rãi xoay người, chậm rãi nâng chân phải lên, chậm rãi... Khi Lăng Tử Nhai đi được mười bước, xoay người, phát hiện Hứa Thiên Ái vẫn còn giậm chân tại chỗ

“Nhanh lên đi thôi, theo ta được biết, A Dật không phải người kiên nhẫn, nếu để

hắn tức giận, nhất định về sau không có quả ngon ăn.” Lăng Tử Nhai đi đến bên cạnh Hứa Thiên Ái, hảo tâm nói.

Đích xác, mỗi lần nằng và hắn chạm mặt, đều có thể dùng từ “thê thảm” để hình dung, nếu lần này làm hắn không kiên nhẫn nữa, vậy nằng ...

Bên trong sân thể dục, nhiệt khí sôi trào, lại có 2 người không tự chủ được mà rùng mình một cái .

- - % % % % ✕ % % % % - -

Chậm ! Tư Hiên Dật cầm khăn xoa xoa mái tóc ẩm ướt. Tử Nhai đi đã 10 phút, sao còn chưa mang Tiểu béo muối đến? Xem ra gần đây Tử Nhai thật quá rảnh rồi, về sao nên tìm việc gì đó để hắn lao động gân cốt

“Hi! A Dật, hôm nay đánh bóng rất tốt” Đội trưởng đội bóng rổ vỗ vỗ vai Tư Hiên Dật, “Xem ra trở về phải khổ luyện lại đội bóng rổ.” Thật khó có thể tưởng tượng, chỉ có 20 tuổi mà thôi, kỹ thuật lại có thể cao như vậy. Nếu hắn toàn lực ứng phó mà nói, lấy thực lực của hắn, tuyệt đối có thể vào đội NBA của Mỹ

“Chỉ là không có trở ngại thôi.” Tư Hiên Dật miễn cưỡng đáp. Hắn luôn không thích bị ra nhiều mồ hôi, vì vậy đối với vận động, trước nay hắn đều chỉ ra 3 phần lực. Bỗng dưng, ánh mắt hắn bị một bóng dáng hấp dẫn lấy – - Tiểu béo muối cuối cùng cũng đến đây.

“A Dật, đây là người người muốn.” Lăng Tử Nhai kéo Hứa Thiên Ái đến trước mặt Tư Hiên Dật

Thật chương mắt! Tư Hiên Dật nhìn chằm chằm đôi tay Lăng Tử Nhai đang giữ chặt Hứa Thiên Ái, “Qua đây.” Hắn chậm rãi đã mở miệng.

“A...!” Hứa Thiên Ái nhẹ giọng lên tiếng, người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Nhìn đại gia hắn, có lẽ lúc này tâm tình không tốt, nằng vẫn lại là thành thật một chút đi. Bước đến bên cạnh Tư Hiên Dật, cúi đầu, Hứa Thiên Ái cảm giác như mình là tội phạm đang chờ quan tòa xử tội vậy

“Ta gọi người qua đây, không kêu người cúi đầu.” Thanh âm trong veo lạnh lùng lười biếng truyền đến từ đỉnh đầu Hứa Thiên Ái

“A? !” ngẩng đầu, một khuôn mặt như thiên sứ ánh vào mi mắt Hứa Thiên Ái, thật – - xinh đẹp a! Không ngừng tự nhắc mình người trước mắt là kẻ thù, nhưng Hứa Thiên Ái vẫn không thể không tán thưởng “nam sắc” đủ làm người ta phạm tội của hắn, dù sao thì xinh đẹp người ta cũng thích nhìn, nằng đương nhiên cũng không ngoại lệ. Huống chi, trong đầu nằng vẫn còn in nguyên dáng vẻ chơi bóng ban nãy của hắn.

“Mặt ta làm người cảm thấy hài lòng không?” Thanh âm trêu tức truyền ra từ miệng “thiên sứ”. Cây táo nhỏ nhìn mặt hắn mà ngẩn người, nếu là nữ nhân khác, nhất định sẽ làm hắn thấy chán ghét, nhưng cây táo nhỏ làm vậy, hắn lại thấy vui vẻ

Khẽ mở môi, thật là gợi cảm, làm cho người ta rất muốn vuốt ve, mà lại sợ khinh

nhờn thần thánh này, “Đương nhiên hài lòng.” Lời nói không tự chủ bay ra từ trong miệng, làm mọi người chung quanh đều ngừng động tác lại. Mãi đến Tư Hiên Dật như không chịu nổi “hô hô” cười to, Hứa Thiên Ái mới hồi phục tinh thần lại.

Nhìn người xung quanh đều nhìn nàng, mặt nàng ửng đỏ, thật mất mặt, thật muốn tìm cái lỗ để chui xuống. Hơn nữa, người này càng cười càng hăng say, càng làm nàng hiểu rõ sự ngu xuẩn của mình

“Quả nhiên, người không phụ kì vọng của ta với người.” Tư Hiên Dật buồn cười nhìn Hứa Thiên Ái, đưa ngón trỏ ra gõ nhẹ cái mũi của nàng, quả là tiểu tử thú vị

Trời ! Nóng quá! Hứa Thiên Ái cảm giác như mặt mình sắp bị nấu chín vậy. Mặt nóng quá, chớp mũi lại càng không được tự nhiên

“Nữ sinh kia là ai vậy? Sao lại tựa gần Dật như vậy !”

“Dật, đừng mà!”

“Này, cách Dật ra xa một chút !”

Sau khi trận bóng rổ kết thúc, những nữ sinh còn ở lại thấy thân tượng của mình thân mật cùng một cô bé khác, nhao nhao kêu lên.

“Dật là của mọi người !”

Thật đáng sợ, giống như bạo động vậy. Tiếng hét chói tai vang khắp sân vận động, làm mặt Hứa Thiên Ái càng lúc càng trầm xuống, tuy sắc đẹp đứng trước mặt, nhưng nàng không muốn trở thành kẻ thù của toàn bộ nữ sinh, huống chi, người trước mắt này có lẽ chỉ vui đùa với nàng. Xem ra, trốn đi vẫn hơn. Suy nghĩ như vậy, nàng xoay người đi, nhưng tay trái đã bị bắt lấy, lão đảo một cái, sau đó rơi vào một bộ ngực dày rộng

“Wow! Đừng, Dật, Đừng mà !” Nữ sinh trên khán đài càng lúc càng la lớn

“Này, người làm sao? Đừng hăm hại ta. Mau buông tay ra !” Hứa Thiên Ái thực sự hoảng sợ, tên sắc lang đầu óc có vấn đề này, sao lại ôm nàng trước mặt bao người thế này, còn lấy tay nàng mà chà xát mặt hấn ? Thế này, cho dù nàng có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch

“Không phải muốn rời khỏi ta sao ?” Tư Hiên Dật thâm tình nắm tay Hứa Thiên Ái, nhẹ nhàng ma sát mặt mình, “Ta biết lần này là ta không đúng, ta cam đoan với người, sẽ không để người bị thương tổn, cho nên – - xin người đừng rời khỏi ta nữa.” Cúi đầu, hấn ấn lên lòng bàn tay Hứa Thiên Ái một nụ hôn

“Dật học trưởng ...” Các nữ sinh trên khán đài nức nở kêu lên. Nếu mình được ôm vào lòng Dật học trưởng, không biết tốt bao nhiêu !!!

Không phải chứ, là Tư Hiên Dật không bình thường hay là thần kinh của mình bị loạn lên, sao mọi chuyện đột nhiên trở thành như vậy ? Hứa Thiên Ái bắt đầu cảm giác mình giống như đóng hài kịch vậy, trước mặt bao người, “Này, người đang nói gì vậy ! Ta khi nào thì ...”

“Đừng phủ định chuyện giữa chúng ta, đối với người mà nói, có lẽ đó không phải

là hồi ức gì, nhưng với ta mà nói, đó là hồi ức mà ta trân quý nhất.” Tư Hiên Dật ôm chặt Hứa Thiên Ái, thống khổ nói, nước mắt trong suốt chảy xuống khuôn mặt.

“Hu! Hu!” Nữ sinh trên khán đài rơi lệ không ngừng, mà những người đang ngồi bên cạnh hai người như kim bị đóng đinh tại chỗ .

Hứa Thiên Ái chăm chăm Tư Hiên Dật, thiệt hay giả? Hắn lại có thể rơi lệ ? Trong lòng biết rất rõ đó là một cạm bẫy, nhưng – - nhìn hắn bịa chuyện như thế, nhưng khuôn mặt bất lực vô cùng, như thiên sứ rơi xuống trần gian mong người khác che chở bảo vệ cho hắn. Trời ạ! Bản năng làm mẹ của nàng bắt đầu trỗi dậy , “Người...”

“Đừng nói nữa, nếu – - ngươi đồng ý tha thứ cho ta, đừng cự tuyệt nộ hôn của ta, được không ?” Đầu chậm rãi đi xuống, hai khuôn mặt càng lúc càng gần vào nhau

“Người... Có phải đang đùa ta hay không ?”

“Đương nhiên .” Tư Hiên Dật nhẹ giọng nói bên tai Hứa Thiên Ái, lập tức hôn lên môi nàng...

Nụ hôn đầu tiên trân quý 19 năm, cứ như vậy bị đoạt đi...

- - % % % ✕ % % % - -

Nam chính xinh đẹp cao quý hết thiên sứ, nhẹ nhàng ôm lấy mặt nữ chính, ôn nhu nói bên tai nàng, sau đó cúi mặt xuống hôn nàng ... Hình ảnh xinh đẹp biết bao nhiêu – - nếu như không có câu nói sau cùng của nam chính – - chắc chắn sẽ rất hoàn mỹ. Nằm trên giường, Hứa Thiên Ái lại lần nữa thương tiếc cho nụ hôn đầu tiên của mình, trong tưởng tượng của nàng, người đó hẳn phải là người nàng yêu nhất, phải là chuyện tốt đẹp nhất trong đời, bây giờ, lại bị trò đùa dai của tên sắc lang kia đoạt mất, còn trở thành đối tượng quan sát của toàn trường, a...! Nụ hôn đầu của nàng... Tình cảm của nàng... Ai đó mau trả lại cho nàng! Nàng... Có phải gần đây hơi bị bi thảm không.

Hứa Thiên Ái nằm trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không được, chuyện ở sân vận động hôm nay kích thích nàng quá mạnh, cảm giác như đang nằm mơ, đang mơ một cơn ác mộng. Nàng không biết mình làm sao mà về được lớp học. Các học sinh, thậm chí là giáo sư, ánh mắt đều khác trước. Mà xã tin tức còn mở thêm một cái “party” cho nàng, chúc mừng bước đầu tiên thành công, hại nàng càng thấy mệt. Khai giảng mới hơn một tuần, nàng đã gây ra nhiều như vậy, cũng nhờ Tư Hiên Dật ban tặng, nàng trở thành nhân vật nổi tiếng cả trường – dù chỉ mới học năm nhất. Sau này, không biết nên dùng thái độ gì để đi học .. Không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với Tư Hiên Dật... Con người quả nhiên không nên trầm mê trong sắc đẹp, “hồng nhan họa thủy”, danh ngôn này quả không sai tí nào, sau mấy ngàn năm tôi luyện, càng tinh tú phi phàm hơn, do chính nàng thể nghiệm điều này – - cho dù tên gây họa kia là nam nhân, nàng... vẫn phải chịu hại ...

Một đêm này, thật là dài đằng đẵng, đối với Hứa Thiên Ái mà nói, là một đêm không ngủ...

- -% % % % ✕ % % % % - -

Được người ta chú ý là chuyện tốt, nhưng bị coi như động vật, thật sự là khó chấp nhận được. Sáng sớm hôm nay, Hứa Thiên Ái vừa bước vào cổng trường, những ánh mắt kia quay chung quanh nàng, lời thì thầm không ngừng lại. Nhất là bây giờ, các sinh viên đều nhìn về phía nàng, khoa trương hơn, giáo sư không để ý thì thôi, cũng hết như sinh viên, đi qua đi lại nhìn nàng mãi. Nghĩ nàng là cái gì ? Người ngoài hành tinh sao ?

“Khụ! Khụ!” Giáo sư tiếng Anh rút cuộc không nhin nổi nữa, cẩn thận hỏi: “Hứa đồng học, nghe nói ngươi và hội trưởng yêu nhau ? !” Câu hỏi tuy kinh điển nhưng đều nói lên tiếng lòng của tất cả mọi người có trong lớp .

Nghe đi ! Đây là vấn đề mà giáo sư cần hỏi sinh viên hay sao ? Đây còn là giáo sư dạy ngoại ngữ nổi tiếng trong nước, từng phát biểu vài lần trên tạp chí. Hứa Thiên Ái cảm giác mình giống như người nguyên thủy đi lạc vào không gian thời gian vậy

“Cái kia... Giáo sư, này...” Điều này làm cho nàng không biết nên trả lời thế nào, đây căn bản không phải vấn đề để hỏi khi đi học !!!

“Ai là Hứa Thiên Ái?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm ngăn lại câu trả lời của Hứa Thiên Ái, cũng lập tức đánh tan không khí khẩn trương trong phòng

“Là ta, xin hỏi ngươi là ?” Wow ! Mỹ nữ, cho dù cũng là nữ nhưng Hứa Thiên Ái không thể không tán thưởng nữ sinh trước mắt này, trắng làn da trắng nõn cùng đôi môi đỏ mọng thu hút ánh nhìn của người khác, đôi chân thon dài lả lướt, toàn thân toát lên vẻ tự tin và ngạo mạn, khác hẳn với những người khác . Thật sự là hâm mộ chết . Nếu nàng cũng có khuôn mặt cùng dáng người này thì được rồi.

“Ngươi...” Thanh âm của đối phương rõ ràng là không tin, “Làm sao có thể?” Không thể nào, người được lòng hội trưởng lại là người như vậy !

“Chính là ta, nếu ngươi không tin thì có thể hỏi mọi người, cả Lâm giáo sư cũng được.” Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên có người không tin nàng tên Hứa Thiên Ái. Tên của nàng rất đáng tiền sao?

“Ngươi là Hứa Thiên Ái, tốt lắm, ta muốn cho ngươi cái này...”

Một bàn tay xinh đẹp đánh vào khuôn mặt Hứa Thiên Ái, làm nàng kinh hãi, cũng làm những sinh viên và cả Lâm giáo sư kinh ngạc. Bốn phía thoáng chốc trở nên yên tĩnh, người người giống như không thể cử động vậy

Đau quá! Hứa Thiên Ái bụm má, thật không thể tin được, nàng lại bị tát trước mặt mọi người .

“Ta không biết ngươi dùng cách gì đến gần Hiên Dật, nhưng hy vọng sau này ngươi cách hẳn xa một chút, Hiên Dật chắc chắn sẽ không thích loại nữ nhân như ngươi.” Mỹ nữ nói xong, tự nhiên xoay người, đi đến trước mặt Lâm giáo sư, cúi chào, áy náy nói : “giáo sư, ta là Tống Kỳ Nghi, thật xấu hổ, đánh học sinh của ngài ngay trước mặt ngài, xin ngài lượng thứ .”

“Được, ta biết rồi!” Lâm giáo sư đẩy kính mắt trên mũi sang một bên nói. Nữ sinh bây giờ thật lớn gan, hoàn toàn khác so với thời đại của bọn họ, hấn dũng nhúng tay đến thì hơn

“VẬY, ta đi trước.” Cử chỉ tao nhã, khẩu khí ôn hoà, hoàn toàn không giống như người vừa đánh nàng

Vì thế, sau khi Tống Kỳ Nghi rời khỏi, bạn cùng lớp vẫn bàn tán về nàng ta, tự tin, tao nhã cùng đáng người, Phương Linh càng nói, nước miếng càng tung bay, giáo sư lại chỉ trầm tư ở bục giảng. Bọn họ hoàn toàn đã quên, nàng – - Hứa Thiên Ái, người bị hại đáng thương. Vì sao không ai đến an ủi nàng ! Mà, cũng là do Tư Hiên Dật ban tặng, một ngày nào đó, nàng nhất định đòi lại cả vốn lẫn lời

Hu... Nàng rất muốn khóc...

- - % % % % ✖ % % % % - -

Ngày xã tin tức hãnh diện rồi cuộc cũng đến. Lăng Hảo Hảo vừa tới trường học đã đến thẳng xã chụp ảnh, húc đầu tìm xã chụp ảnh trường, “Này, nghe nói ngày hôm xã viên của các người chụp được ảnh Tư Hiên Dật và Hứa Thiên Ái kiss, ảnh đâu ?”

“Đúng là có ảnh chụp, nhưng là chuyện của chúng ta, hình như không liên quan đến xã tin tức các người đi ?” Xã trưởng xã chụp ảnh hai tay ôm ngực không khách khí nói

“Làm sao mà không liên quan đến xã tin tức chúng ta, vai nữ chính trong đó là người của chúng ta, bây giờ người đang xâm phạm vào nhân quyền!” Lăng Hảo Hảo vỗ bàn giận dữ hét. Thật là lớn gan, dám không đưa cho nàng ảnh chụp

“Nhân quyền?” Không nghiêm trọng đến vậy đi, “Nhân quyền gì mặc kệ, ảnh chụp là của chúng ta, ta sẽ không cho các người .” Xã trưởng xã chụp ảnh kết luận nói. Chủ nghĩa đại nam nhân biểu lộ rõ ràng

“Chết tiệt, có phải người muốn chết hay không ?” Lăng Hảo Hảo nghe vậy xông lên phía trước, một cước đạp ghế, một tay chống nạnh, ngón tay chụp lấy cái mũi của xã trưởng xã chụp ảnh, “Không cho ? Có tin ta lật tung cái xã chụp ảnh này của các người không ? Người nghĩ đồ dùng trong đây có đáng giá không a ? ! Đánh nát hết toàn bộ chắc chắn rất đã nghiền.” Không cho nàng ảnh chụp, bắt quá thì không nể mặt thôi

“Người...” Đáng thương cho xã trưởng xã chụp ảnh, vừa rồi còn là đại nam nhân uy phong lẫm liệt, trong nháy mắt đã biến thành con sâu nhỏ bị người ta khi dễ, lo lắng nói, “Người chớ làm loạn nha!” Nghe nói người của xã tin tức không nên trêu chọc, xem ra những chuyện truyền miệng cũng có vài phần chân thật. Bây giờ chính là ví dụ tốt nhất

“Không muốn thì lấy ảnh ra a?” Miễn cưỡng đưa tay ra, Lăng Hảo Hảo tuyên bố nếu không có ảnh, vậy sẽ đập nát cái xã chụp ảnh này

“Nhưng ảnh chụp cho người, ta làm sao mà ăn nói với xã viên a.” Ài, một bên là

ảnh chụp ngàn năm khó gặp, một bên là một đồng tiền, cái nào cũng không nở, hần...
Thật sự đau quá!

“Làm sao mà không nói được, người là xã trưởng nha. Hơn nữa, nếu xảy a chuyện gì, ta sẽ chịu trách nhiệm với người” Nói thì nói như thế, nhưng biểu tình của nàng giống hệt như là “Đó là chuyện của người, liên quan gì đến ta?”

Cá và gấu từ xưa không thể lấy chung, không còn cách nào, đành phải hy sinh ảnh chụp, dù sao những thiết bị đó hần cũng phải vất vả rất nhiều mới mua được, “Vây ít nhất cũng phải cho xã chụp ảnh chút ưu đãi chứ, ta không thể vô duyên vô cớ cho người.”

“Đương nhiên, xã chụp ảnh các người sẽ không thiệt thòi, yên tâm, ta sẽ ghi rõ là xã chụp ảnh cung cấp.” Lăng Hảo Hảo vỗ vỗ vai xã trưởng xã chụp ảnh, “Sớm như vậy thì tốt không?!”

Đau quá, xã trưởng xã chụp ảnh cố nén nước mắt, không biết xương vai có bị gãy hay không. Không thể trách hần quá yếu đuối, chỉ có thể trách nữ nhân này quá cường hãn ...

- - % % % % ✖ % % % % - -

Văn phòng Hội trưởng hội học sinh.

“Hiên dệt, người có biết chuyện hôm qua ta đánh Hứa Thiên Ai một cái tát không?” Tống Kỳ Nghi dựa vào người Tư Hiên Dật, bàn tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực hần

“Có nghe nói.” Tư Hiên Dật một tay cầm báo cáo của trường, một tay không kiên nhẫn đẩy cánh tay không yên phận của Tống Kỳ Nghi ra

“Người không trách ta sao? Dù sao... Ta đánh nàng...” Tống Kỳ Nghi an phận kéo tay lại, chăm chú quan sát biểu tình của Tư Thiên Dật. Dung mạo xuất chúng như nàng, dáng người nóng bỏng, lại la hòn ngọc quý trên tay ông chủ của Tống thị, cho tới bây giờ không thiếu người theo đuổi, nam nhân đối với nàng mà nói, là dễ như trở bàn tay, nhưng từ khi gặp được Tư Hiên Dật rồi, lòng nàng không còn quản được nữa. Nàng yêu nam nhân có dung mạo thánh khiết như thiên sứ kia, càng yêu tính cách tự cao tự đại của hần. Nàng tự tin mà ngạo mạn, nhưng ở trước mặt của hần, nàng vĩnh viễn cũng không thể tự tin, ngạo mạn. Hần làm nàng hiểu được tâm tình lo được lo mất, có lẽ, cho tới bây giờ, nàng cũng chưa từng được qua, chỉ có mất đi ...

“Người hy vọng ta nói như thế nào, nói là để ý, hay là không sao cả?” Tư Hiên Dật vỗ vỗ đôi má của Tống Kỳ Nghi, nữ nhân, nghĩ chỉ cần giờ phút thủ đoạn là có thể làm nam nhân coi trọng mình nhất. Thật là làm người khác thấy buồn cười, “Ta không muốn để ý đến những chuyện nhàm chán này”

“Vây... Người không quan tâm sao?” Xem ra quả nhiên không sai, Hiên Dật làm sao mà thích nữ nhân vừa béo vừa xấu kia, “Vây, Hiên Dật, tối nay ta muốn cùng người. Người... có thể làm chuyện kia với ta” Quen biết với hần đã hơn một năm,

nàng đã nhiều lần ám chỉ muốn cùng hắn lên giường, nhưng lần nào cũng không thể thành công

Quả nhiên, “Không cần, ta nghĩ đêm nay ta không cần người.”

“Thật vậy sao?” Mặc dù đã biết trước kết quả, nhưng khi nghe câu trả lời từ miệng hắn ra, nàng mới thật sự hết hy vọng, “Chẳng lẽ ta thật sự không được sao?” Cho dù có khúm núm bao nhiêu cũng không thể được hắn yêu, thậm chí là đồng tình.

“Thời gian không còn sớm, người cần trở về.” Tư Hiên Dật giơ tay kéo Tống Kỳ Nghi ra, “Ta không thích nữ nhân nói nhiều.”

“Vậy ... Ta đi đây.” Kiễng chân, Tống Kỳ Nghi ôn nhu hôn lên mặt Tư Hiên Dật, nàng thích hôn vào môi hắn hơn, nhưng nàng biết, môi hắn là vùng cấm, chưa từng có người được phép đụng qua môi hắn, nàng đương nhiên cũng thế. Mà ngoại lệ duy nhất chỉ có nữ nhân vừa béo vừa xấu kia. Xoay người, ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại, cũng che đi nước mắt trên mặt nàng

“Ài, lai có người không chịu hưởng mỹ nhân.” Lãng Tử Nhai đẩy cửa phòng ra, đi đến bên cạnh Tư Hiên Dật, khoa trương than thở nói, “Ta thật không hiểu nổi người, có thể kiên quyết từ chối như vậy, nếu là ta đã sớm lên rồi”

“Chỉ là không có hứng thú thôi.” Tư Hiên Dật nói chuyện bày ra cái khăn lau đi vết hôn vừa nãy của Tống Kỳ Nghi

Nếu để cho Tống Kỳ Nghi thấy hành động lúc này của A Dật, không biết sẽ có cảm tưởng gì

“Đừng nói là người có... vấn đề chứ?” Thật sự là nghi ngờ vô cùng, nghe nói mấy năm nay hắn không hề lên giường với nữ nhân nào

Tư Hiên Dật lạnh lùng liếc Lãng Tử Nhai một cái, “Người nói đi?”

“Ách, đương nhiên... Đương nhiên là không thành vấn đề. Đúng rồi, chẳng lẽ người thật sự không thèm để ý món đồ chơi của người bị Tống Kỳ Nghi tát một cái?” Theo hắn biết, nếu A Dật vẫn còn hứng thú, nhất định sẽ không để người khác động đến món đồ chơi của hắn

“Chẳng lẽ người không biết, đôi khi xem những nữ nhân ngu xuẩn đấu đá nhau rất thú vị sao?” Tư Hiên Dật bắt đầu dĩ buông buông tay, không sai, hắn thật muốn xem cuộc đấu đá này, muốn xem tiểu béo mọii sẽ có phản ứng gì

Lãng Tử Nhai nhìn thấy nụ cười khó hiểu bên miệng Tư Hiên Dật, không khỏi rung mình một cái, có đôi khi hắn thật sự cảm thấy A Dật cực kỳ đáng sợ, không cho phép ai có thể đoán được suy nghĩ trong lòng hắn. Đáng thương cho Hứa Thiên Ái và Tống Kỳ Nghi, xem ra sau này, cuộc sống của các nàng không còn tốt nữa. May mắn, hắn không phải kẻ thù của A Dật, càng may mắn hơn. ... hắn không phải món đồ chơi của A Dật

Chương 4

Hứa Thiên Ái đánh giá những nữ nhân không có ý tốt đứng chung quanh nàng, bắt đầu có kích thích muốn ngẩng đầu nhìn mặt trời. Ba ngày, từ khi bị mỹ nữ Tống Kỳ Nghi kia đánh một cái tát sau, nàng liên tục chịu công kích, không phải trong ngăn kéo đầy rác cũng là sách giáo khoa bị quăng đến góc nào đó, nặng hơn thì nhận một đống chồng thư đe dọa. Có nữ nhân chinh nàng, nàng cũng không khó hiểu, dù sao tên hỗn đản đó cũng rất có năng lực, nhưng là, trong số người chinh nàng cũng có nam nhân, điều này thật sự làm cho nàng giật mình, tên kia nam nữ đều xoi hết ? Mà tình hình bây giờ hình như hơi giống trong truyện tranh – - nàng bị vây quanh. Cảnh tượng như vậy mà nàng có thể gặp phải, thật sự là quá “May mắn”.

“Hứa Thiên Ái, chúng ta là tới cảnh cáo ngươi, đừng quấy Tur hội trưởng nữa, nói cách khác, cẩn thận mặt ngươi bị biến dạng bây giờ.” Nữ sinh cầm đầu hung tợn trừng mắt nhìn Hứa Thiên Ái, hai tay chống nạnh, ác thanh ác khí cảnh cáo.

Những nữ sinh khác cũng không ngừng phụ họa : “Đúng vậy, thật là không biết xấu hổ”

Hiểu lầm, hiểu lầm quá lớn ! Khi nào thì nàng quấy tên hỗn đản đó chứ

“Các ngươi cứ yên tâm, ta sẽ cách hẩn xa một chút.” Nói xong, Hứa Thiên Ái lôi kéo Phương Linh đang ngăn người bên cạnh đi

Đơn giản như vậy đã đầu hàng ? Nữ sinh cầm đầu nhất thời ngây ngẩn cả người, đây ... Thật sự khác quá xa trong tưởng tượng của nàng, nàng còn nghĩ nàng ta sẽ dùng nhiều lời kịch để nói với nàng a

“Lão Đại! Lão Đại!” Nữ sinh bên cạnh kêu to, “Ngươi muốn thả các nàng đi sao?”

“Đi?” Nữ sinh kêu Lão Đại định thần lại, đến trước mặt Hứa Thiên Ái, “Có phải ngươi đang đùa với ta không ? Ngươi nghĩ rằng ta sẽ mắc mưu sao ?” Nghĩ nàng ngu ngốc sao, chỉ như vậy đã muốn nàng bỏ qua. Tuy – - thành tích của nàng hơi kém một chút, một học kì đã có 3, 4 thi lại

“Ta cần gì phải đùa giỡn với các ngươi a?” Nàng đâu phải chán sống, “Ta đang nói rất đúng đắn..., thật sự, các ngươi tin ta, ta sẽ cách hẩn xa một chút, bắt quá, cũng xin các ngươi cách xa ta một chút.” Tốt nhất là để hẩn vĩnh viễn không gặp lại nàng nữa, từ khi gặp phải hẩn, nàng không còn gặp chuyện gì tốt nữa

“Quả nhiên, ngươi đang đùa với ta- -” nữ sinh lão Đại tay trái bắt lấy vạt áo Hứa Thiên Ái, tay phải dùng quả đấm đấm lên má trái mà Tur Thiên Dật đã kiss lên của Hứa Thiên Ái ...

Xin nhờ, nàng đùa nàng ta chỗ nào ? Nàng đã có thành ý như vậy.”Ta thật sự

không đùa người, chỉ cần các người kêu Tư Thiên Dật dừng lại gần ta, ta sẽ cách hẳn xa một chút .”

“Người lại đùa giỡn với ta !” Quả đám càng ngày càng sát...

“Dừng tay!” Phương Linh cuối cùng cũng tỉnh táo lại, phát huy phong phạm bạn bè, hai tay bắt lấy tay trái của Lão đại kia, “Nơi này là trường học, người không thể đánh người khác. Huống chi, Tiểu Ái thật sự không có quần Tur học trường !”

“Ai nói, Tổng học tử rõ ràng nói với chúng ta là Hứa Thiên Ái quần Tur học trường, quấy nhiễu Tur học trường .” Một nữ sinh chen miệng nói.

“Đúng vậy”

Tổng học tử? “Là Tổng Kỳ Nghi ?”

“Không sai!” Nữ sinh lão thái lạnh lùng liếc xéo nàng, “Tóm lại, hôm nay các người phải bị dạy dỗ một chút. Đây, các người mau kéo nữ nhân này ra cho ta .”

Hứa Thiên Ái thầm cân nhắc sự chênh lệch giữa hai người trong lòng , Lão đại này cao hơn nàng gần 10 cm, còn từng luyện võ qua, xem ra lần này nàng không bị đánh là không được.”Được rồi, xem ra người thật sự không tin tưởng ta, giáo huấn ta cũng được, bất quá đừng động đến bạn ta, nàng không liên quan đến chuyện này.” Chuyện nên tới thì sẽ tới, hy vọng đối phương thủ hạ lưu tình, đừng đánh nàng quá khó coi. Đánh xong, nàng quyết định tự động nghỉ học, cho dù ngôi trường này do nàng thiên tân vạn khổ thi vào, nàng cũng sẽ nghỉ học, trong ngôi trường này, nàng rất cuộc không chịu nổi nữa. Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì thần kinh nàng cũng bị suy nhược

“Chỗ ấy người yên tâm, ta không phải người không nói lí.” Xem ra người này rất có khí chất, làm nàng bắt đầu có phần do dự, bây giờ có rất ít người như thế tồn tại, làm nàng không nỡ đánh nàng ta

“Được rồi, vậy người đánh đi!” Hứa Thiên Ái tự giác nhắm mắt lại.

“Ta thật sự phải đánh !” Nàng thật sự không nỡ xuống tay.

“Đến đây đi!”

“Ta thật, thật sự muốn đánh!” Nàng thật sự thật sự không nỡ xuống tay.

“Người tới đi!”

2 phút sau, dưới sự ra lệnh của Lão đại, các nữ sinh khác đều đi sạch sẽ, chỉ còn lại Hứa Thiên Ái và Phương Linh

“Tiểu Ái, thế nào, có phải đau lắm không ?” Phương Linh chạm nhẹ vào đôi má bị đánh của Hứa Thiên Ái

“Không sao, kỳ thật nàng xuống tay như vậy có thể gọi là nhẹ, còn nữa, ta chỉ bị đánh có 1 cái thôi.” Sau khi đối phương đánh một quyền xong thì tuyên bố đã giáo huấn đủ, lý do là vì nàng cực kì có nghĩa khí. Không biết đây là nguy hiểm cái gì, nhưng cũng không tồi, chỉ đánh một quyền, nếu nhiều hơn nữa, không biết nàng có chịu nổi không. Xem ra, cô gái tên lão Đại này cũng rất tốt đi !

“Nhưng mặt của người sưng rất nặng.” Phương Linh vẫn không yên lòng.

“Không có gì. Được rồi, người đi học đi, tiện thể nói với giáo viên ta xin nghỉ, ta xuống phòng y tế.”

“Không bằng ta đưa người đi!”

“Ai, ta chỉ bị đánh một cái, đâu phải không biết đi đường, không cần.” Nàng có thể dự đoán trước phụ thân mẫu thân thấy nàng bị đánh như vậy sẽ kinh sợ đến mức nào, thật phiền quá !

“Vậy được rồi, người cẩn thận một chút, sau khi tan học ta sẽ đến thăm người .”

“Biết rồi !”

- - % % % % ✕ % % % % - -

Hứa Thiên Ái nhẹ nhàng đẩy cửa phòng y tế ra, “Có ai không?” Nhìn chung quanh phòng y tế, “Xem ra chỗ này không có ai.”

Nếu bác sĩ không có , vậy chỉ có thể tự lực cánh sinh.”Bông có rồi, còn i-ốt, còn i-ốt ở đâu ?” Hứa Thiên Ái tìm kiếm còn i-ốt, “Chai này – - không phải, chai này? Cũng không phải, ở đâu... Ở đâu a?”

Một cánh tay đưa cái lọ có ghi bình ‘còn i-ốt’ đi đến trước mặt Hứa Thiên Ái

“Wow, là còn i-ốt, ” Hứa Thiên Ái kinh hô, “Tạ – -” vừa ngẩng đầu, ánh vào mắt là gương mặt của kẻ thù, “Quý a – - a, a! Không phải, không phải! Sao lại là người ?” Hắn so với quý còn đáng ghét hơn

“Mặt của người?” Khuôn mặt sưng đỏ của Hứa Thiên Ái làm Tư Hiên Dật có chút kinh ngạc, tuy sớm biết đây là kết quả do hắn tạo thành, nhưng khi nhìn thấy mặt nàng, tim hắn lại đau đớn co rút lại. Mà khi nghe nàng la ‘quý’, hắn cũng không so đo – - khi nào thì hắn trở nên hảo tâm vậy a ?

“Mặt ta? A, a, không tồi, không tồi, không có việc gì, không có việc gì, người về trước đi – -” xin nhờ, đây còn không phải hắn tạo thành ? Nguyên vọng duy nhất của nàng bây giờ là cách xa hắn một chút, không! Càng xa càng tốt!

Hắn nhìn nàng, mang theo một tia thương yêu nhẹ chạm vào đôi má sưng đỏ của nàng, “Ta tới giúp người bôi thuốc.”

“A, a, a – - không cần, không cần – -” đại gia, cho con đường sống đi! Giã mù sa mưa như vậy, mấy ngày nay nàng đã chịu đủ rồi a

“Người đang trách ta.” Món đồ chơi này thật thú vị, miệng nói và biểu tình hoàn toàn trái ngược, đúng là chưa có người nào dám nói với hắn như vậy. Nhưng lúc này, hắn không hề tức giận, chẳng qua, vì sao khi món đồ chơi tiến triển đến bước này, đúng như nguyên vọng của hắn, lại làm cho hắn cảm thấy có chút đau lòng a?

“Vốn là nên trách người, nếu không phải người, làm sao mà ta thảm như vậy !” Cẩn môi, rốt cuộc Hứa Thiên Ái cũng ngừng đứng lúc trước khi câu này nói ra khỏi miệng, nói đùa! Nếu nói ra lời này, chắc chắn đợi tới 7 ngày sau nàng còn chưa hoàn hồn a

“Đưa còn i-ốt cho ta, ngoan ngoãn đừng nhúc nhích!” Một tay cầm lấy mặt Hứa Thiên Ái, một tay cầm bông dính còn i-ốt, hẩn mềm nhẹ xoa xoa khuôn mặt sưng đỏ của nàng

“Không, không cần, được chưa a?” Cái gì chứ, sao giống như nàng đang nhận ân huệ của địch nhân vậy chứ ?

“Không được! Ngậm miệng!” Tur Hiên Dật không kiên nhẫn gầm nhẹ, tâm tình vốn không tốt, bây giờ lại càng phiền thêm, “Đừng kiểm tra giới hạn kiên nhẫn của ta, hay là ngươi muốn ta chinh ngươi thêm vài lần ? Trên mặt lại chịu thêm vài cái đánh ?”

Thiên sứ nổi giận, trong đôi mắt hoa đào, tức giận đã thay thế nhân hạ, Hứa Thiên Ái cho dù ngu ngốc cũng biết thức thời là cơ bản để sống tốt, bây giờ có lẽ nên chịu uỷ khuất một chút .”Vây... Được rồi – -” Thật sự là uỷ khuất vạn phần

“Ngươi...” Đáp ứng uỷ khuất như vậy, làm cho Tur Hiên Dật giận dữ sợ, hẩn đồng ý bồi thuốc cho nàng, đây là chuyện bao nhiêu nữ nhân tha thiết ước mơ, sao nàng lại khác biệt như vậy ?

“Wow, đau quá! Ngươi nhẹ một chút! Đau... Nhẹ một chút a... Sao ngươi lại xuống tay nặng như vậy ...”

“Ta cao hứng!”

“Cao... Cao hứng? !” Cái này có thể nhin, lại còn gì không thể nhin? Hứa Thiên Ái không thể nhin được nữa, nàng cũng có quyền tức giận nha ! “Ta, ta biết ngươi cố ý chinh ta, còn, còn nói bồi thuốc cho ta cái gì, kỳ thật là đang muốn làm ta đau hơn, đúng không!” Thật sự đủ rồi ! “Cho tới bây giờ, ta đều không muốn chọc giận ngươi, lần nào cũng là ngươi gây phiền toái cho ta, ta tới cùng chọc giận ngươi chỗ nào ? Ta biết ta béo, ta xấu... Nhưng cũng không phải ta muốn, rốt cuộc ngươi muốn thế nào a?”

“Nhưng không sao, ta đã quyết định nghỉ học, rời khỏi đây, để ngươi không còn cơ hội chinh ta nữa ...”

“Cái gì! Ngươi muốn nghỉ học?” Tur Hiên Dật cả kinh, bông trong tay rơi xuống mặt đất, hai tay gắt gao nắm lấy bả vai Hứa Thiên Ái, “Ngươi có ý gì, ai đồng ý cho ngươi nghỉ học ?” Đây là cảm giác gì, vừa nghe thấy nàng muốn rời khỏi hẩn, ngực hẩn liền như không thở nổi . Nàng là món đồ chơi của hẩn, không có sự đồng ý của hẩn, nàng làm sao có thể tự tiện rời khỏi ?

“Đau quá!” Đây cũng là trò chơi a, “Ngươi đừng nắm lấy vai ta, đau lắm .” Nàng thân không cường, thể không tráng, làm sao mà chịu nổi a ! “Đúng! Không ai cho phép ta nghỉ học, nhưng cũng không ai không cho phép ta không được nghỉ học nha, hơn nữa, ta nghỉ học ngươi đừng làm trở ngại”

“Ta sẽ không để cho ngươi đuổi học ! Không có sự chấp thuận của ta, ai cũng không thể cho ngươi nghỉ học!” Từ từ bình phục lại cảm giác kỳ lạ ban nãy, Tur Hiên

Dật chậm rãi nói, “Bao gồm cả ngươi!”

“Ngươi... Là đang hù dọa ta?” Hứa Thiên Ái chân chờ hỏi, điều này không có khả năng đi, hắn chỉ là hội trưởng hội học sinh, ngay cả chuyện nàng muốn nghỉ học hắn cũng muốn trông nom ? “Đó là xã hội, ngươi không có quyền ngăn cản ta nghỉ học.” Đúng, đây là xã hội, chuyện gì cũng cần nói “Lí”, nàng không nên sợ hãi, nhưng không hiểu sao trong lòng nàng vẫn sợ

“Ngươi nghĩ sao ?” Thanh âm cực kì êm ái, lại giống như có một tia uy hiếp bên trong

Hứa Thiên Ái bất an nhìn Tư Hiên Dật, thật, thật đáng sợ, đó là ánh mắt gì a? Vì sao ác ma lại có chỗ dựa a ? Thiên lý ở nơi nào a?

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Nàng nhất định phải bị hắn ăn đến sít sao mới được sao ?

“Mỗi ngày không có lớp phải đến học sinh, việc “tiểu muội” của ngươi không thể không làm.” Nàng là món đồ chơi của hắn, nhất định phải bồi bên cạnh hắn. Tâm tình hắn bây giờ hồng hét, đều là do nàng, vì thế từ nay về sau, nàng phụ trách làm cho hắn vui vẻ

“Ta... Bây giờ ta đang bị thương, không thể xin nghỉ bệnh sao a? !” Mà còn là do hắn tạo nên nha. Nàng vì hắn mà bị đánh, còn bắt nàng đi làm “tiểu muội”, quá độc ác đi! Hắn không thể đồng tình cho nàng một chút sao ? Một chút cũng được a! “Nếu không thì đợi ta tốt lên mới lên hội học sinh được không ?”

Hu! Thật là muốn khóc, cuộc sống sau này, nhất là trong những năm nàng học đại học, đừng hòng thoát khỏi thế lực của hắn. Đau! Tuy đã lau thuốc nhưng trên mặt vẫn còn chút nóng rát. Tay vỗ về đôi má sưng đỏ, phiền não lại tới nữa, nếu để ba mẹ thấy cái tát này, không biết giải thích làm sao a, cũng không thể ngu ngốc đến nỗi nói là vấp ngã bên ngoài đi? Căn bản là đang lừa gạt bọn họ. Nhưng nếu nói thật, chắc chắn sẽ cha mẹ nàng sẽ đến tận trường học làm phiền. Phiền quá, nói thật cũng không được, nói không thật cũng không được

“Ngươi đang suy nghĩ gì?” Tư Hiên Dật nhíu mày hỏi. Tiểu béo muội này ngang nhiên trầm tư trước mặt hắn, xem hắn như không khí sao? Vì sao hắn lại có chút mất mát ? Tức giận vừa đè xuống cổ kia lại thăng lên lần thứ 2 , không ai xem nhẹ hắn đến trình độ này, điều này làm cho hắn thấy khó chịu

“Nôn, chuyện như vậy, đảm bảo hội trưởng hội học sinh ngươi không biết – -” chắc chắn hắn không hiểu nàng cần tốn bao nhiêu thời gian sức lực để giải thích với ba mẹ, dù sao hắn cũng là nhân vật có quyền nhất trường, tin chắc không ai dám đánh hắn. Đúng rồi! Hắn là hội trưởng hội học sinh nha! Vậy có thể

“Bất quá, như vậy cũng không phải tuyệt đối ! Ngươi, ngươi giúp ta một việc, có được hay không? Thay trường học nói với ba mẹ ta, ta tham gia hoạt động ngữ ở trường, mấy ngày nữa mới về nhà, ta muốn đợi thương thế tốt hơn mới về nhà.” Như

vậy, nàng có thể không cần giải thích với ba mẹ. Thật tốt quá, nàng đúng là thông minh, trong một thời gian ngắn đã nghĩ ra biện pháp tốt như vậy .

Tư Hiên Dật nhíu mày lại, “Người đang cầu xin ta sao?”

“A!” Hứa Thiên Ái sững sốt một chút, dự cảm bất thường thăng lên trong lòng, “Có thể tính không ?”

“Không tính ?”

Ai, nam nhân này cần gì phải tính toán chi li vậy chứ, “Được rồi, được rồi, ta đang cầu xin người.”

“Người hy vọng ta làm thế nào? Đáp ứng yêu cầu của người ?” Tiểu béo muối cầu xin hẳn, làm cho cảm giác mất mát vừa rồi biến thành hư không.

“Vâng, Dạ! Quá đúng!” Căn bản là vô nghĩa! Nếu không thì cần gì cầu hẳn.

“Vậy người muốn trả gì ?”

“Trả ? !” Hứa Thiên Ái mê mê chớp chớp mắt , “Trả cái gì ?”

“Giống người mua đồ vậy, phải công bằng chứ” Tư Hiên Dật hảo tâm cúi đầu giải thích với Hứa Thiên Ái

Đó mới là phong cách của hẳn, hẳn không bao giờ làm việc gì thay người khác

“Người muốn cái gì?” Đừng nói là muốn tiền chứ, nhưng không phải hẳn là người có tiền sao ?

“Muốn cái gì? Ta muốn...” Khoé miệng Tư Hiên Dật gọi lên nụ cười quỷ dị, cúi đầu đánh giá Hứa Thiên Ái, trong mắt tràn đầy mỉa mai

“Đợi ... Đợi một chút, ” nụ cười này ... Đẹp, như là thiên sứ, lại làm người ta có cảm giác như sa đoạ, làm cho người ta tâm động, cũng đồng thời làm chuông báo động của nàng kêu vang, quá nguy hiểm! Kinh nghiệm nói cho nàng biết, mỗi khi hẳn vận dụng khả năng thiên phú của hẳn, cũng chính là mỗi lần nàng thâm nhập nhất, “Ta... Ta nói trước, ta tuyệt đối sẽ không bán đứng nhan sắc.” Hẳn có quyền, có tiền, có thể, cái hẳn có nàng đều không có, chỉ có khả năng là hẳn “ham mê” “sắc đẹp” của nàng thôi, nhưng nàng thật sự không tính là có sắc đẹp

“Nhan sắc? Trách! Trách! Trách...” Quá buồn cười, tiểu béo muối của hẳn luôn không phụ kỳ vọng của hẳn, luôn làm cho hẳn thấy buồn cười, “Người cho rằng người có sao?” Khuôn mặt của tiểu béo muối xác thật làm hẳn thấy gặm rất tốt, nhưng hẳn vẫn chưa có ý nghĩ tiến thêm một bước

“Người...” Thật đả thương người, đúng là không biết tích đức, “Nếu không phải thì mau nói đi .”

“Ta muốn người làm nữ giúp việc miễn phí vài ngày cho ta.” Để hẳn có thể nghiên cứu kỹ món đồ chơi này. Mỗi lần thấy nàng, nét mặt của nàng đều giống nhau, hẳn thật muốn xem các biểu tình khác của nàng

“Ta không muốn!” Hứa Thiên Ái không chút do dự cự tuyệt, ở trong nhà hẳn còn nguy hiểm hơn

“Người yên tâm, ta đảm bảo không làm bậy. Hay là, người có suy nghĩ không an phận ?”

“Ta...” Khuôn mặt này thật sự là làm chết người, thật sự là nàng cũng có suy nghĩ đó với hắn, “Đương nhiên không có!” Chỉ là ngữ khí không kiên định như trong tưởng tượng. Trong nhà hắn nhất định còn có cha mẹ hắn, khẳng định sẽ không làm bậy

“Nếu không có, vậy liền quyết định.”

“Này, ta không ...” Khi nào thì nàng đồng ý rồi ?

“Còn có chuyện gì?” Thiên sứ ôn nhu cười, nghiêng nước nghiêng thành, đủ để cho thiên địa thất sắc, đương nhiên nàng cũng say!

“Không... Không có gì.” Nàng quả là vẫn không thể kháng cự nổi “sắc đẹp ” của hắn

Thượng đế có khi thật sự cực kỳ bất công.

- - % % % % ✖ % % % % - -

Ngồi trên chiếc xe mui hở S2, Hứa Thiên Ái không được tự nhiên, xe này quá táo bạo, thật khó để tưởng tượng sẽ sử dụng chiếc xe này, dù sao diện mạo của hắn cũng quá nhã nhặn, tao nhã, hoàn toàn trái ngược với chiếc xe này

“Sao người lại chọn xe này ?” vẻ mặt Hứa Thiên Ái hoang mang.

“Cuộc sống đôi khi hơi bị nhàm chán, mà tăng tốc độ là một phương pháp giải quyết nhàm chán tốt nhất.” Tư Hiên Dật hai mắt nhìn thẳng phía trước, bình tĩnh nói. Cuộc sống với hắn mà nói, đã trở nên có có cũng được mà không có cũng không sao , trong từ điển của hắn, không có 2 chữ “khó khăn”. Từ nhỏ, hắn đều làm mọi chuyện một cách hoàn mỹ, nhưng cũng không làm cho hắn còn hứng thú gì nữa. Càng lớn lên, chuyện này càng rõ ràng, trong sinh mệnh của hắn, không có gì gọi là chính sự, hết thảy đều quá dễ dàng, làm tâm tình của hắn rất ít lên xuống.

Nhưng hôm nay, tiểu béo muội lại làm cho tâm tình hắn thay đổi rất nhanh, nàng làm cho hắn có hứng thú muốn nghiên cứu nàng, có lẽ, trong bất tri bất giác, hắn đã không còn xem nàng như đồ chơi nữa, mà thật sự đối đãi với nàng như con người

“Suy nghĩ của người... Ách... Cực kỳ không tầm thường...” Tư tưởng người có tiền quả là không giống người không có tiền, “Sao người có thể thấy cuộc sống quá nhàm chán a? Theo ta biết, người đã có 2 bằng tiến sĩ một bằng thạc sĩ, còn có nhiều thuật phòng thân như vậy, đánh bóng rổ cũng tốt như vậy, cuộc sống của người nhất định rất phong phú nha !”

“Thật vậy sao?” Trong mắt tiểu béo muội, hắn có hình tượng này sao ?

“Đúng rồi! Người biết ta hâm mộ người bao nhiêu không, người rất thông minh, cho dù là học hay thể thao cũng đều tuyệt, trong mắt ta, cái gì ở người cũng đều được.” Cho dù hắn hại nàng thảm như vậy, nhưng nàng vẫn không thể không thừa nhận nàng cực kì hâm mộ Tư Hiên Dật, có lẽ còn có thêm vài phần ghen tị đi. Hắn

giống như đứa con được Thượng đế yêu thương, chiếm được toàn bộ mà người bình thường như nàng mơ cũng không nổi. Không giống nàng, dung mạo không xuất sắc, đáng người làm cho người khác sợ hãi, học là chuyện làm nàng đau đầu, thể thao lại là thiên địch của nàng, cho dù nàng cũng thử vượt qua nó, nhưng kết quả vẫn chỉ là thất bại

“Người hâm mộ ta? !” Chẳng biết tại sao, Tiểu béo muội nói vậy làm hắn thật vui vẻ

“Đúng vậy, người đúng là một người thập toàn thập mỹ !” Tuy cực kỳ không muốn, nhưng Hứa Thiên Ái vẫn gật gật đầu, chứng minh lời của nàng, “A! Tiện thể nói một câu, nếu người có thể sửa lại tâm tình bất định mà nói, vậy thật sự là thập toàn thập mỹ!” Con người không nên quá hoàn mỹ, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh xuống, cho nên nàng phải nói như vậy .

“Người...” Hắn chán nản, tâm tình vừa lên cao bỗng chốc tan thành mây khói, “Người đúng là biết nói chuyện !”

Tư Hiên Dật chán nản làm Hứa Thiên Ái khó hiểu, nàng... Đừng nói là lại làm sai cái gì đi ?

- - % % % % ✖ % % % % - -

Từ xe nhìn vào trong nhà Tư Hiên Dật, Hứa Thiên Ái ngạc nhiên thật lâu. Trong tưởng tượng của nàng, nhà Tư Hiên Dật gia hẳn phải giống như trong phim, nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý xong, mà bây giờ, trước mắt nàng là nhà trọ chưa tới 200 mét vuông, “Đừng nói là người ở trong cổ bảo nà nha”

“Cổ bảo? Nha, ở Anh quốc còn có một cái. Qua đây !” Tư Hiên Dật lôi kéo Hứa Thiên Ái còn đang đứng ngây ngốc, “Đây là phòng ta, ” vừa nói vừa mở cửa phòng, “Còn nữa, nơi này là phòng tắm, thư phòng ở bên kia, bên trái là phòng bếp, phòng khách ở bên cạnh.” Tư Hiên Dật giới thiệu phòng cho Hứa Thiên Ái, sau cùng kéo nàng dừng lại ở một cửa phòng, “Nơi này là khách phòng!” mở cửa phòng, màu xanh lam làm Hứa Thiên Ái nhớ đến đại dương, “Người tạm thời ở đây .”

“Vậy cha mẹ người ở đâu ?”

“Ở đây chỉ có mình ta, cha mẹ ta ở Lê Viên biệt thự.”

“Cái gì, cha mẹ người và người không ở chung một chỗ ?”

“Có gì không đúng sao?” Tư Hiên Dật nhướn mày nhìn về phía Hứa Thiên Ái, điều này làm nàng ngạc nhiên vậy sao ?

“Đúng là rất kì lạ, là người nhà sao lại không ở chung một chỗ”

“Nhưng đối với nhà chúng ta mà nói, chính là như thế, dù sao gia sản cũng quá lớn, cho dù là cha mẹ, một năm đã có nửa năm không ở chung.” Không hiểu sao, hắn lại nói với tiểu béo muội về nhà mình, còn nói một cách tự nhiên như vậy

“Vậy người...”

“Được rồi, người đặt câu hỏi dừng ở đây được rồi, ta đói bụng rồi, người nấu ít đồ

cho ta. Đồ để trong tủ lạnh trong phòng bếp .”

“Người muốn ăn gì không?” Làm điều kiện trao đổi, giúp hắn nấu cơm cũng là nghĩa vụ của nàng, nếu đã đáp ứng rồi, vậy nàng cũng nên hoàn thành tốt phần việc của mình

“Ta không kén ăn, chỉ không quá đầy mỡ hoặc thanh nhạt, độ nóng không cần cao, không cần nhiều mỡ, hàm lượng vitamin cao một chút là được”

Sao đầu nàng choáng váng quá vậy a! Không kén ăn, như vậy còn nói không kén ăn, vậy xem ra trên thế giới không còn người kiêng ăn nữa rồi. Sớm biết vậy đừng hỏi hắn muốn ăn gì, trực tiếp nấu cho hắn là được. Đối với hắn – - quả nhiên đừng nên đối tốt quá.”Ta biết rồi.” Mới là lạ! Nàng làm được đúng là có quý, đành phải tùy tiện làm mấy cái chuyên môn, ăn hay không tùy hắn.

“Vậy bình thường người giải quyết việc ăn như thế nào ?” Nàng hỏi, nhìn dáng vẻ của hắn, hắn là không tự mình làm bữa ăn rồi

“Đầu bếp nhà ta mỗi ngày đều qua đây chuẩn bị cho ta .”

“Có người chuẩn bị cho người, sao còn kêu ta đến ?”

“Muốn nhìn bộ dạng người làm giúp việc.”

“...” Nhẫn nại, nhẫn nại! Hứa Thiên Ái tự nói với mình, dù sao người dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Bất quá, vậy hắn đừng nên trách ăn thức ăn của nàng hắn sẽ bị đau bụng, đó là hắn tự tìm! Ha ha hắc!

“Nữ giúp việc” lập tức xoay người sang chỗ khác, năng nề đi vào phòng bếp

Tư Hiên Dật ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nhìn bóng dáng bận rộn của Hứa Thiên Ái trong phòng bếp, không tự chủ được mà trầm tư... Thật lâu sau, hắn mới cầm mobile phone lên, “Tử Nhai, giúp ta hẹn Tổng Kỳ Nghi ngày mai đến văn phòng hội học sinh , còn nữa, còn chuyện kêu hiệu trưởng lo liệu ...”

- -%%%×%%%- -

Một giờ sau

“Hảo, có thể ăn cơm!” Hứa Thiên Ái kêu lên, đem đồ ăn bung lên bàn, bới cho Tư Hiên Dật và mình một chén cơm

Nhìn Tư Hiên Dật ăn một hơi, Hứa Thiên Ái mong đợi hỏi: “Ăn ngon không?” Người nấu ăn luôn mong muốn được người ăn ca ngợi tác phẩm của mình

“Không biết.” Hắn mặt không thay đổi trả lời, khi nhìn thấy sắc mặt Tư Hiên Ái cực kì khó coi mới chậm rãi bổ sung thêm, “Bất quá, cũng không khó ăn là được.”

Không khó ăn? Nghe xem, đây là tiếng người sao ? Nàng ở trong phòng bếp lâu như vậy, cũng nên nói là “tạm được” đi ???

“Thế nào, không vui ?” Tư Hiên Dật đặt bát đĩa xuống, nhìn chằm chằm Hứa Thiên Ái, “Người hy vọng ta nói người làm đồ ăn ngon?”

“Vô nghĩa!” Hứa Thiên Ái lầu bầu.

Tư Hiên Dật đột nhiên đứng lên, thân thể nghiêng về trước, tựa xuống Hứa Thiên

Áu, “Người hy vọng nghe được lời nịnh hót giả dối ?”

Nhờ khoảng cách gần, hô hấp của hắn như đập vào mặt nàng, Hứa Thiên Ái thậm chí có thể đếm được Tư Hiên Dật có bao nhiêu sợi lông mi, sao da tay của hắn lại tốt như vậy, tốt đến nỗi khi nhìn gần như vậy, vẫn thấy một màu trắng nõn, làm nàng cũng phải thây xấu hổ. Quá ghê tởm, ghê tởm hơn, lòng nàng lại không tự chủ được mà nhảy dựng lên. Xin nhờ, đừng dùng đôi mắt này nhìn nàng, nếu không, nàng sẽ quên chuyện hắn là kẻ thù của nàng, quên đi hắn hại nàng thê thảm bao nhiêu, mà nhất thời kích thích, đem hắn áp ở trên bàn cơm bá vương ngạnh thượng cung... Ngừng! Không thể nghĩ tiếp, dù sao nàng cũng là thực nữ nha !

“Không phải.” Cảm giác như nàng đang rất giả dối vậy. Tuy nàng thật sự muốn nghe lời hay, nhưng nếu là dối trá, vậy cũng xin miễn cho kẻ bắt tài

“Tiểu béo muội...”

“Sao ?” Sao cứ gọi nàng là Tiểu béo muội, ghê tởm, Hứa Thiên Ái tức giận đáp, nhưng nàng lại không thể sửa đúng lại

“Ta...”

Đôi môi “thiên sứ” khẽ mở ... Càng ngày càng gần ... Hứa Thiên Ái chịu không nổi nhắm mắt lại, làm sao bây giờ? Hắn ... Đừng nói là muốn hôn nàng chứ !!!

Muốn cự tuyệt hắn sao? Cự tuyệt hắn! Cự tuyệt hắn! Nhưng hắn là địch nhân của người a! Lý trí trong lòng nói. Đừng cự tuyệt! Đừng cự tuyệt! Một nụ hôn đẹp như thế, nếu không thì sẽ không còn cơ hội nữa, không phải người cũng thích hắn sao ? Tình cảm trong lòng nói

Tới cùng nàng nên làm gì bây giờ ? Hứa Thiên Ái chỉ cảm thấy mặt nàng càng ngày càng nóng, so với khi bị đánh còn nóng hơn, hơi thở của đối phương càng lúc càng sát. Để cho hắn hôn đi, coi như là một hồi ức, sau này cũng có thể nghĩ đến việc mình từng được thiên sứ hôn, Hứa Thiên Ái bối rối kiếm cớ.

Đau quá! Bên má phải truyền đến cảm giác đau đớn. Hứa Thiên Ái mở mắt ra, Tư Hiên Dật giống như con mèo ăn vụng, lộ ra nụ cười giả tạo, “Không tòi, chỉ bị thương một bên mặt.” Còn một bên có thể để hắn nhéo

Đây là cái gì? Hắn lại trêu nàng, vậy lúc này tâm lý nàng vùng vẫy là vì cái gì ? Đều là vì hành động ái muội của hắn, hại nàng suy nghĩ miên mang ! “Người...” Vốn chỉ có một bên ửng đỏ, rớt cuộc — sau khi trải qua hành động biến thái của hắn, bên kia cũng không thể không “Quang vinh bị thương” .

“Hình như người rất thất vọng, chẳng lẽ người hy vọng ta hôn người?” Biểu tình của tiểu béo muội biến hoá thật kịch liệt

“Người... Nói vậy!” Chỉ là lo lắng không đủ, tiết lộ tâm sự.

“Trách! Trách... Người rất vui , Tiểu béo muội!”

Vui ? Có ý tứ gì? Ca ngợi sao? Nếu vậy nàng có thể được hay không ?

Chương 5

Mặc cho thời gian trôi qua, ta chỉ để ý người. Cam tâm tình nguyện cuốn lấy người.

Cuộc đời có thể có bao nhiêu tri kỉ, mất đi sinh mạng cũng không tiếc.

Loại cảm giác này, thật xa lạ ! Làm cho ta mở to mắt như trẻ sơ sinh, tất cả đều chỉ chuyển động vì người. Nói thật, khi vừa bắt đầu, ngay cả ta cũng sợ, không có thiên lý a! Tại sao ta thiên chi kiêu tử, vậy mà lại yêu một tiểu béo muội như người a ? Thật sự là, không có thiên lý a!

Kết thúc một bữa tối không vui vẻ, sau khi tắm xong trở về phòng, Hứa Thiên Ái đã bỏ nhào xuống giường. Hôm nay thật có nhiều chuyện xảy ra, nhiều đến nỗi làm cho nàng không chịu nổi, mệt mỏi quá! Thật muốn cứ như vậy mà ngủ thiếp đi. Bất quá -- tắm vẫn là tắm, vẫn muốn đổi y phục sạch sẽ ... Y phục? Đúng rồi, nàng quên lấy y phục rồi, bây giờ chẳng lẽ mặc một bộ mấy ngày? Nàng sẽ mốc meo mất ! Hay là len lén chạy về nhà lấy quần áo ?

“Đông! Đông!” Vang lên hai tiếng tiếng đập cửa, khi nàng còn chưa kịp trả lời, người kia đã tự mở ra, ung dung đi đến.

Tư Hiên Dật mặc áo ngủ màu lam đậm, trong tay mang theo nhiều túi. “Đây là quần áo cho người mấy ngày nay.” Hắn tự tay đưa cho Hứa Thiên Ái

Hứa Thiên Ái nhận lấy túi lớn, “A...! Cảm ơn!” Không ngờ hắn cẩn thận như thế, ngay cả cái này cũng chú ý tới, “Chẳng lẽ muội muội người cũng ở nơi này à?”

“Không”

Không phải? Chẳng lẽ là bạn gái hắn ?

“Là ta vừa kêu người ta mang đến.” Xem ra hôm nay tiểu béo muội đã mệt chết rồi !

Mới vừa mua về? Chẳng lẽ đồ bên trong toàn là mới ? Trời ạ! Tiệm FL toàn bán những hàng hiệu không nha ! Người bình thường như nàng chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi. Hứa Thiên Ái vội vàng mở túi ra. Á ? Không lầm chứ ? Ngay cả đồ lót cũng có !

“Sao ngay cả đồ lót người cũng mua?” Hứa Thiên Ái đỏ mặt, lúng túng ngược mắt nhìn Tư Hiên Dật.

“Chẳng lẽ người không cần dùng?”

“Đương nhiên... Cần. Nhưng, người mua cái này ... Người biết số đo của ta?”

“Khi ôm người đã biết rồi .”

Trời ... Đôi tay thần kì ! Chỉ ôm một cái đã lập tức biết được số đo ba vòng của

đôi phương, không biết có nên báo cho Unesco để ghi lại không, Hứa Thiên Ái không biết nên nói gì cho tốt. Hửn... Đúng là có bản lĩnh của đại sắc lang

“Vây ... Ta đi tắm.” Hứa Thiên Ái nói xong, cầm lấy quần áo, chạy trời chết ra cửa phòng, giống như có quái vật đuổi theo đằng sau vậy

“Tiểu béo muội!” Tư Hiên Dật miễn cưỡng tựa vào khung cửa, buồn cười nhìn thân ảnh chạy trời chết, “Sau khi tắm xong đến phòng ta lấy thuốc .”

Đã được như nguyện, Tư Hiên Dật hài lòng nghe thấy một vật nặng rớt xuống ...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Lấy hòm thuốc trong thư phòng, Tư Hiên Dật trở về phòng, tiện tay cầm lấy , nằm trên giường lật xem

Tiếng đập cửa rất nhẹ vang lên, thậm chí làm người ta không thể phát hiện

Tư Hiên Dật ngẩng đầu, “Tiến vào.”

Cánh cửa từ từ mở ra, Hứa Thiên Ái không được tự nhiên đứng ở cửa, “Ta tắm xong rồi.” Vốn định gõ cửa nhẹ để không bị phát hiện, như vậy nàng có thể quang minh chính đại trở về phòng mình, ngày mai, cho dù hửn có trách cứ, nàng cũng có thể đúng lý hợp tình nói hửn không nghe thấy tiếng đập cửa của nàng, bất quá, tính toán của nàng hiển nhiên không thể thực hiện được

“Qua đây” Tư Hiên Dật vỗ vỗ chỗ trống trên giường, mở hòm thuốc ra, lấy thuốc giảm nhiệt, thuốc mỡ ra

Hứa Thiên Ái lẩm bẩm một tiếng, không tình nguyện đi đến trước giường, ngồi bên cạnh hửn.

Tư Hiên Dật lấy thuốc mỡ ra, bàn tay cẩn thận nắm lấy mặt nàng, cánh tay còn lại nhẹ nhẹ xoa lên chỗ sưng đỏ

Hành động rất ôn nhu, ngón tay thon dài, giống như bàn tay của nhà dương cầm vậy. Hứa Thiên Ái lúc đầu không tình nguyện, lại vì Tư Hiên Dật mà dờ dẩn. Động tác của hửn thật mềm nhẹ, làm nàng có cảm giác như được quý trọng, cho dù là nàng ảo giác, cho dù là hửn đang có ý trêu đùa nàng, cho dù hửn đã nhiều lần trêu cợt nàng, cho dù ... Nàng cũng phải thừa nhận, trong lúc vô tình nàng đã mê luyến hửn, có lẽ nàng trốn tránh, phản kháng của nàng, nàng không tình nguyện, đều là biểu hiện nàng mê luyến hửn. Có lẽ ngay lần đầu tiên nhìn thấy hửn, nàng đã mê luyến hửn. Chỉ là, nàng tự biết rằng, như vậy là sai lầm

“Này, hoàn hồn!” Tư Hiên Dật vỗ nhẹ má phải Hứa Thiên Ái, “Người đang suy nghĩ cái gì?” Tiểu béo muội vừa lên đã nhìn chăm chăm hửn, “Đừng nói là ngươi có hứng thú với ta đi ?”

“Làm sao có thể!” Mới là lạ! Nàng còn đang tự trách muốn chết !

“Đúng vậy sao? Vây không bằng chúng ta thử một chút, xem có phải ngươi đang nói thật hay không.” Tư Hiên Dật hơi híp mắt, tiểu béo muội phủ nhận làm hửn như có cảm giác bị vứt bỏ, cảm giác bất an tràn đầy trái tim. Nàng chỉ là món đồ chơi của

hắn mà thôi, không thể để cho hắn có cảm giác này. Chỉ có hắn không cần nàng, nàng không có tư cách nói không cần hắn!

“Thử một chút?” Làm sao mà thử ? Lấy máy phát hiện nói dối để thử sao ? Hắn không biết máy phát hiện nói dối cũng không thể hoàn toàn tin tưởng à? Đang nghĩ ngợi,tới, trên cổ truyền đến một trận ẩm ướt và cảm giác nhói nhói. Hắn cư nhiên lại hôn cổ của nàng!

“Người đang làm gì? Mau thả ta ra!” Hứa Thiên Ái kêu lên, nếu nói nàng giết mình phản kháng, không bằng nói nàng đang then thùng, này... Tư thế -- quá mập mờ. Rõ ràng hắn nói không có hứng thú với nàng, vậy mà luôn làm những chuyện chỉ có tình nhân mới làm với nàng, chỉ vì vui đùa? Hay là ... không hiểu sao, nàng lại có chút chờ mong ...

Tư Hiên Dật giống như không nghe thấy tiếng kêu của Hứa Thiên Ái, vùi đầu vào cổ nàng mà mút vào

Bị ôm thật chặt, làm nàng suýt hít thở không thông, vừa mới cảm giác được mình thích hắn, thân thể đã bị hắn ôm chặt, cả người chen chúc trong ngực hắn, làm cho đầu óc nàng choáng váng, cũng làm cho nàng trở nên bất lực, không thể làm gì hơn là bị hắn ôm lấy

Lúc này nàng nên làm gì? Mười chín năm qua chưa từng như vậy a. Thỗ lộ đi! Thừa dịp cơ hội này, khó có được không khí tốt như vậy, nói cho hắn biết nàng thích hắn, đúng! Nói cho hắn biết...

“Người có phải lại chơi đùa với ta không ? Muốn làm ta sợ, hay là muốn xem ta khóc ? !” Không đúng nha! Nàng rõ ràng là muốn thỗ lộ với hắn, sao lại nói vậy chứ? Nàng muốn nói là nàng thích hắn! Xem ra thân thể nhanh hơn não, phản xạ có điều kiện khi nói ra những lời này, nhất định là như vậy, ai bảo hắn làm nàng trở thành kẻ địch của nữ nhân toàn trường chứ?

Mạnh, Tư Hiên Dật ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cổ Hứa Thiên Ái thật lâu sau, sau đó mới hài lòng nhìn khuôn mặt Hứa Thiên Ái. Sợi tóc màu đen tán loạn trên vai hắn, áo ngủ màu lam đậm nửa lộ ra, lộ ra cơ ngực rắn chắc của hắn, giờ phút này, hắn vừa cuồng dã vừa mê người : “Đúng thì thế nào?”

Sao lại là câu trả lời này, đây không phải thứ nàng muốn nghe, “Người...” Quả nhiên là đang đùa nàng, may mà ba chữ nàng thích hắn còn chưa ra khỏi miệng, nếu không nhất định sẽ bị cười nhạo. Nàng biết, dựa vào tướng mạo và vóc người của nàng, căn bản không thể hấp dẫn hắn. Mặc dù có chút cam chịu, nhưng đây cũng là sự thật, cho dù nàng không thừa nhận, cũng là sự thật đang tồn tại .

Nếu hắn đang chơi đùa với nàng, như thế -- “Người đã đáp ứng sẽ không chạm vào ta.” Hắn không thể làm chuyện gì với nàng, trừ phi hắn cũng yêu nàng, nếu không nàng sẽ không để hắn chạm vào nàng. Trong suy nghĩ của nàng, chỉ có yêu nhau mới có thể kết hợp với nhau

“Ta hỏi hận.” Tư Hiên Dật bất mãn nói. Có đáp ứng hay không với hắn mà nói, không có gì khác nhau, “Chẳng lẽ ngươi muốn cự tuyệt ta?”

Tư Hiên Dật cúi đầu, nhẹ vỗ cái trán của Hứa Thiên Ái, nụ hôn rơi xuống mặt nàng, đầu lưỡi tham lam khiêu chiến đôi môi đang đóng chặt của nàng, một bàn tay trượt xuống từ cổ nàng ...

“Wow, ngươi đừng... Đừng làm loạn, tuy ta cực kì thích ngươi nhưng trước khi kết hôn, ngươi không thể tùy tiện chạm vào ta.” Hứa Thiên Ái nhắm mắt lại oa oa kêu to.

Tay dừng lại trước ngực nàng, hắn hơi hơi ngẩng đầu lên, “Ngươi thích ta?” Biểu tình trên tức đột nhiên bị biểu tình nghiêm túc thay thế

“Ngươi xem như ta chưa nói qua đi .” Hứa Thiên Ái vội vàng phủ nhận. Nàng chỉ nói là nàng thích hắn, về mặt hắn không cần chân thật đến thế đi, giống như người ta thiếu hắn mấy trăm vạn vậy

“Đã nói, ta không cho phép ngươi lấy lại.” Hắn không thích bộ dạng nàng cự tuyệt nàng thích hắn.

“Ta mạn phép muốn thu hồi!” Nói là nàng nói, nàng đương nhiên có quyền nói hay không, hắn dựa vào cái gì mà không cho phép.

“Ngươi dám thu hồi thì thử xem!” Tư Hiên Dật nheo mắt lại, hai tay không tự chủ nắm lấy bả vai nàng. Chợt nghe thấy nàng nói thích hắn, tim hắn đột nhiên rung động, khiến cho hắn giật mình. Nhưng nàng lập tức nói nàng muốn lấy lại, tim hắn lại bị tức giận thay thế, giống như không thể khống chế nổi cảm xúc của mình vậy, tim hắn giống như sợi dây đang đu trên cao, chợt cao chợt thấp. Đây là cảm giác kỳ lạ nhất từ khi chào đời đến nay, hắn dường như đã không còn là hắn nữa

Đau quá, vai nàng đau quá, nàng thật sự không nên tới nhà hắn, bây giờ tốt rồi, vào trong tay sói. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Hình như hắn rất tức giận, giống như là muốn lột da gỡ xương nàng vậy, “Vậy, không lấy lại.” Hu, tại sao nàng lại yếu đuối như vậy, nhìn thấy người khác tức giận thì nàng đã sợ, “Làm ơn thả lỏng chút, ta muốn trở về phòng ... Chỉ là trở về phòng... A!”

“Không thể.”

“Có ý gì?” Hứa Thiên Ái run nhè nhẹ, ông trời phù hộ a, đừng là như nàng nghĩ nha

“Ý là ta không muốn bỏ tay ra, không muốn để ngươi về phòng.” Nàng làm tâm tình hắn rồi thành một núi mà muốn chạy đi ? Hắn không cho phép.

“Ngươi!” Áp lực trong lòng, phần nộ không thể hình dung được tức giận trong lòng Hứa Thiên Ái lúc này , không được, nàng cũng sắp bị chọc giận nổ, lập tức muốn nổ! Tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đem tôn nghiêm của mình để hắn giẫm lên, đôi lấy chỉ là một câu giận chết người của hắn, hắn... Hắn thật sự là khinh người quá đáng!

“Người rõ ràng không thích ta, tại sao lại động tay động chân với ta, tại sao lại không cho ta trở về phòng? !” Hứa Thiên Ái điên cuồng hét lên với Tư Hiền Dật. Mặc kệ thể lực nhà hắc lớn bao nhiêu, mặc kệ hắc là hội trưởng hội học sinh, cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây, nàng cũng phải rống lên. Bây giờ bất cứ giá nào, nàng cũng phải nổi giận !

“Người...”

“Người cái gì ! Nếu không phải có người, đi học ta cũng không chịu một cái tát, cũng không bị người ta nhét rác vào học bàn, lại càng không bị người ta đánh, đây hết thầy, đều là nhờ người, người rất vui vẻ đi! Nhìn thấy ta thê thảm như vậy, người rất vui vẻ đi! Nếu ta không gặp được người, ta nhất định sống rất vui vẻ, đều là người sai, đều là người, đều là người!” Thật khổ sở, rõ ràng là nàng rống hắc, sao nước mắt lại chảy xuống, đều là hắc làm hại!

Hứa Thiên Ái tức giận bỏ hai tay Tư Hiền Dật ra, lấy cái áo choàng tắm trên người hắc ra sức lau mặt mình, cho dù là nước mắt hay nước mũi cũng đều xoa lên áo choàng hắc, dù sao... Cũng coi như cho hắc một bài học, nữ nhân không phải dễ chọc

Tư Hiền Dật ngây ngẩn cả người, hắc thực sự ngây ngẩn cả người, rất ít khi có chuyện làm cho hắc sững sốt, nhưng bây giờ hắc thật sự ngây ngẩn cả người. Nàng khóc, tiểu béo muội khóc, trong ấn tượng của hắc, tiểu béo muội không hề giống những người trong trường suốt ngày lấy lòng hắc, nàng luôn phản kháng hắc. Mỗi một lần nàng phản kháng đều mang đến cho hắc dự vọng muốn chinh phục nàng, cho dù có chinh phục được, tiểu béo muội vẫn phản kháng hắc. Tiểu béo muội lạc quan, nét mặt của nàng vĩnh viễn cũng đều như vậy, hắc thích xem những biểu tình phong phú của nàng, mà giờ khắc này, hắc lại khẳng định mình không thích nhìn nàng khóc, nàng không nên khóc, làm cho tim hắc co rút đau đớn, giống như không thể hít thở vậy .

“Không được khóc.” Tư Hiền Dật phiền não nói, hắc không muốn thấy nước mắt của nàng

“Dựa vào cái gì, ta muốn khóc! Ta chính là muốn khóc! Ta chính là càng muốn khóc!” Dứt lời, Hứa Thiên Ái càng khóc lớn tiếng hơn, nước mắt rơi thành chuỗi xuống đất

“Ta nói không được khóc!” Tư Hiền Dật gầm nhẹ. Hai tay thô bạo nâng mặt Hứa Thiên Ái lên, ngón tay lau đi nước mắt trên mặt nàng

Mặt đau quá, nước mắt làm cho trước mắt nàng mờ hồ như sương mù : “Người đang làm gì, buông, ta...”

Trên môi truyền đến cảm xúc ấm áp, ngăn chặn lời Hứa Thiên Ái chưa nói hết, cũng ngăn chặn nàng tự hỏi. Một nụ hôn thật thô bạo, giống như muốn phát tiết vậy, hắc nặng nề mà cắn gặm cánh môi run rẩy của nàng, lấy đầu lưỡi bá đạo cạy đôi môi

nàng ra, không để cho nàng kịp ngậm môi lại, hấn tiến thêm một bước thăm dò vào, đầu lưỡi thô bạo của hấn đoạt lấy toàn bộ môi nàng.

Môi nàng vừa ngọt ngào vừa mềm mại, hương thơm nồng đậm như thế, giống hệt thuốc phiện làm người ta trầm mê không thôi, dẫn dụ người ta phạm tội. Vốn chỉ muốn cho nàng ngừng khóc, đồng thời phát tiết cảm xúc phiền não trong lòng, nhưng bây giờ lại không tự chủ được mà trầm mê trong đó. Hấn đã không chịu nổi mùi hương hấp dẫn của tiểu béo muội

Thật lâu sau, môi của hấn rời khỏi nàng, nàng mãnh liệt hít lấy không khí tươi mới, mặt ửng đỏ, nếu không phải tay hấn đang ôm lấy hông nàng, chống đỡ thân thể của nàng, nàng đã sớm xụi lơ mà ngã nhào xuống đất, “Ngươi...”

“Không thể làm như vậy, đây là điều ngươi muốn nói a.” Tư Hiên Dật chậm rãi tiếp lời nói.

“Nếu ngươi biết vậy tại sao còn làm thế ?” Nàng tức giận chỉ trích hấn.

“Tại sao ta không thể làm như vậy?”

“Bởi vì chuyện này chỉ có những người yêu nhau mới làm. Ngươi không thích ta, thì không cần làm những chuyện này với ta !”

Hấn cúi đầu yên lặng nhìn nàng, nhìn rất lâu, “Nếu ta nói ‘Được, là được rồi sao?’

Hả ? Hấn nói vậy là có ý gì? Hứa Thiên Ái còn chưa tới kịp suy nghĩ, lập tức bị lại âm áp bao trùm ở trên môi đoạt đi suy nghĩ...

- %%%×%%% - -

Đã lâu không được ngủ thư thái như vậy, Hứa Thiên Ái lười biếng duỗi cái lưng mệt mỏi trên giường, ánh mắt vô ý nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường – - “Trời, đã mười giờ, Tư Hiên Dật chết tiệt, ngang nhiên không kêu ta dậy, sáng nay ta còn có lớp a !” Hứa Thiên Ái luống cuống tay chân mặc vội quần áo, lần này nàng chết chắc rồi, giáo sư dạy bữa học sáng nay nổi tiếng là nghiêm khắc, mỗi khóa đều phải chỉ đích danh, nếu vắng mặt, khẳng định thi cuối kỳ có 8 phần thất bại, trời, nàng cũng không muốn năm sau phải học lại môn này a

Reng! Reng

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên, Hứa Thiên Ái nhanh chóng chạy đến trước giường, lấy di động trong túi xách ra, trong lòng âm thầm nguyên rủa, là ai lại chọn vào thời điểm này gọi cho nàng ? Không biết nàng đang gấp lắm sao ? “Này, là ai vậy ?”

“Ta , Phương Linh !” Đầu bên kia truyền đến ngữ điệu hưng phấn của Phương Linh

“Xin nhờ, Phương đại tỷ, ngươi cũng biết chọn thời gian để gọi quá đi, bây giờ ta sắp trễ rồi, được rồi, bây giờ ta phải đến trường”

“Đợi chút đợi chút ! Ngươi không cần đến nữa !”

“Không cần đến? Tại sao ? Ngươi giúp ta xin nghỉ ?” Nếu vậy, nàng lập tức ba

quỳ chín lạy hành đại lễ với nàng ta, cảm tạ nàng ta cứu nàng một mạng.

“Không phải !”

Nàng biết rồi !

“Đúng vậy, là Tư Hiền Dật giúp ngươi xin phép !”

Cái gì? Hắn giúp nàng xin phép? “Làm sao được, ngươi đừng đùa với ta, hôm nay không phải ngày cá tháng tư, còn sớm mới đến ngày đó a.”

“Ngày cá tháng tư cái gì, là thật, ngươi không biết đâu, sáng hôm nay, khi giáo sư vừa định điểm danh, Tư Hiền Dật đến phòng học của chúng ta, wow, lúc ấy cả lớp đều như nổ tung. Hắn tự mình giúp ngươi xin phép, wow, ta thấy hai con mắt của giáo sư như sắp lòi ra. Thật mắc cười nha! Đúng rồi, ngươi thành thật khai báo, ngươi và hắn có phải có lén phéng gì không ?”

“Ách...” Cái này làm sao mà trả lời, đêm qua, sau khi nói câu nói kia với hắn, nàng lại bị hắn hôn đến nổi hôn mê, bây giờ nghĩ đến còn không thể tin được. Mà hôm nay nàng thức dậy thì hắn đã biến mất, nàng còn chưa có cơ hội hỏi câu nói ngày hôm qua của hắn là có ý gì . Hắn thích nàng? Có khả năng sao?

“Này, có phải ngươi lại đi vào cõi thần tiên rồi không ? ! Chẳng lẽ thật là có đang dúi!”

“Không có! Ngươi đừng nói lung tung!”

“Ta không nói bậy, vậy ngươi nói xem, bây giờ ngươi đang ở đâu ?”

“Ồ...”

“Ở nhà hắn đi !”

“Làm sao ngươi biết?” Hứa Thiên Ái cảm thấy kinh ngạc, nàng ở trong nhà Tư Hiền Dật, Phương Linh cũng biết !!!

“Xem lại ta nha, ta được xưng là gì ? ‘Tin tức mobile phone’ nha! Dĩ nhiên phải biết ngươi đang ở đâu.” Phương Linh đắc ý nói

“Nói mau, rốt cuộc ngươi làm sao mà biết ?”

“Được rồi, kỳ thật là ngày hôm qua có người thấy ngươi ngồi trên xe Tư Hiền Dật rời khỏi trường học, mà sáng nay ta gọi đến nhà ngươi, mẹ ngươi nói ngươi tham gia hoạt động nào đó ở trường học. Cho nên, đầu óc thông minh như ta chỉ cần cân nhắc một chút đã đoán 7, 8 phần ngươi đang ở nhà hắn. Này, có phải các ngươi ngủ cùng 1 chỗ không ?”

“Ngủ cái đầu ngươi ! Tách phòng.” Nàng vẫn còn là học sinh, làm sao mà làm cái chuyện đó được .

“Sao lại lớn tiếng như vậy, muốn làm lỗ tai ta điếc sao ! Ngươi muốn thanh minh các ngươi trong sạch cũng không cần la vang đến thế.” Phương Linh xoa lỗ tai, “Tóm lại, hôm nay ngươi không cần đi học. Đúng rồi, nhà Tư Hiền Dật ở nơi nào ? Chờ một chút ta đến xem ngươi .”

“Ngươi đến xem ta hay xem nhà hắn ?”

“Hắc! Hắc! Bị người phát hiện rồi ! Được rồi ... Được rồi, người là bạn tốt của ta, ta làm sao mà không thể đến thăm người a. Về phần nhà hắc, ta đây ‘Tin tức mobile phone’ không biết địa chỉ của nam sinh nổi bật nhất toàn trường, cũng quá kém, đó thuần túy chỉ là yêu thích cá nhân mà thôi, ta sẽ không bán địa chỉ này lấy tiền.”

Xem ra, Phương Linh đúng là “bạn chí cốt”, Hứa Thiên Ái lắc đầu, lập tức nói địa chỉ của Tư Hiền Dật

“Được rồi, người chờ chút, hết tiết sáng ta sẽ đến ngay .”

- - % % % % ✕ % % % % - -

Phòng họp hội sinh

Tổng Kỳ Nghi bị đẩy vào phòng họp, trong lòng không thể ức chế mà nhảy loạn lên, “Hiên Dật, Lăng Tử Nhai nói người muốn tìm ta? Thật vậy chăng?” Lần đầu tiên hắc chủ động tìm nàng, làm nàng thấy thật vui vẻ, có lẽ hắc đã phát hiện được nàng tốt, muốn tiếp nhận nàng đi .

“Đúng vậy, là ta kêu hắc đưa người đến. Nghe đây, ta mặc kệ trước kia người đối với Hứa Thiên Ái như thế nào, nhưng từ nay về sau, nếu người còn dám động đến nàng, ta sẽ cho người hối hận khi đã sống trên thế giới này.” Tư Hiền Dật lạnh lùng nhìn chằm chằm Tổng Kỳ Nghi, mặt không thay đổi nói.

“Người – - muốn ta đến là để nói những thứ này?” Tổng Kỳ Nghi không dám tin mở to hai mắt nhìn Tư Hiền Dật, câu chữ băng lãnh, không hề có cảm tình, giống như lấy một chậu nước lạnh hắt vào nàng vậy. Nàng không tin, tại sao hắc lại đối với nàng như vậy ? Sau khi nàng yêu hắc, cố gắng hết sức để đoạt lấy tâm hắc, nhượng bộ nhiều như vậy, đem tự ái của nàng, đem kiêu ngạo của nàng dứt bỏ hết, hắc lại có thể vì một nữ nhân khác mà đối với nàng như vậy Không thể! Lệ cứ như vậy mà trào từ trong mắt ra

“Đúng! Người có thể đi.” Tư Hiền Dật xoay người sang chỗ khác, không muốn nhìn thấy nữ nhân rơi lệ đầy mặt nữa. Tối hôm qua, nước mắt của tiểu béo muội vừa làm hắc thấy thương tiếc vừa làm hắc thấy buồn bực, chỉ một lòng muốn nàng ngừng khóc, mà nước mắt của nữ nhân khác, đối với hắc mà nói, lại không có cảm giác nào, xem ra, hắc thật sự đối với tiểu béo muội ...

“Không! Ta không đi! Người gạt ta ! Là gạt ta ! Đúng không?” Tổng Kỳ Nghi nhanh chóng bỏ nhào lên trước, gắt gao ôm lấy Tư Hiền Dật, ngửa đầu nhìn hắc chứng thực. Đúng! Nhất định là hắc đang lừa gạt nàng, nàng không thể thua một nữ nhân vừa thấp vừa béo như vậy, hắc nhất định là đang thăm dò nàng thương hắc bao nhiêu, cho nên mới nói như thế

Tư Hiền Dật cau mày nhìn nữ nhân đang cố sống cố chết ôm hắc trước mắt, đẩy hai tay đang ôm ấp của nàng ra, “Cút ngay! Người không đủ tư cách làm chuyện này.” Hắc chỉ cho phép Tiểu béo muội được phép làm như vậy.

Đau quá, tâm nàng đau quá, vì sao ? Vì sao hắc lại dùng vẻ mặt băng lãnh như

vậy để nhìn nàng ! “Lúc trước, rõ ràng là người không cần nàng! Sau khi ta đánh nàng, người cũng không cần!” Mới qua vài ngày, thái độ của hắn liền chuyển biến. Trước kia, khi có nữ nhân nào tranh giành tình yêu của hắn, hắn luôn thờ ơ lạnh nhạt, chưa bao giờ đi giữ gìn nữ nhân nào, xấu nữ nhân kia rốt cuộc làm sao có thể được hắn giữ gìn ?

“Tóm lại, bắt đầu từ bây giờ, ta không hy vọng trên người Hứa Thiên Ái lại xuất hiện vết thương nữa. Nghe xong thì rút ra ngoài cho ta, ta không muốn nhìn thấy người .”

“Nhưng ta yêu người nha!” Thanh âm khàn khàn, khóc ra tình cảm bất đắc dĩ nhất. Nàng thương hắn, thật sự thật sự rất yêu, nàng không muốn mất hắn, không muốn biến mất trong mắt hắn

“Vậy thì sao ? Chẳng lẽ nói người yêu ta, ta nhất định phải yêu người sao ? Quá buồn cười!” Khóe miệng hắn nhấc lên một nụ cười lạnh, nếu nàng ngoan cố như vậy, cũng đừng trách hắn tuyệt tình, hắn luôn không thích người không nghe lời, “Tử Nhai.”

“Chuyện gì, A Dật?”

“Bây giờ lập tức xuống đây cho ta .”

3 phút sau, khi Lăng Tử Nhai đi đến phòng họp hội học sinh, đã thấy Tống Kỳ Nghi quỳ trên mặt đất khóc không ngừng, mà Tư Hiên Dật lại đang ngồi trước bàn hội nghị xem những kế hoạch của các lớp

“A Dật!” Lăng Tử Nhai kêu lên.

Tư Hiên Dật ngẩng đầu nhìn, thấy Lăng Tử Nhai đến, không kiên nhẫn duỗi ngón tay chỉ Tống Kỳ Nghi, “Người lôi nữ nhân này ra cho ta”

Lăng Tử Nhai nhìn Tống Kỳ Nghi đang quỳ trên mặt đất, một mỹ nhân tốt như thế, vậy mà bây giờ lại thành thế này, “Đi thôi!” Hắn đi đến trước mặt nàng, dùng tay kéo nàng.

“Không, ta không đi!” Tống Kỳ Nghi giùng giăng, nàng không muốn rời khỏi tầm mắt của hắn

Khổ quá, lại phải đối mặt với một bà điên ! Lăng Tử Nhai chịu không nổi lắc đầu, tại sao nữ nhân luôn cố chấp thế a ? Ngẩng đầu thoáng nhìn thấy hai hàng lông mày của Tư Hiên Dật nhíu chặt, hắn biết sự kiên nhẫn của A Dật đã đến giới hạn, khẩn trương gia tăng tốc độ, lôi Tống Kỳ Nghi rời khỏi phòng học

Kéo đi một đoạn đường dài, rồi lại kéo đến trước hàng cây cối âm u dưới lầu ...

“Buông ra!” Tống Kỳ Nghi lớn tiếng kêu lên, “Tại sao ? Tại sao người lại kéo ta đi ? Ta không muốn, không muốn rời khỏi hắn!” Nói xong, nàng lại định chạy về phía phòng họp

“Còn người? Tại sao lại cứ khăng khăng như vậy? Người nên biết, A Dật hắn không thích người.” Lăng Tử Nhai đứng trước mặt nàng, bình tĩnh nói, “Nói thật , ta

rất đồng tình khi thấy người yêu A Dật, nhưng hắn lại không đồng tình người yêu hắn, hắn nói không thích là không thích, không thể chuyển thành yêu, ta khuyên người đừng nên chọc hắn, hậu quả không người không thể gánh nổi.”

“Ta không nghe, ta không nghe!” Tống Kỳ Nghi bịt lấy lỗ tai, nàng không thích nghe những thứ này!

“Tùy người.” Lăng Tử Nhai bắt đắc dĩ nhún vai, “Nếu người thật muốn vì một nam nhân mà trả giá cả gia tộc, ta cũng không còn gì để nói.” Nói xong, xoay người tránh ra.

Tống Kỳ Nghi ngơ ngác đứng nguyên chỗ, nàng nên làm cái gì bây giờ? Tới cùng nàng nên làm gì mới có thể chiếm được tim hắn ?

Nàng hận...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Lăng Tử Nhai đẩy cửa phòng hội học sinh ra, “A Dật, rốt cuộc người nói với Tống Kỳ Nghi cái gì mà làm nàng trông như thế ?”

“Không có gì, chẳng qua là nói nàng không được động đến Thiên Ái nữa, cũng như không được phép đến gần ta”

“Thiên Ái ?” A Dật xung hô với một cô gái như vậy làm hắn thấy thật kinh hãi. Xem ra, cô gái này với hắn vô cùng đặc biệt, “Tại trong trí nhớ của ta, ta không nhớ người từng giữ gìn một cô gái như vậy. Người thích nàng sao ?”

“Không liên quan đến người ! Đúng rồi, ngày mai ta không hy vọng sẽ thấy Tống Kỳ Nghi xuất hiện trong trường, còn nữa, trong vòng một tháng, ta muốn nhà Tống Kỳ Nghi tuyên bố phá sản. Ta muốn chinh gia tộc bọn họ một chút.” Tư Hiên Dật hít một hơi lạnh lòng nói.

“Wow! Có phải quá ác độc hay không ? Nàng vừa mới thất tình, người đã lập tức làm nhà nàng tan nát. Đả kích với nàng cũng quá lớn đi.” Lúc này hắn quả thật rất đồng tình với Tống Kỳ Nghi, “Ta đoán người tám chín phần đã thích Hứa Thiên Ái, nếu chính xác hơn thì là yêu nàng.”

“Yêu?” Đây là những con chữ mà hắn chưa từng tiếp xúc qua

“Đúng! Nếu yêu, người thấy nàng vui người cũng vui, thấy nàng buồn người cũng buồn, tâm tình người cũng vì nàng mà biến hoá...” Lăng Tử Nhai bắt đầu nổi lên ý muốn giáo dục Tư Hiên Dật

“Đủ rồi, người có thể ngậm miệng.” Tư Hiên Dật tiện tay quăng một đồng thư kế hoạch cho Lăng Tử Nhai, “Làm xong trước sáng mai rồi làm bảng tổng kết báo cáo cho ta.”

“Không thể nào! Người quá độc ác đi, cũng nên nghĩ xem vừa rồi là ai giúp người đuổi người ta đi chứ.” Lăng Tử Nhai cầm một đồng thư kế hoạch la hét rời khỏi phòng họp

Tư Hiên Dật rũ mí mắt xuống...

Thấy nàng vui người cũng vui, thấy nàng buồn người cũng buồn, tâm tình người cũng vì nàng mà biến hoá...

Nước mắt của tiểu béo muối làm cho ngực hắn như không thở nổi, làm cho hắn...

Hắn chậm rãi nâng hai tay lên, chăm chú nhìn tay mình

Khiến hắn muốn dùng chỉ nước mắt nàng, muốn hoà hoãn cảm giác hít thở không thông trong ngực mình...

Hắn... Yêu nàng?

Chương 6

Mười một giờ giữa trưa, Phương Linh đứng giờ đến nhà Tư Hiền Dật

“Người nói Tư Hiền Dật ở đây một mình ?” Phương Linh kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy ! Tôi hôm qua ta cũng mới biết, trước đây còn nghĩ hẳn sống cùng ba mẹ” Hứa Thiên Ái rót một ly trà cho Phương Linh, ngồi trên ghế sofa bằng da từ Italy.

“Buổi tối chỉ có 2 người các người, vậy các người có ...” Phương Linh tò mò hỏi.

“Không có , người đừng đoán.”

“Chưa? Vậy trên cổ người là cái gì? Đừng nói là muỗi cắn, ta không tin đâu !”

Trên cổ? “Có cái gì a?”

“Đây , tự xem đi !” Phương Linh lấy cái kính ra đưa cho Hứa Thiên Ái

Trời, cái dấu tròn tròn hồng hồng ở giữa là gì ? Đừng nói là...

“Cái này a, danh xưng là vết hôn, người đừng ra vẻ thanh thuần nói với ta người không biết.” Phương Linh nhìn chằm chằm cổ Hứa Thiên Ái, cười nói .

“Ta...” Tám chín phần là lúc hẳn gặm cổ nàng lưu lại

“Còn không mau thành thực khai báo, người và hẳn có giai đoạn A, B, C gì không ?”

Ài, chúng có bị bắt, thế này đành phải ra chiêu ...

“Hẳn nhất định là thích người!” Nghe xong, Phương Linh son sắt nói, “Hẳn sau cùng không phải hỏi người nếu hẳn nói ‘Vâng’, là được rồi sao? Đó chính là hẳn thừa nhận hẳn thích người chứng minh.”

“Thật vậy sao?” Hứa Thiên Ái không tự tin nói, “Nhưng người không thấy ta không xứng với hẳn sao ? Hẳn làm sao mà có thể nhìn tới ta?” Gia thế của hẳn tốt như vậy, bản thân hẳn lại nổi tiếng như thế, làm sao mà có thể để mắt đến một người không chút nổi bật như nàng ?

“Xứng cái gì chứ, trong mắt tình nhân là Tây Thi, không phải thường nói ‘thân cao không có khoảng cách; thể trọng không phải áp lực; tuổi tác không là vấn đề’ sao? Tình cảm vốn không có đạo lý như vậy.” Phương Linh bắt đầu phân tích như đại sư

“Phương Linh, dường như người rất rõ ràng những việc này, trước kia người đã thử qua rồi sao ?”

“Không có ! Chẳng qua là trên sách, trên tạp chí, trên tivi đều nói như vậy, không đúng sao ? Bây giờ chỉ sử dụng đến mà thôi “

“Nha...” Thì ra là thế.

“Để ta dạy người 1 cách để biết hẳn có thích người hay không”

“Cách gì?”

“Người phải biết , nam nhân mà, có vài chỗ không được bình thường, người thử làm nũng với hắn, nhờ hắn dẫn đi đâu đó, nếu hắn đồng ý, vậy có nghĩa hắn thích người, vậy là OK rồi!”

“Làm nũng?” Nàng làm được sao ? Hơn nữa, hắn sẽ thích sao ?

“Đúng, làm nũng, nam nhân thích nhất là nữ nhân làm nũng với bọn họ .”
Phương Linh nói.

“Vậy ... kêu hắn mang ta đi đâu ?”

“Khu vui chơi!”

“Khu vui chơi?”

“Đúng! Là chỗ đó ! Nếu hắn chịu dẫn người đi, có nghĩa là hắn thích người, nếu không, nam nhân có tính tự chủ mạnh như Tư Hiên Dật hắn sẽ không đưa nữ nhân vào trong đó.” Phương Linh khẳng định nói, “Đúng rồi, suýt nữa quên mất, xã trưởng xã tin tức vừa này đến phòng học tìm người , nàng biết ta sắp đến gặp người nên nhờ đưa thứ này cho người” Nói xong, nàng lấy 1 chiếc camera cực xịn từ trong ba lô ra đưa cho Hứa Thiên Ái, “Cho người.”

“Nàng kêu người đưa ta cái này?” Hứa Thiên Ái cầm cameras nhìn hồi lâu, “Cho ta cái này để làm gì ?”

“Chụp ảnh a!”

“Chụp ảnh?”

“Đúng vậy! Nàng biết ta đến nhà Tư Hiên Dật, hỏi ta rất nhiều vấn đề, sau đó kết luận người sẽ ở thêm vài ngày trong nhà Tư Hiên Dật, nàng kêu ta đợi nàng một chút . Hai mươi phút sau, nàng cùng cái này xuất hiện, nàng nói muốn người chụp nhà Tư Hiên Dật gửi cho nàng.” Phương Linh nói xong, lập tức cầm lấy ly trà trên bàn uống 1 hơi. Một quá, nàng nói một hơi, ngay cả nước miếng cũng không còn, không thể không bổ sung nước

Nhà ? Nàng đã biết sẽ không có chuyện tốt mà !!!

“Tiểu Ái, người ăn cơm trưa chưa ?”

“Chưa.” Đúng rồi, bây giờ đã sắp 12 giờ

“Dù sao buổi chiều cũng không có lớp, không bằng chúng ta đi dạo phố, tiện thể ăn cơm trưa luôn, thế nào ?”

“Nhưng ta không có chìa khoá nhà, nếu trở về không có ai, ta sẽ không vào được. Ta lại không có số điện thoại của Tư Hiên Dật, không thể liên lạc với hắn “

“Vậy về trễ một chút, lúc đó có lẽ Tư Hiên Dật cũng có ở nhà “

Hứa Thiên Ái cúi đầu suy nghĩ một chút, cũng được, ở đây cũng không có gì làm, không bằng ra ngoài đi bộ vài vòng thả lỏng một chút, “Được rồi!” Nói xong , nàng đứng dậy lấy bóp tiền bỏ vào túi áo, định ra cửa cùng Phương Linh

“Người không mang theo điện thoại sao ?” Phương Linh nhắc nhở.

“Không, hết pin rồi, nếu sạc thì lại tốn thời gian, mang theo cũng không dễ làm gì. Thôi, chúng ta đi thôi”

“Được ! Đi...”

- - % % % % ✕ % % % % - -

Trong phòng tối đen, nàng đâu ? Tiểu béo muối ở đâu ? Phòng nào cũng không thấy bóng dáng của nàng, túi và di động lại đặt trên trên tủ đầu giường ở phòng khách. Nhưng người của nàng đâu ?

Tư Hiên Dật ngồi trên ghế sofa, nhàn nhã liếc mắt nhìn tạp chí tài chính, trong đầu không ngừng suy đoán về Hứa Thiên Ái, vết thương trên mặt nàng còn chưa tốt, nàng sẽ không về nhà, vậy nàng đi đâu ? Ở đâu ?

Thời gian trôi qua, sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi, đã chín giờ, trễ vậy vẫn chưa trở về, xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao ? Nghĩ đến đây, tim hắn lại co rút nhanh lại, đáng chết! Tại sao hắn phải lo lắng cho nàng như vậy ? Hắn cần gì phải lo âu bất an như vậy ? Chẳng lẽ thật như lời Tử Nhai, hắn yêu nàng, cho nên mới không không chế được, hoàn toàn không còn giống hắn nữa sao...

Từ khi gặp phải Tiểu béo muối rồi, tâm tình hắn ngày càng gặp những cảm giác chưa từng có. Cho tới bây giờ, hắn không nghĩ vì một nữ nhân mà hắn lại chịu nhiều cảm giác như vậy

Hắn thật sự yêu nàng sao? Hắn nghĩ đúng vậy. Đây là câu giải thích hợp lý duy nhất đối với những thay đổi bất thường của hắn. Nếu hắn yêu nàng, vậy nàng cũng phải yêu như thế để hồi báo hắn. Hắn luôn lấy bản thân là trung tâm, chỉ có hắn mới có thể phụ , chưa từng có người được phép phụ hắn, nếu Tiểu béo muối phụ hắn, vậy hắn sẽ làm sao bây giờ ?

Hắn sẽ đích thân hủy đi nàng! Đúng vậy, nếu nàng phụ hắn... Hắn tuyệt đối sẽ tự tay hủy đi nàng, không ai được phép phụ hắn ...

Bất quá, tại sao đến giờ nàng vẫn chưa chịu trở về...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Mệt mỏi quá, hai cái đùi của nàng sắp gãy ra. Một buổi chiều thêm buổi tối, nàng cùng Phương Linh đi dạo trong trung tâm thành phố, đi dạo đến nỗi làm nàng quên đi thời gian. Nếu không phải trung tâm đóng cửa, có lẽ các nàng sẽ còn tiếp tục đi nữa

Hứa Thiên Ái kéo hai cái chân mệt mỏi sắp không đi được nữa đến trước cửa nhà trọ, hắn, có lẽ là đang ở nhà đi. Trăm ngàn nên có a! Nếu không nàng chỉ có thể ngồi trước cửa mà đợi. Thân thể vô lực tựa vào cửa, vươn tay ra định đẩy cửa, bỗng dung thân thể theo trực giác ngã xuống dưới, cả người nàng ngã vào trong nhà ... Trời, cửa không có khoá

Đau nha! Cái ngã này thật không nhẹ ! Hứa Thiên Ái xoa mông chậm rãi đứng dậy. Trong phòng có ánh sáng, nàng dễ dàng nhìn thấy Tư Hiên Dật ngồi trên ghế sofa, trên đầu gối là một quyển tạp chí tài chính, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm

nàng.

Không biết nên nói gì, hấn nhìn nàng như vậy làm nàng có chút bất an, Hứa Thiên Ái lúng túng giật giật khóe miệng, “Hi... Ta... Đã trở về.”

Nàng cũng đã chào hỏi, sao hấn vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng vậy a ? Trong lòng nàng bỗng dấy lên cảm giác sợ hãi, tối nay hấn thật khác lạ, nàng vẫn nên trở về phòng thì tốt hơn, “Ách, kia... Ta trở về phòng, không quấy rầy người.” Nói xong Hứa Thiên Ái xoay người sang chỗ khác, bước nhanh đến gian phòng của mình ...

Một bàn tay nhanh chóng kéo hông nàng, cả người nàng ngã xuống, ngã vào một lồng ngực rộng lớn, hơi thở nhẹ nhàng phả qua tai nàng, thanh âm tà mị mà dỗi dằn từ tính vang lên bên tai : “Chơi mệt chưa ? Muốn trở về chưa, tiểu cô nương?”

“Vâng... Nha.” Xin nhờ, hấn cũng không cần dùng động tác ái muội vậy a, lại càng không cần dùng thanh âm hấp dẫn đó nói với nàng được không ? Hứa Thiên Ái cảm giác tim mình đang nhảy lên “bùm bùm”, giống như đang bị đốt vậy

“Tiểu cô nương, người có biết bây giờ là mấy giờ chưa ?” Thanh âm hấp dẫn vang lên lần thứ 2, người đằng sau đã bắt đầu nhẹ mỗ lên vành tai của nàng.

Mấy giờ? Đầu óc Hứa Thiên Ái choáng váng nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, “Mười một... Giờ.” Sao hấn lại hỏi nàng mấy giờ ? Chẳng lẽ hấn không biết tự nhìn sao ?

“Mười một giờ... Thật sự khuya lắm rồi.” Tư Hiên Dật ôm Hứa Thiên Ái, bắt đầu khẽ liếm lên cổ nàng, “Buổi tối là lúc quý đi ra từ địa ngục, chúng nó thích ăn thịt người – đặc biệt là con gái, chúng nó thích ăn nhất.”

Hấn đang nói gì ? Truyền thuyết trong thánh kinh sao? Sao nàng lại không hiểu gì, “Vâng, thật không? A, a! Ta buồn ngủ quá, muốn trở về phòng, đúng! Trở về phòng.” Hu, cổ ngứa quá, sao hấn lại dùng lưỡi liếm cổ nàng chứ, mau buông nàng ra nha! Nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng không đảm bảo sẽ không ăn hấn nha.

“Muốn trở về phòng?”

“Vâng...” Hứa Thiên Ái gật gật đầu.

“Đúng vậy, nên trở về phòng, quý đã được thả ra.” Dứt lời, Tư Hiên Dật ôm ngang lên Hứa Thiên Ái, đi thẳng về phòng ngủ

“Người đi nhầm rồi, phòng ta ở bên kia.” Hứa Thiên Ái nhắc nhở. Sao hấn lại ôm nàng đến phòng hấn chứ ?

“Không đi sai, tiểu cô nương...” Tư Hiên Dật ôm lấy Hứa Thiên Ái đi vào phòng ngủ, đè nàng lên giường, cúi người nhìn nàng, “Người phải trả giá thật lớn... Khi chộc ta ...”

Trả giá ? Nàng chộc hấn khi nào chứ ? “Người tránh ra, cho ta đứng lên!” Hai tay Hứa Thiên Ái ngăn lấy ngực Tư Hiên Dật, ra sức đẩy hấn ra.

“Không còn kịp rồi, quý đã xuất hiện...” Nàng chống cự làm hấn triệt để hiểu lấy

tâm ý của bản thân, chờ đợi biến thành khát cầu mãnh liệt, hắn cần dùng thân thể của nàng để bình phục lại sự xôn xao trong hắn, hắn muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn...

“Người... Đừng!” Nàng còn không chưa chuẩn bị, hướng chi, nàng còn không biết hắn có tình cảm với nàng hay không, nàng không muốn mình cứ vậy mà giao đến tận tay hắn, “Dừng tay! Đừng...”

Tay vẫn không dừng, vẫn dao động lên trên ..

Nàng hít một hơi – -

“Người muốn làm gì, đừng làm loạn!”

Hắn không trả lời nàng, chỉ dùng môi thô bạo áp lên môi nàng , trần trọc mát.

“Ừm...” Nàng khẽ run, hai tay càng không ngừng đánh lên ngực hắn, “Không cần! Không được ..” Nàng lớn tiếng kêu lên, liều mạng muốn đẩy hắn . A...! Hắn vậy mà, vậy mà...

Nàng không cần! Nàng không muốn giao hợp ! Nàng...

Bốp!

Một cái tát cứ như vậy in lên mặt Tư Hiền Dật, một cái tát vang dội vô cùng, năm giây sau, trên mặt hắn nổi lên một dấu đỏ. Thanh âm đều làm cả hai người kinh hãi, hắn tức giận nhìn nàng, nàng giật mình thờ phỉ phò nhìn lại hắn.

Tư Hiền Dật chậm rãi giơ tay lên, chạm nhẹ đôi má bị đánh, nheo lại đôi mắt đào hoa xinh đẹp nhìn Hứa Thiên Ái, “Người dám đánh ta!” Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người dám đánh hắn, cho dù là cha mẹ hay ông ngoại cũng chưa từng dám đánh hắn, mà nay, nàng lại dễ dàng quăng cho hắn 1 bàn tay, cho dù nàng là người hắn yêu, cũng không được đối với hắn như vậy ! Cái tát này tuyệt đối phải trả lại. Hắn chậm rãi nâng tay phải lên...

Đừng, đừng nói là hắn muốn đánh nàng nha ! Nàng thật sự không phải cố ý, nàng chỉ muốn đẩy hắn ra, không ngờ tay lại đánh xuống như vậy, hơn nữa, rõ ràng là hắn đuối lý trước, là hắn có hành vi gây rối nàng, nàng mới tát hắn một cái. Đúng! Chính là như vậy! Nhưng, khi nhìn thấy khuôn mặt tức giận của hắn, không hiểu sao nàng lại có cảm giác chột dạ ...

Hứa Thiên Ái rúc đầu nhìn bàn tay ngày càng đến gần, “Đừng mà!” Cả người nàng dính vào hắn, “Người đừng đánh ta, ta biết ta sai rồi, nhưng người phải tin ta, ta

thật sự không phải cô ý.” Nàng dùng ánh mắt đáng thương nhìn hấn

Ông trời chứng giám, là hấn có hành vi xâm phạm nàng trước, nàng đánh hấn một cái chỉ là phòng vệ mà thôi, nhưng bây giờ nàng lại phải giải thích với người xâm phạm nàng, có người nào xui xẻo hơn nàng không ?

“Người nghĩ cứ vậy thôi?” Tư Hiên Dật cúi đầu nhìn Hứa Thiên Ái dính vào người hấn như bạch tuộc, nàng gần sát như vậy làm hấn ngượng ngùng không ít, “Người phải biết, chưa từng có người dám đánh ta ! Người nghĩ ta sẽ bỏ qua cho người 1 cách đơn giản như vậy ?”

“Vây – - để ta giúp người xoa bóp .” Khi nói chuyện, bốn ngón tay mềm mại của nàng chạm vào mặt hấn, nhẹ nhàng xoa đi dấu đỏ trên mặt hấn, hà hơi lên mặt hấn như đang dỗ dành con nít, “Hu, không đau, không đau.”

Tay hấn ngừng lại giữa không trung, có chút do dự, tim của hấn bắt đầu dao động...

“Tay người nên để xuống!” Nàng có chút run sợ nhìn bàn tay đang ở giữa không trung của hấn, cẩn thận do dự cảm tay phải hấn lên, “Vết sưng trên mặt ta mới tiêu tan được vài phần, nếu bây giờ còn bị người đánh nữa, chắc chắn sẽ sưng lên mấy ngày mới khỏi. Hơn nữa, vết thương trên mặt ta cũng là do người ra, người coi ta và người huê nhau, được không ?” Hứa Thiên Ái lấy lòng nói.

Thở nhẹ một hơi, tay hấn chậm rãi rũ xuống, “Người bồi thường ta thế nào?” Như là đang nói với nàng, càng giống như đang tự nói với mình

Hấn không có đánh nàng, hấn thật không có đánh nàng, sự thật này làm tâm Hứa Thiên Ái vui sướng vô cùng, lấy cá tính của hấn, nếu người khác dám đánh lên 1 hấn lên 1 cái tát, hấn tuyệt đối sẽ đòi lại gấp trăm ngàn lần. Nhưng hấn lại khinh địch bỏ qua cho nàng, có lẽ, nàng cũng có chút đặc biệt ... Vây có lẽ hấn có thích nàng, nàng nên thử dò hỏi một chút ...

“Vây, người đưa ta đến khu vui chơi coi như bồi thường, được không ? ” Hứa Thiên Ái cẩn thận quan sát vẻ mặt của hấn.

Quả nhiên, Tư Hiên Dật nhướng mày, “Không!” Hấn muốn nàng bồi thường hấn, nàng lại muốn hấn đưa nàng đi chơi, đây mà gọi là bồi thường sao ? Khu vui chơi? Tám trăm năm trước hấn đã không còn đến đó nữa!!!

“Nhưng, ta rất muốn đi, chúng ta đi thôi! Đi thôi!” Hai tay nàng ôm lấy cổ hấn, cả thân thể tựa vào trên người hấn, cọ xát trên người hấn. Có lẽ đây là nũng nịu mà Phương Linh nói đi, Hứa Thiên Ái không xác định lắm. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng làm nũng với nam nhân không có quan hệ máu mủ, cho dù cách thức không đúng cũng không thể trách nàng ...

Nữ nhân đúng là sinh vật kỳ quái, vừa rồi còn liều mạng phản kháng, lúc này lại vui vẻ dính lấy, hai tay Tư Hiên Dật nhẹ nhàng ôm lấy eo Hứa Thiên Ái, “Người đang câu dẫn ta?” Nếu nàng lấy thân thể của nàng để bồi thường, hẳn sẽ vui vẻ mà nhận

“Nào có!” Nàng vội vàng phủ nhận, khẩn trương muốn nhảy ra khỏi thân thể hắn, nhưng lại bị hắn ôm lấy, muốn cách xa hắn một chút cũng không được, “Ta nào có câu dẫn ngươi, ta là đang làm nũng!” Hứa Thiên Ái biện giải cho hành vi của mình, câu dẫn ? Chữ này cũng quá dính dáng đến tình dục nha !!!

“Làm nũng?” Ánh mắt hắn vẫn như cũ nhìn chăm chăm nàng, hai tay vẫn ôm chặt hông nàng, “Tại sao lại làm nũng với ta?” Không có nữ nhân nào dám làm nũng với hắn, bởi vì hắn không cho bọn họ có cơ hội này

“Tại sao?” Không phải hắn rất hiểu biết chuyện tình cảm nam nữ sao ? Vậy mà còn hỏi lý do nàng làm nũng với hắn, chẳng lẽ hắn không biết hàm nghĩa của làm nũng sao? “Cái gọi là làm nũng dĩ nhiên là để đối phương đồng ý điều gì đó với mình. Ta làm nũng với ngươi là để ngươi đồng ý dẫn ta đi chơi !” Lần này, giải thích có lẽ rõ ràng rồi !

“Ngươi hy vọng ta đồng ý?”

“Ngươi chịu không?” Xin nhờ, xin đáp ứng đi, như vậy nàng mới có thể xác nhận tâm ý của hắn

“Để xem ngươi biểu hiện thế nào.” Hắn bí hiểm nhìn chăm chăm đôi môi hồng bóng của nàng

“Biểu hiện?” Biểu hiện cái gì?

“Đúng, nếu ngươi chủ động hôn ta, ta sẽ suy xét thử.” Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười tà

Muốn nàng chủ động hôn hắn? Gương mặt Hứa Thiên Ái như bị “chải quét” qua, trở thành mặt đỏ, mỗi lần hôn môi, đều là hắn chủ động nàng bị động, muốn nàng chủ động... ‘Nhưng nếu hắn đồng ý dẫn ngươi đi chơi, vậy chúng ta hẳn thích ngươi...’ “Vậy ngươi... Nhắm mắt lại.”

“Đương nhiên có thể.” Tư Hiên Dật thập phần hợp tác nhắm hai mắt lại.

Hắn – - đúng là xuất trần. Hứa Thiên Ái ngơ ngác nhìn gương mặt Tư Hiên Dật, hai tròng mắt nhắm chặt, lông mi thật dài, hình môi duyên dáng, gương mặt trắng nõn không vết, làn tóc rối tung trên vai. Nụ hôn của nàng giống như đầu độc thiên sứ vậy, làm nàng có chút không đành lòng, nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác .. Nàng nhẹ nhàng tiến sát mặt hắn, chậm rãi đặt môi mình lên môi hắn ... Như vậy cũng có thể xem như chủ động đi. Đang muốn rời khỏi môi hắn, một bàn tay ngăn đầu nàng lại, cản trở nàng rút lui

Tư Hiên Dật mở to mắt, đôi môi khẽ mở: “Tiểu béo muội, như vậy là không đủ...” Hắn khóa lại môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt đi vào bên trong thăm dò môi nàng

“Đừng...” Nàng mới vừa mở miệng, lưỡi của hắn đã nhân cơ hội đi vào bên

trong, quần một chỗ cùng lười của nàng ... Mãi đến mặt nàng vì thiếu dưỡng khí mà trở nên đỏ bừng, hấn mới buông nàng ra...

“Người...” Nàng muốn chỉ trích hấn, lại không biết mở miệng như thế nào

“Như thế nào? Người không vui sao?” Hấn nhướn mày hỏi

Nàng... Thật sự là thích lắm, cảm giác hôn môi với hấn cũng không tệ, nhưng nàng cảm giác có chỗ nào đó là lạ ...

“Ta...”

“Ngày mai là thứ bảy, đi khu vui chơi đi.” Hấn nhàn nhạt nói.

“Người đồng ý? !” Nói vậy hấn là hấn thích nàng rồi ! Hứa Thiên Ái cảm giác mình vui vẻ đến nỗi sắp bay lên trời. Hấn thích nàng !

“Ừ, ta đồng ý ! ” đúng vậy, hấn đã đồng ý, hấn có thể giao cho nàng tim hấn, cũng vậy, nàng phải giao lòng nàng cho hấn...

- - % % % ✕ % % % - -

Hứa Thiên Ái tựa vào đầu giường, cuộn thân thể lại trầm tư, từ sau ngày Tư Hiên Dật đưa nàng đến khu vui chơi sao, nàng bắt đầu phát hiện thái độ của hấn với nàng có chút chuyển biến. Mặc dù đôi khi tâm tình tốt hấn vẫn trêu chọc nàng, tâm tình xấu vẫn lãnh lạnh như băng, nhưng ngày nào cũng kiên trì bôi thuốc lên mặt nàng, sinh hoạt ngày thường, nếu nàng thiếu gì đó hấn cũng sẽ lập tức mua cho nàng. Nàng đưa ra yêu cầu, chỉ cần không quá phận, hấn đều sẽ đồng ý

Nàng cũng dần hiểu được thói quen của hấn: hấn có thói quen loã lồ nửa người trên khi ngủ, trước bảy giờ sáng sẽ dậy, nếu có người dám đánh thức hấn trước giờ đó, hấn nhất định sẽ chửi ầm lên; hấn ở rất sạch, cho nên trên người luôn luôn có một chiếc khăn tay trắng, còn nữa, mỗi ngày hấn phải đổi một chiếc khăn tay; lượng sách của hấn rất lớn, nhưng hấn đã xem qua một lần sẽ không xem lại lần thứ 2 ; hấn không thích chụp ảnh, càng không thích bị chụp; hấn cực kì để ý đến xung hô, kiên trì bắt nàng gọi hấn là “Dật” ... Còn nữa, khi hấn gọi nàng là tiểu béo muối, chứng tỏ tâm tình của hấn đang rất tốt, nàng có thể được yên tĩnh vui vẻ, khi hấn gọi nàng là tiểu cô nương thì có nghĩa tâm tình hấn đang căng thẳng đến cực điểm, tám chín phần là nàng đã chọc hấn, hấn muốn bắt nàng hả giận...

Nhẹ phẩy đôi má, vết thương trên mặt đã khỏi, ngày mai, nàng có lẽ nên về nhà ... Nghĩ đến đó, lòng nàng lại có chút khó chịu ...

Ngồi thẳng lên, nàng sửa sang lại ba lô đầu giường. Bỗng dưng, ngón tay truyền đến 1 cảm xúc lạnh lẽo. Là cameras! Nàng chậm rãi lấy cameras từ trong túi ra. Suýt nữa thì quên, Lăng học tỉ giao cho nàng một nhiệm vụ cực kì gian khổ ...

Chụp nhà Tư Hiên Dật ? Nàng đương nhiên cũng muốn, nhưng nghĩ đến chuyện giao cho xã tin tức sẽ bị người khác nhìn thấy, nàng lại không muốn nữa. Nàng không muốn chia sẻ với người khác về hấn. Bất quá, nàng có thể len lén chụp một tấm, không cần giao cho tin tức xã, chỉ để lại cho mình thưởng thức, coi như một kỷ niệm

cũng tốt

Xoay người xuống giường, nàng đi đến trước cửa phòng Tư Hiền Dật. Đã nửa đêm, có lẽ hắc đã ngủ rồi. Hứa Thiên Ái đẩy cửa ra, cẩn thận chú ý không phát hiện âm thanh gì. Bức màn trong phòng không kéo lại, xuyên thấu qua ánh trăng, nàng có thể dễ dàng nhìn thấy hắc. Hắc xoay người nằm nghiêng trên giường, trên người đang đắp mền lông thiên nga màu trắng, cánh tay đặt ở trên lông thiên nga tuyết trắng, đồng thời cũng lộ ra phần lưng làm người ta mơ màng. Ánh trăng chiếu xuống tạo thành sáng tối mãnh liệt, trắng và đen đối với nhau, hắc là Thiên sứ thánh trong sáng, cũng là thiên sứ bóng tối rơi lạc, mê hoặc mắt nhân loại.

Hứa Thiên Ái không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, làm sao bây giờ? Nàng không hề nghĩ muốn “xâm phạm” hắc, không được, không được, nàng nhất định phải cầm giữ, không được nổi lên sắc tâm

Chậm rãi cầm cameras đến gần giường, nàng giơ cameras lên, điều chỉnh tốt góc độ, sau đó đề xuống chụp. Đột nhiên, một chất lỏng nóng nóng chảy ra từ mũi. Hứa Thiên Ái luống cuống tay chân bỏ cameras vào túi áo ngủ, dùng tay sờ lên mũi - - là máu! Nàng, nàng, nàng cứ nhiên lại chảy máu mũi khi nhìn thấy nam nhân! Trời, có phải có khoa trương quá hay không? Nàng có phần bối rối đi đến phòng khách, tìm bông ngăn máu mũi tiếp tục chảy. Xem ra Tư Hiền Dật thật sự không phải là “Sắc lang”, nàng mới gọi là “Sắc nữ”

Lại trở về phòng Tư Hiền Dật, Hứa Thiên Ái lấy cameras từ túi áo ra, chọn vị trí tốt, lại điều chỉnh tốt góc độ. Mong là bây giờ không xảy ra chuyện gì nữa, hai cái lỗ mũi duy nhất đã bị nàng đề lại bằng bông gòn, không còn gì nữa !!!

Tay nhanh chóng bấm xuống ...

Hay quá, nàng đã có 1 tấm hình của hắc. Cho dù hắc không còn ở bên cạnh nữa, lúc nào nàng cũng có thể nhìn thấy hắc ...

- - % % % % ✕ % % % - -

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thiên Ái lấy ba lô, về trước cửa nhà.

Buổi sáng, khi ăn điểm tâm, nàng nói với hắc nàng phải về nhà, hắc không nói gì, vẫn ăn điểm tâm như thường ngày, chỉ là sau khi ăn sáng xong, hắc cố chấp muốn đưa nàng về nhà, sau đó mới đi học. Hắc - - đôi khi thật sự là cực kì săn sóc ...

Lấy chìa khoá ra, vừa đi vào trong nhà, túi còn chưa đặt xuống đã bị ”cầu thị” ôm lấy, “Ái Ái, rốt cuộc con cũng trở về, mẹ nhớ con quá nha!” Trầm Anh ôm lấy Hứa Thiên Ái, giải bày nỗi khổ tương tư

“Mẹ - - mẹ có thể buông trước được không, con không thờ nổi.” Hứa Thiên Ái dùng cả 2 tay, muốn đẩy Trầm Anh ra

“Con thật vô tình, có vẻ con không hề nhớ đến mẹ nữa!” Trầm Anh che mặt, nước nở chỉ trích nói : “Con có biết mấy ngày nay mẹ nhớ con khổ ra sao không ?”

Thật ... Đúng là hành động thối nát, muốn khóc thì khóc cho giống đi, tốt xấu

cũng nên phòng bị thuốc nhỏ mắt, như vậy mới có sức thuyết phục. Hứa Thiên Ái bất đắc dĩ nhìn cha của mình mặt mọc đầy râu, giống hệt vượn Bắc Kinh, “Cha, chaxem đi ! Mẹ lại đang làm cái gì ?”

“Không có gì, chẳng qua là mẹ con vừa viết xong một tiểu thuyết bi kịch, còn chưa đi ra từ tiểu thuyết.” Hứa Tự Lập giải thích.

Thì ra là thế, nàng có thể hiểu, tình cảm của mẹ đúng là quá phong phú ! “Được rồi, mẹ, con cũng rất nhớ mẹ, có thể buông con ra chưa, con phải về phòng thu thập đồ đạc.”

“Ái Ái, mẹ đói quá a !” Trầm Anh ngược mặt, khuôn mặt đầy chờ mong nhìn Hứa Thiên Ái. Hu, mấy ngày Ái Ái không ở, một ngày nàng sống như một năm, đồ ăn bên ngoài thật sự quá khó ăn

“Mẹ, con vừa về, mẹ không thể cho con nghỉ một lát sau ?” Chẳng lẽ nàng ở nhà cũng chỉ để làm cơm ?!

“Nhưng điểm tâm mẹ vẫn chưa ăn nha!” Trầm Anh chưa từ bỏ ý định nói

“Mẹ có thể gọi điện thoại đặt đồ ăn” Dù sao không đói chết là được

“Nhưng đồ ăn bên ngoài thật là khó ăn. Mẹ yêu nhất là món ăn do Ái Ái làm”

Ác! Ngữ khí mẹ nói chuyện làm – - nàng như sắp ói ra. Cho dù chung sống nhiều năm như vậy, nhưng đôi khi nàng thật chịu không nổi, thật không biết cha làm sao có thể hạ quyết tâm mà cưới mẹ được. “Này, cha, cha mau đến nói giúp con.” Hứa Thiên Ái phát ra tín tức SOS với Hứa Tự Lập

“Cha thật sự rất muốn giúp con, nhưng – - Ái Ái, cha cũng đói, con vào phòng bếp làm chút gì ăn đi a”

“Hí – -” Bây giờ rốt cuộc nàng cũng biết tại sao, bọn họ căn bản là cá mè một lứa.

Dưới hai cặp mắt tha thiết chờ đợi, Hứa Thiên Ái bị ép mặt táp dề, đi vào phòng bếp, bắt đầu cuộc sống trong phòng bếp của mình ...

Chương 7

Cho nên ta van cầu người, đừng để ta rời khỏi người

Trừ người ra, ta không còn cảm thấy, một tia tình ý.

Đừng nói giỡn, ai lại muốn đưa ra thỉnh cầu với người ... Được, được rồi... Coi như nể mặt người, nhưng nữ nhân, người hãy nghe cho kỹ, người không cho ta rời khỏi người, người cũng cần phải trả giá “chính mình”, còn nữa, không cho phép cò kè mặc cả – -

“Bạn học Hứa, xin chào !” Một vị bạn học giáp đi ngang qua Hứa Thiên Ái chào hỏi với nàng

“Xin chào!” Hứa Thiên Ái mỉm cười đến rút gân đáp lại. Ông trời, Hấn là ai vậy ? Nàng căn bản chưa từng biết hấn, hấn chào hỏi nàng cái gì? Từ sáng sớm vừa bước vào cổng trường, đột nhiên có nhiều người không quen biết chào hỏi với nàng, không chỉ học sinh hay giáo sư mà thậm chí ngay cả bảo vệ, lão bá thường trực phòng, bà quét rác đều chào hỏi với nàng. Khi nào thì nàng trở nên nổi tiếng như vậy ? Sao ngay cả nàng cũng không biết ?

Đi tới cửa phòng học, còn chưa thấy Phương Linh đã nghe thấy tiếng la : Mau tới đây ! Cơ hội ngàn năm một thuở, mua liền tay, rất hiếm có, tới nhanh nha!”

Đẩy cửa ra, đã thấy Phương Linh ngồi trên một chiếc ghế, rất nhiều người đang vây chung quanh nàng, không riêng gì bạn học trong lớp mà ngay cả các anh chị lớp trên cũng có

“Phương Linh, người đang làm gì?” Nàng không hiểu hỏi

“Tiểu Ái, người tới rồi!” Phương Linh cười cười với Hứa Thiên Ái, “Không làm gì cả, chỉ là tiện thể kiểm thêm chút thu nhập thôi”

“Kiểm thu nhập?” Nàng như vậy mà cần kiểm thêm thu nhập sao ? MÀ nàng kiểm thêm thu nhập bằng cách nào ?

“Đúng vậy, bởi vì...” Phương Linh vẫn chưa kịp nói hết đã bị một thanh âm cắt ngang,

“Nàng là Hứa Thiên Ái a!”

“Thì ra là bộ dáng thật không được tốt lắm, ta còn tưởng tấm hình kia đã qua xử lí, cố tình nói nàng xấu a”

“Ta ra 1000 nguyên !”

“Ta ra hai ngàn...”

Hứa Thiên Ái ngơ ngác chết đứng ở đó, bọn họ đang nói cái gì vậy ?

Phương Linh luống cuống tay chân, một tay thu tiền bạc, một tay cầm bút ghi lại

trên quyền vớ, “Tiểu Ái, bây giờ ta bề bộn nhiều việc, lát nữa mới nói với người”

- - % % % % ✕ % % % % - -

Mãi cho đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên, Khang giáo sư đi vào phòng học, Phương Linh mới cầm một xấp tiền trở về chỗ ngồi ...

Trên bục giảng, Khang giáo sư bắt đầu nói về nội dung bài học hôm nay – - Cuộc tàn sát ở Nam Kinh, “Cuộc tàn sát ở Nam Kinh là một chuyện bi kịch trong lịch sử, năm đó...”

Dưới giảng đài, Hứa Thiên Ái nhỏ giọng hỏi Phương Linh: “Lúc này người làm gì vậy ?”

“Đánh bạc nha! Bây giờ người và Tư học trưởng thành đôi là một kết quả bất ngờ, cho nên, ta chỉ thuận theo dân ý mà làm nhà cái.” Phương Linh cúi sát vào người Hứa Thiên Ái, nhỏ giọng nói

“Người lấy ta để đánh bạc ?” Thanh âm đột nhiên đề cao, Hứa Thiên Ái thật không dám tin, nằng lại trở thành đối tượng bị người ta đánh cược

Trên bục giảng, hai tay Khang giáo sư nắm chặt lại ... Học sinh thời nay thật không biết chú trọng kỷ luật, hít sâu một hơi, Khang giáo sư xoay người sang phía khác, vừa viết bảng, vừa tiếp tục nói: “Quân Nhật tại Nam Kinh...”

Dưới giảng đài, Phương Linh an ủi Hứa Thiên Ái, “Cũng không nên trách ta, ai bảo hôm đó có người làm chứng thấy người ngồi lên xe Tư Hiên Dật, lại thêm chuyện hấn hôn người trước mặt mọi người , còn giúp người xin phép, cho nên ...”

“Vậy bọn họ có biết mấy ngày nay ta ở nhà hấn không ?” Hứa Thiên Ái nín chặt y phục Phương Linh , khản trương hỏi.

“Không có, mọi người chỉ cho rằng hấn đưa người về nhà thôi.”

Không tồi, không tồi, Hứa Thiên Ái vỗ ngực, thần kinh lập tức thả lỏng

“Tiểu Ái, người và Tư Hiên Dật tiến triển thế nào ? Phương pháp hôm đó ta dạy người hữu dụng không ?”

Mặt nàng ửng đỏ lên, hồi tưởng về tình cảnh tối hôm đó, “Dùng rồi” Nàng thấp giọng lầm bầm nói.

“Vậy hấn có dẫn người đến khu vui chơi không ?” Đây mới là vấn đề Phương Linh quan tâm.

“Đi.”

A! “Tiểu Ái, hay quá, lần nay ta có thể kiếm tiền rồi”

“Kiếm tiền ?”

“Đúng rồi, tỉ lệ Tư Hiên Dật bỏ người là 1: 100, ta bỏ 5000 cược các người hợp, bạn chỉ cốt mà .”

Có nhiều người xem trọng chuyện nàng bị Tư Hiên Dật bỏ đến vậy sao ? Hứa Thiên Ái chán nản. Nàng thật kém như vậy sao? “Được, ta cược 8000” Nàng hào khí nói.

Bốp! Cục phấn trên tay Khang giáo sư gãy làm đôi, xoay người lại, “Bạn học Hứa, bây giờ là thời gian lên lớp.”

Thảm, nàng lại quên mất bây giờ là thời gian lên lớp, Hứa Thiên Ái co rúm lại, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Khang giáo sư liếc mắt Hứa Thiên Ái một cái, tiếp tục đọc, “Thành Nam Kinh máu chảy thành sông...”

Mười phút sau.

“Tiểu Ái, người đã xem qua tập san của xã tin tức các người chưa ?” Phương Linh nhin không được nhỏ giọng hỏi.

“Tập san? Không phát hiện, hôm nay ta mới vào học lại, vẫn chưa đến xã tin tức.” Xã tin tức đã nhanh chóng ra tập san, quả là ngoài ý muốn của Hứa Thiên Ái

“Nghe nói lần này 1000 bản bị mua hết không còn nữa, bây giờ đang in lại lần thứ 2”

Thiệt hay giả? Xã tin tức không phải đã sắp sập sao? Làm sao có thể xuất bản tiêu thụ tốt như vậy?

“Người muốn xem không ? Ta có 1 bản.” Phương Linh nói xong, không đợi Hứa Thiên Ái trả lời, đã lấy một quyển sách mỏng từ trong túi ra, “Đây, là quyển này”

“... Đây quả là 1 tai nạn với Nam Kinh...” Thanh âm của giáo sư vang lên khắp phòng học

Hứa Thiên Ái nhận lấy, suy nghĩ... Người trên bìa tập san hình như nàng có quen a...

“... Chiến tranh mang đến tổn thất cho nhân dân và đất nước, chúng ta phải kiên quyết phản đối chiến tranh, phản đối chủ nghĩa thực dân Pháp ...”

Đúng, là ảnh chụp nàng và Tư Hiên Dật hôn môi !

“... Chúng ta đề xướng hòa bình...”

“Ta hỏi người, là ai chụp? Là ai dám?” Thanh âm Hứa Thiên Ái nâng lên high-decibel hỏi Phương Linh ngồi cạnh .

“Được, ta cũng muốn hỏi người!” Giáo sư già rút cuộc không thể nén được cơn tức, nặng nề quăng cuốn sách giáo khoa xuống bục giảng , “Bạn học Hứa Thiên Ái, bây giờ là người dạy hay ta dạy ? ! Nếu người muốn nói thì lên bục giảng mà nói !”

Cả lớp – hơn ba mươi ánh mắt nhìn nàng chăm chăm, Hứa Thiên Ái cúi đầu, đỏ mặt – - nàng thật muốn tìm một cái hang để chôn mình xuống ...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Đến buổi chiều, Hứa Thiên Ái đi thẳng đến xã tin tức. Nặng nề đẩy cửa ra, được lắm, người nàng muốn tìm đang ở đây ...

“Lăng học tử! Sao người lại kiêu nhả như thế, chưa được ta đồng ý mà đã đăng hình lên ?” Hứa Thiên Ái dùng tay vỗ bàn chất vấn Lăng Hảo Hảo,

“Tư Hiên Dật đồng ý.” Lăng Hảo Hảo ngồi trên ghế, không chút để ý nói

“A? Hấn đồng ý? !” Làm sao có thể, nàng đòi sống đòi chết muốn chụp hình hấn, hấn lại không chịu. Bây giờ có người đăng cả hình hấn lên, hấn lại đồng ý ?

“Hôm đó ta lấy ảnh chụp đến văn phòng hội học sinh tìm hấn, nói với hấn ta muốn đăng lên bìa tập san, hấn cũng không lên tiếng phản đối.” Việc này đúng là ngoài ý muốn, thậm chí nàng đã sớm chuẩn bị cho một cuộc cãi vã âm ỉ

“Nhưng hấn cũng không đồng ý!” Hứa Thiên Ái cực lực nói. Dặt chỉ không lên tiếng phản đối, vậy cũng không có nghĩa hấn đồng ý nha !

“Nếu hấn không đồng ý, tập san của chúng ta làm sao mà in được đến 1000 bản !” Lăng Hảo Hảo lắc đầu nói với Hứa Thiên Ái

Vậy – - hấn đồng ý ?

Xã trưởng xã chụp ảnh đi thẳng đến trước mặt Lăng Hảo Hảo, “Trả camera cho ta!” Ngữ khí gờm chua xót và bất mãn.

“Tầm bậy nha! Bất quá chỉ có 1 cái camera thôi, mượn cũng không có ai chết, hà tất gì phải nghiêm trọng như thế!” Lăng Hảo Hảo cười đứng dậy vỗ vỗ vai xã trưởng xã chụp ảnh

Mượn? Nàng còn không biết xấu hổ nói là mượn ? Đó gọi là cướp đoạt ! Vừa thấy hấn đến đã đoạt mất Ikon camera mà hấn yêu quý nhất, còn mặt dày nói mượn vài ngày. Đáng thương cho lập trường của hấn, chết cũng không đưa cho nàng, thà chết chứ không chịu khuất phục – - kết quả là bị nàng đánh hôn mê ngay tại chỗ, khi hấn tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện ...

“Thái độ của ngươi là sao đây ! Cầm camera của ta còn đánh ta một quyền. Ngươi, ngươi có biết hay không, một quyền kia của ngươi suýt nữa làm ta chấn thương sọ não, còn phải nằm viện đến mấy ngày!” Hấn ra sức bỏ cánh tay của nàng trên vai hấn xuống, điên cuồng hét lên với nàng

Học tỷ đánh người vào bệnh viện? ! Hứa Thiên Ái đứng một bên nghe mà tròn mắt há hốc mồm .

“A...! Xem ra ta ra quyền vẫn chưa tốt lắm, được được !” Lăng Hảo Hảo vẫn cợt nhả như cũ

“Ngươi – -” hấn nhụt chí.

Camera Lăng học tỷ đưa cho nàng không phải là của hấn chứ ? Hứa Thiên Ái lấy camera từ trong túi xách ra đưa cho hấn, “Là cái này sao ?”

“Ikon của ta !” Xã trưởng xã chụp ảnh lập tức ôm cái máy vào trong ngực. A...! Camera của hấn, bảo bối hấn yêu quý nhất, thật tốt quá, nó lại trở về trong ngực hấn

“Đã nói sẽ trả cho ngươi mà .” Lăng Hảo Hảo lâu bầu nói.

Nàng còn không biết xấu hổ ! Xã trưởng xã chụp ảnh bất mãn nhìn Lăng Hảo Hảo, ôm camera rời khỏi xã tin tức

“Ai, cần gì gấp vậy a, uống chén trà rồi đi cũng chưa muộn”

Dùng trà? Hấn thấy không cần, hấn không muốn lại vào bệnh viện lần nữa ...

“Đi nhanh quá, xã tin tức chúng ta đáng sợ vậy sao ?” Lăng Hảo Hảo không hiểu gì hỏi Hứa Thiên Ái

“Này...” Còn không phải do ngươi. Hứa Thiên Ái cười làm lành nói, nàng cũng không dám nói câu này ra miệng

“Thôi, coi như ta chưa có hỏi.” Lăng Hảo Hảo trở về ghế của mình, “Ta đưa ngươi để chụp hình cho Tư Hiền Dật, ngươi chụp chưa ? !” Nàng cực kỳ “Vất vả” mới mượn được cái camera này

“Không chụp được, hần không thích để người ta chụp, cho nên ta cũng không còn cách nào” Đây là sự thật, đến đêm khuya nàng mới chụp được tấm ảnh đó

“Như vậy a...” Lăng Hảo Hảo thất vọng than thở, cameras mượn rồi, vốn muốn phát huy thế công lần thứ 2 của xã tin tức, bây giờ có lẽ ...

Tâm tình Lăng Hảo Hảo nhất thời trở nên u ám vô cùng, xã trường thật rất khó làm, nhất là xã trường xã tin tức. xã tin tức bọn họ chẳng lẽ không thể sáng rực đẹp để lên một chút được hần sao ...

Chỉ mong không được a ! Đợi đến khi nàng tốt nghiệp cũng chưa được đi ! Trong lòng nàng nghĩ như thế...

- - % % % ✕ % % % - -

Nhẹ nhàng đẩy cửa ban công phòng hội trường hội học sinh ra, Hứa Thiên Ái dò xét xoay đầu xung quanh phòng, a, không có ai?

“Ủm hừ!” Phía sau vang lên thanh âm, một giây sau, nàng đã bị người ta ôm lấy, hai chân đưa lên trời

“Ngày hôm qua ngươi trở về trường học, tại sao không đến hội học sinh ?” Tư Hiền Dật ôm lấy Hứa Thiên Ái, để nàng nhìn thẳng vào mắt mình

“Chiều hôm qua đến xã tin tức, cho nên không có thời gian đến hội học sinh.” Nàng còn phải về nhà trước sáu giờ để làm cơm chiều, “Ngươi mau buông ta xuống .” Hứa Thiên Ái giùng giàng, nàng chỉ thích cảm giác làm đến nơi đến chốn.

Tư Hiền Dật để nàng xuống, vỗ về chơi đùa với 2 bím tóc của nàng, “Tại sao buổi trưa không đến đây ?”

Hôm qua quả thật có quá nhiều chuyện xảy ra, làm nàng căn bản không muốn đến. Hứa Thiên Ái cúi đầu suy nghĩ, không biết trả lời như thế nào cho tốt

Hần cởi bỏ hai bím tóc của nàng, để tóc xoã tung trên vai nàng, “Tại sao không đáp?”

“Người ta quên.” Nàng không chú ý tới cử động của hần, nhỏ giọng nói. Thật sự là không biết nên trả lời thế nào, đành phải nói thật ra.

“Quên ?” Hần có vẻ dăm chiêu chăm chú nhìn nàng, “Lần đầu tiên ta cho phép ngươi quên, nhưng không có lần sau, được chưa? Tiểu cô nương.” Thanh âm ôn nhu đến quá phận.

Hiều rõ, nàng đương nhiên hiểu, mỗi lần hần gọi nàng tiểu cô nương thì có nghĩa

hắn đang giận, cho dù nàng không rõ cũng phải hiểu

“Sau này người không có lớp thì đến hội học sinh, cơm trưa đến nhà ăn với ta, buổi chiều tan học ta đưa người về nhà.” Hắn thường thức mái tóc của nàng.

“Nhưng ngày nào tan học ta cũng phải mua đồ ăn về nhà.” Nếu hắn lấy chiếc xe thể thao kia đưa nàng đi mua đồ ăn, nàng sẽ không còn mặt mũi nào để nhìn người nữa

“Sau này người không cần nấu cơm, ta kêu đầu bếp đến nhà người.” Hắn không hy vọng tay nàng trở nên thô ráp. Vung mái tóc dài của nàng lên, hắn nhẹ nhàng ngửi.

“Nhưng... Ai nha, sao người lại phá hỏng mái tóc của người ta !” Hứa Thiên Ái đoạt lại tóc trong tay Tư Hiên Dật. Trời ! Nửa tiếng nàng chải đầu, cứ vậy mà biến mất

Hắn lạnh lùng mỉm cười, chân mày cau lại, “Đưa đây.” Hắn kêu lên, lại dùng thanh âm ôn nhu

Nàng chần chờ một chút, chậm rãi đến gần hắn, tự động vung một nắm tóc để lên tay hắn, “Gì chứ, cũng đâu phải ta cố ý.”

Hắn giữ lấy tóc nàng, thuận tiện nhéo lên khuôn mặt ửng hồng của nàng

Đau quá, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, giận mà không dám nói gì, đành phải phát càu nhàu: “Tóc khó chải muốn chết, người ta mất đến nửa tiếng, người lại dễ dàng cời ra như vậy”

“Người đang oán giận sao ?”

“Không có...” Hứa Thiên Ái cúi đầu bủm môi nói, đột nhiên, nàng nhớ tới gì đó, ngẩng đầu, “Người vì cái gì đồng ý xã tin tức đăng tấm hình kia?” Từ chiều hôm qua, nàng đã suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng không thể nghĩ ra

“Tấm hình kia ?” Cho dù hắn rất rõ nàng đang nói gì, nhưng vẫn nhin không được muốn đùa nàng .

Chính là tấm chúng ta, chúng ta...” Nàng xấu hổ nói ra hai chữ kia.

“Chúng ta cái gì?”

“Chúng ta, chúng ta...”

“Cái gì?”

“Tấm hình chúng ta hôn môi !” Mắt của nàng nhắm lại, thốt ra.

“A..., tấm hình kia, có vẻ không tệ lắm, lại có người muốn dùng, vậy cứ tận dụng nó đi.” Hắn vân đạm phong khinh nói. Kỳ thật nguyên nhân chân chính là hắn muốn mượn tấm hình kia công bố Tiểu béo muối là nữ nhân của hắn, ngăn chặn những người khác vọng tưởng.

Tận dụng ? Lại hại nàng nổi danh toàn trường! Nhưng hắn đồng ý để tấm hình kia được đăng lên, có phải là đang bày tỏ ...

“Người có thích ta hay không ?” Nàng hỏi, rất nghiêm túc. Tuy trong lòng nàng loáng thoáng đoán được hắn thích nàng, nhưng hắn chưa từng chính miệng nói qua, làm nàng không thể xác định

“Người nói đi?” Tư Hiền Dật đùa bỡn với mái tóc Hứa Thiên Ái, hỏi ngược lại. Hấn phá lệ nhiều như vậy cũng vì nàng, nàng còn hỏi hấn có thích nàng không, nàng còn chưa rõ sao ...

“Ta, không biết.”

Hấn cúi người xuống, mềm nhẹ nói bên tai nàng : “Người là người duy nhất khiến ta không đánh mà lui, người thấy nó nói lên điều gì ?”

Nói vậy – - “Người thích ta!” Nàng mừng rỡ kêu lên.

Hấn thở dài một hơi, “So với thích còn thích hơn .”

A? Còn thích hơn ? Vậy hấn là – - yêu?

Nàng khiếp sợ nhìn hấn, hấn yêu nàng? Có thể sao?

Hấn đặt tóc nàng xuống, chấp tay phải của nàng lên, đặt lên ngực mình, “Ta yêu người, ” hấn nói: “Trái tim của ta chỉ có thể cho người, cũng vậy, toàn bộ tâm của người phải giao cho ta .”

Lòng của nàng... Nàng đỏ mặt, nhón chân lên, nhẹ giọng nói bên tai hấn : “Trái tim của ta, cũng sớm là của người.”

Vì thế, tại ngày này, Hứa Thiên Ái và Tư Hiền Dật chính thức quen nhau ...

- - %%% %%% - -

Đôi lạnh nhất của trường học đã lui tới một tháng! Một đường rớt hồng kính mắt của học sinh và giáo sư. Lúc trước, những người còn vỗ ngực nói chưa đến 2 tuần Hứa Thiên Ái sẽ bị đá, còn đặt một đồng tiền đặt cược, lúc này lại ảo não không thôi. Sớm biết vậy nên mua hợp thì hơn. Ai mà đoán được, vừa có quyền thế, tài phú, đầu não, mỹ mạo như Tư Hiền Dật lại đi yêu một nữ nhân vừa không có dung mạo, gia thế vừa bình thường như thế

Chuông tan học vang lên, giáo sư dặn dò bài tập xong, đi ra phòng học.

“Phát ra, phát ra!” Phương Linh ngồi trên ghế vui vẻ nhìn chi phiếu, quá nhiều tiền, còn dư mười vạn, đây toàn bộ là nhờ phúc của Hứa Thiên Ái, lần này nàng có tiền đi Nhật Bản du lịch rồi !

“Người điên gì thế ? Vui lắm sao ?” Hứa Thiên Ái buồn bực hỏi.

“Còn không phải ván bài lần trước,” Phương Linh giải thích, móc 1 tấm chi phiếu từ trong túi ra, “Đây, tấm thẻ này là của người. Bên trong có hai mươi vạn.”

“Hai mươi vạn!” Hứa Thiên Ái hét rầm lên, hai mươi vạn? ! Đều là của nàng?

Ánh mắt cả lớp thoáng chốc đều tập trung lên người nàng.

“Đừng la lớn tiếng như vậy.” Phương Linh bịt lỗ tai ai oán nói, lỗ tai của nàng suốt nửa thì điếc rồi, “Ta biết người rất vui, bắt quá nhỏ tiếng một chút thì tốt hơn.” Quá thu hút người khác

“Phương Linh, làm sao bây giờ, ta chưa từng có nhiều tiền như vậy, giống như đang nằm mơ vậy”

“Bình thường, bây giờ số tiền kia đã là của người, người muốn xài sao thì xài”

“Vây, Phương Linh, người nhận được bao nhiêu ?”

“Cũng không nhiều, mười vạn mà thôi, nhưng cũng nhiều với ta rồi

“Vây người chuẩn bị làm gì với số tiền kia ?”

“Đương nhiên là đi Nhật Bản chơi!” Nhật Bản, nàng muốn đi từ lâu rồi, nàng cũng muốn ăn hải sản Nhật Bản từ lâu rồi ! “Còn người? Bây giờ có 20 vạn, người chuẩn bị làm gì ?”

“Vẫn chưa nghĩ tới.” Bình thường muốn mua thứ này thứ kia, nhưng khi có tiền, nàng thật sự không biết nên mua cái gì

“Vây bây giờ người nghĩ là được rồi...” Phòng học đột nhiên rối loạn, làm lời của Phương Linh ngừng lại

“Cái gì vậy ?” Hứa Thiên Ái hỏi .

“Hội trường – bạn trai của người đến.” Phương Linh huýt sáo đáp.

Nàng xoay người nhìn về phía cửa phòng học, quả nhiên, thấy Tư Hiên Dật mặc quần áo màu vàng nhạt hura nhàn đi đến

“Đi theo ta.” Tư Hiên Dật đi đến trước mặt Hứa Thiên Ái, bắt lấy tay nàng kéo ra ngoài

“Đi đâu?” Nàng có chút lảo đảo đuôi theo hăn, “Tiết sau ta còn có lớp !”

“Nghỉ đi, ” Tư Hiên Dật nắm tóc, “Bây giờ đi ra ngoài gặp ông ta.”

Đều là Tử Nhai gây họa, hăn có bạn gái, cần gì nhiều chuyện chứ ! Chẳng những giúp hăn tuyên truyền miễn phí khắp nơi, lại còn thêm mắm thêm muối. Bây giờ làm cho ông ngoại, cha mẹ, em gái, cho tới người làm vườn, lái xe, người hầu... Ai cũng đều biết hăn có bạn gái. Di động của hăn từ hôm qua đến giờ vang lên chưa bao giờ ngừng, làm hăn không thể không tắt máy. Khoa trương nhất là ông ngoại hăn, nghe thấy hăn có bạn gái, lập tức bỏ qua hội nghị quan trọng ở Mỹ , gấp gáp trở về xem bạn gái hăn như thế nào

“Đi gặp ông ngoại người?” Là Lý Ngạo Lệ thường xuất hiện trên ti vi ? Nàng chưa chuẩn bị tốt tâm lý để gặp người nhà hăn nha. Mà bọn họ chỉ mới quen nhau một tháng, chắc chưa đến lúc gặp người nhà đi !!!

“Đúng.” Hăn kéo nàng ngồi lên chiếc Rolls-Royce trước cửa trường. Kỳ thật, hăn cũng chưa muốn đưa Tiểu béo muội đến gặp ông ngoại, nàng là nữ nhân của hăn, không cần người khác bình luận. Nếu không phải ông ngoại nói, nếu hăn không chịu đưa Thiên Ái đến gặp, hăn sẽ phái người bắt cóc nàng đến Lê Viên biệt thự, hăn đành phải mang nàng đi gặp ông ngoại

Hăn không hy vọng Tiểu béo muội của hăn sẽ chịu kinh hãi gì ...

Nuốt một ngụm nước bọt, Hứa Thiên Ái bất an nói : “Nhưng ta sợ ..l.” Đây là lần đầu tiên nàng đến gặp người nhà của hăn

“Đừng sợ, chúng ta ngồi một chút sẽ tới, không lâu đâu.” Khó có khi hăn thật lòng an ủi nàng, tay nàng đang run, có lẽ nàng thật sự rất sợ

Nàng gật gật đầu, vùi đầu vào ngực hắn, vì hắn, nàng nhất định phải có dũng khí đối mặt với người nhà của hắn, cho dù người nhà hắn là Lý Ngạo Lệ cao cao tại thượng trong thương giới cũng vậy. Sức mạnh của tình yêu là có thể chiến thắng mọi thứ ...

Nhưng, nàng vẫn sợ ...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Nửa giờ sau, xe ngừng lại, bước xuống, không đợi người hầu chạy đến, Tư Hiên Dật đã mở cửa xe, lôi kéo Hứa Thiên Ái vào biệt thự, “Ông ngoại đâu ?” Hắn hỏi người hầu đứng cạnh cửa

“Lão thái gia ở đại sảnh đợi thiếu gia.”

Vì thế, hắn lại lôi nàng đến đại sảnh .

Một lão nhân hoà ái đang ngồi thưởng thức trà Long Tĩnh mà người hầu đưa lên. Ừm, quả nhiên là trà ngon. Khi hai người xông vào phòng khách, hắn đặt chén trà xuống, phát tay kêu người hầu lui ra. Tiểu Dật thật sự có bạn gái. Nhớ lại mấy ngày trước, khi hắn nghe được tin này, suýt nữa té từ trên ghế xuống. Cháu ngoại hắn từ trước đến nay vốn không có hứng thú với con gái, lần nào giới thiệu nó cũng luôn từ chối, hại hắn còn tưởng nó là người đồng tính luyến ái. Bây giờ, rốt cuộc hắn cũng yên tâm, ít nhất, Tiểu Dật của hắn có hứng thú với nữ nhân

“Ta mang người đến rồi.” Tư Hiên Dật nhàn nhạt nói, tay vẫn nắm lấy Hứa Thiên Ái.

“Ta nhìn thấy.” Lý Ngạo Lệ mỉm cười nói, nhìn Hứa Thiên Ái từ trên xuống dưới, quả nhiên đúng như lời Tiểu Nhai, là 1 cô gái vô cùng bình thường. Ánh mắt của cháu ngoại hắn đúng là có vấn đề, nếu không phải tận mắt nhìn Tiểu Dật nắm tay cô bé từ nãy đến giờ, hắn thật khó tin tưởng Tiểu Dật đang quen với cô gái này, “Người là Hứa Thiên Ái đúng không ? Cùng trường với Tiểu Dật ?”

“Vâng, nhưng thấp hơn một lớp, mới năm nhất đại học... Người, người gọi ta là Thiên Ái được rồi.” Hứa Thiên Ái vừa quan sát Lý Ngạo Lệ vừa trả lời. Hắn đúng là Lý Ngạo Lệ, thật hoà ái, có cảm giác như bá bá nhà bên cạnh vậy, hoàn toàn không nghiêm trang như trên ti vi, làm nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi

“Vậy, Thiên Ái, người học ngành nào ?”

“Hán ngữ, văn học.”

“Rất tốt, con gái nên có khí chất như vậy, vậy người...”

“Đủ chưa ?” Tư Hiên Dật không kiên nhẫn cắt ngang Lý Ngạo Lệ, “Người ta đã mang đến rồi, sau này người cũng đừng phiền ta nữa.” Dứt lời, hắn chuẩn bị kéo Hứa Thiên Ái đi

“Đứng lại!” Lý Ngạo Lệ đứng lên, cầm lấy gậy trượng bên cạnh, dùng lực gõ sàn nhà, “Người vừa đến một lát đã muốn đi ? Ta chẳng qua chỉ muốn nhìn cháu ngoại một chút, nhìn bạn gái của cháu ngoại mà thôi, một chút tâm nguyên nho nhỏ ấy

người cũng không thể thoả mãn cho ta?”

Tư Hiền Dật miễn cưỡng xoay đầu lại, “Người không phải đã thấy sao? Còn chưa đủ cái gì?”

“Chẳng lẽ người không thể tâm sự với ta sao? Dù sao ta cũng là ông ngoại người!” Lúc này, hắn cũng chỉ có thể mang thân phận ông ngoại ra

“Không muốn.” Vẫn là câu trả lời như cũ

Đáng giận, cháu ngoại này rốt cuộc là di truyền ghen từ người nào, nữ nhi của hắn ôn nhu hiền thực, con rể của hắn khôi hài hài hước, lại sinh ra một cái quái thai. Nhưng cái quái thai này lại văn võ toàn tài, cho dù cái gì cũng đều tinh thông, làm hắn muốn chán ghét cũng không được, ngược lại còn rất thích là đằng khác.

Ông ngoại thật đáng thương, ngay cả nói chuyện phiếm với cháu ngoại cũng không được. Hứa Thiên Ái bắt đầu đồng tình với Lý Ngạo Lệ, “Dật, chúng ta ở lại một chút đi” Nàn ngược mặt lên, nói với Tư Hiền Dật

Thật là cô gái tốt, Lý Ngạo Lệ tán thưởng nhìn Hứa Thiên Ái, cháu ngoại của hắn quả nhiên có mắt nhìn người

“Người muốn ở lại đây?” Tư Hiền Dật quái dị liếc nhìn Hứa Thiên Ái hỏi

“Đúng.” Nàng gật đầu.

Hắn nhìn chằm chằm nàng, một phút sau, hắn buông tay nàng ra, “Khi nào muốn về thì gọi điện thoại cho ta, ta đến đón người.”

“Chỉ có mình ta ở lại?”

Hắn gật đầu, xoay người rời đi.

“Không được,” Hứa Thiên Ái kéo ống tay áo của Tư Hiền Dật, hắn đi vậy nàng còn ở lại làm gì? Ông ngoại vốn muốn ở chung với hắn! “Người cũng cần phải ở lại.”

“Buông ra.” Hắn nhíu mày,

“Không.” Nàng kiên trì, rất ít khi nàng cố chấp kiên trì trước mặt hắn, nhưng hôm nay... Có lẽ nàng thật sự đồng tình với một người già cô độc đi... Nàng tìm lý do cho hành vi của mình

Hắn đẩy tay nàng ra, mới xoay người, nàng lại ôm lấy hông của hắn...

“Người...” Tư Hiền Dật xoay người lại, nhìn Hứa Thiên Ái, “Buông ra.”

Nàng không nói lời nào, chỉ dùng lực lắc lắc đầu.

“Muốn ta ở lại?” Hắn hỏi

Nàng gật gật đầu, không thể lên tiếng trả lời

“Nếu ta nói ‘Không’?”

Nàng mím miệng, bắt đầu biểu tình muốn khóc.

“Không được khóc!” Hắn bực mình dùng tay bắt lấy mặt nàng. Nước mắt của nàng làm cho hắn tâm phiền ý loạn.

Nàng không để ý tới hắn, tiếp tục cố gắng làm nước mắt nổi lên

Hắn thấp giọng thở một hơi, “Người thắng, ta ở lại.” Hắn vuốt tóc nàng nói với

nàng, ánh mắt vô tình liếc qua ông ngoại đang xem kịch vui ...

Tiểu Dật đồng ý ở lại ? Lý Ngạo Lệ kinh ngạc nhìn Hứa Thiên Ái, lấy cá tính của Tiểu Dật , chuyện đã quyết định chưa bao giờ thay đổi. Mặc kệ ai nói cũng đều như vậy, cho dù là cha mẹ hay trưởng bối, hắn cũng không để ý tới. Mà tiểu cô nương trước mắt, trong một thời gian ngắn đã có thể thay đổi quyết định của Tiểu Dật, giữ hắn ở lại ...

Xem ra, hắn nên tìm thời gian để mang nữ nhi đến gặp cha mẹ nàng ...

Có lẽ, hai ba năm nữa hắn có thể tham gia hôn lễ của cháu ngoại ...

Rốt cuộc, hắn cũng có thể ẵm chặt ...

Thật, thật hạnh phúc...

Chương 8

Nếu có một ngày như vậy, người nói sẽ phải rời đi.

Ta sẽ bị lạc bản thân ta, đi vào biển người khôn cùng .

Không thể nói không ? Không được sao? Thật sự không được? Kỳ thật, kỳ thật ta chỉ đơn thuần hơn người khác một ít thôi. Này! Nữ nhân, không được cười lớn lối như vậy, được chưa ? Được rồi, được rồi, là rồi, là rồi... Ta chỉ là, chỉ là, để ý người, chỉ để ý người một chút mà thôi...

Buổi sáng ngày chủ nhật, trời quang mây tạnh.

Hứa Thiên Ái một thân một mình đi trên đường phố, nàng vốn muốn hẹn đến nhà Dật làm bài tập. Nhưng vì hôm nay nàng cần làm một chuyện, cho nên viện lý do nói với hắn thân thể không được thoải mái, muốn ở nhà nghỉ ngơi. Đây là lần đầu tiên nàng nói dối với hắn, lòng bàn tay nàng đến giờ vẫn còn đỏ mề hôi lạnh. Thượng đế, ngàn vạn đừng để hắn phát hiện nàng gạt hắn, nếu không, nhất định nàng sẽ chết rất khó coi !

Nhưng nàng làm vậy cũng có nguyên nhân, chính là hai mươi vạn tự nhiên có được ...

Có hai mươi vạn, nên sử dụng thế nào chính là vấn đề mấy ngày nay Hứa Thiên Ái suy nghĩ. Nếu nàng và Dật yêu nhau, vậy có thể dùng số tiền đó mua quà cho Dật

Quen nhau đến nay, trên người nàng cơ hồ đều là hắn mua cho, mà giá cả đều đắt vô cùng. Hình như hắn cực kì thích mua đồ cho nàng, cho dù nàng nhiều lần từ chối nhưng hắn đều vờ như không nghe -- mặc những bộ đồ hàng hiệu này, nàng có cảm giác như mình sẽ bị cướp bất cứ lúc nào. Huống chi, nàng luôn nhận đồ của hắn, cảm giác như đang bị nuôi vậy. Nhưng lần nào hắn cũng nói một câu mà vĩnh viễn cũng không thay đổi: “Ta muốn đưa thì đưa, nếu người không cần, thì có thể ném.”

Ném? Ném mấy thứ hàng hiệu vô cùng đắt này ? Nàng làm sao mà ra tay chứ, giống như đang quăng tiền xuống nước vậy. Vì thế, hắn tiếp tục đưa, nàng cũng đành tiếp tục nhận ...

Bây giờ rốt cuộc nàng cũng có tiền để mua lại cho hắn. Hứa Thiên Ái đi dạo một vòng sau, quyết định chọn thứ có thể bảo tồn. Chọn trúng một tiệm trang sức được trang hoàng tinh xảo, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa vào

“Tiểu thư, mua đồ sao?” Vừa thấy khách tới cửa , nhân viên nhiệt tình chào hỏi nàng .

Hứa Thiên Ái gật gật đầu, “Ta muốn xem một chút.”

“Đương nhiên có thể, là mua cho mình sao ?” Nhân viên cửa hàng đưa Hứa Thiên

Ái đến trước quầy thủy tinh trong suốt , ở một bên dò hỏi.

“Không, ” Hứa Thiên Ái lắc lắc đầu giải thích, “Là mua cho bạn.” Nghĩ tới Tư Hiền Dật, mặt nàng không khỏi ửng hồng

“A..., là mua cho bạn trai a!” Nhân viên cửa hàng đột nhiên cười cười.

Tự tay lấy một vật trang sức nam tính ra, “Người xem, chiếc vòng trắng này rất hợp cho nam nhân, bên trong đều có đính kim cương, thiết kế vô cùng tinh xảo.” Nhân viên cửa hàng chọn một món nói, “Mà chiếc vòng tai này là làm bằng mã não, lại thêm nữa...”

Hứa Thiên Ái nhìn những món trang sức trong tay nhân viên cửa hàng, khi không biết chọn cái nào thì một chiếc vòng hấp dẫn ánh mắt nàng. Chiếc dây chuyền này đặc biệt tinh xảo, giá chữ thập đính đầy kim cương đặt sau lưng, vây quanh là một đôi cánh mào dĩa từ thủy tinh mà thành, mãnh liệt đối kháng làm cho ánh mắt người ta bị hấp dẫn lặn tức, sản sinh liên tưởng vô hạn – - giống như là cuộc chiến giữa ánh sáng và bóng tối, là giá chữ thập thánh khiết bị bóng tối nuốt đi , hay là bóng tối đang rửa tội với giá chữ thập ...

“Có thể lấy cái này cho ta xem không ?” Hứa Thiên Ái chỉ vào dây chuyền nói. Nó cho nàng một cảm giác giống như Dật, làm người ta suy nghĩ bất định, không thể đoán được.

“Thực xin lỗi, tiểu thư, đây là hàng không bán.” Nhân viên cửa hàng áy náy nói

“Hàng không bán?”

“Đúng.”

Hứa Thiên Ái nhìn chằm chằm dây chuyền trong tủ thủy tinh, nó thật sự rất xứng đôi với Dật

“Nhưng ta cực kì thích sợi dây chuyền này, có thể dàn xếp một chút không?” Hứa Thiên Ái chưa từ bỏ ý định nói. Nàng muốn để nó nằm lên cổ Dật

“Này...” Nhân viên cửa hàng khó xử do dự , nàng rất muốn đáp ứng yêu cầu của nàng ta, nhưng sợi dây chuyền này ông chủ đã nói không được bán, “Ta thật sự là không...”

Rắc! Cửa lại bị mở ra, dưới ánh mặt trời, một nữ nhân rất cao đi đến. “Này, song bào thai đâu? Mau kêu bọn họ ra!” Ngữ khí quen thuộc, hành động tự nhiên như ở nhà mình quen thuộc, làm Hứa Thiên Ái không nhìn cũng đoán được nàng là Lăng Hảo Hảo

“Ông chủ không có ở đây.” Nhân viên cửa hàng cười khan trả lời. Ai, Mẫu Dạ Xoa này lại tới nữa, ông chủ đã thông báo với nàng, kêu nàng không được nói bọn họ đang ở đây, nếu không, nàng chuẩn bị về nhà thì hơn

“Không có ?” Lăng Hảo Hảo tự động ngồi xuống ghế da, “Trừ bỏ nơi này, những nơi bọn họ có thể đi ta đều tìm hết rồi. Mau gọi bọn họ ra, nếu không đừng trách ta tức giận rồi phá huỷ chỗ này .”

Nhân viên cửa hàng sợ rụt đầu, nữ nhân trước mắt cực kỳ đáng sợ, nhưng vì giữ lại công việc, nàng vẫn lại là quyết định không nói ra hành tung các ông chủ, “Các ông chủ nhỏ thật sự không có ở đây”

“Được lắm, vậy tự ta đi vào tìm bọn họ.” Lăng Hảo Hảo đứng dậy, đi vào bên trong

“Dừng...” Nhân viên cửa hàng đứng bên ngăn cản, vừa nói ra, Lăng Hảo Hảo đã dừng bước, “Tiểu Ái, tại sao ngươi lại ở chỗ này ?” Cũng đến tìm Kinh Tung Thiên và Kinh Hoành Địa giống nàng sao ?

“Ta tới mua đồ.” Rốt cuộc nàng ta cũng chú ý đến nàng, Hứa Thiên Ái nhìn Lăng Hảo Hảo, chỉ tay vào sợi dây chuyền “Nhưng sợi dây chuyền kia là hàng không bán, có lẽ không mua được”

“Sợi này a.” Lăng Hảo Hảo tục tiếp lấy dây chuyền ra, nhìn trái nhìn phải, “Mua cho ngươi sao ? Hình như không hợp lắm”

“Không phải, ” Hứa Thiên Ái lắc đầu, “Mua cho Dật”

Cho Tư Hiền Dật, vậy cũng được, “Vậy lấy đi.” Lăng Hảo Hảo đưa dây chuyền cho Hứa Thiên Ái

Lấy đi? Nhưng đây là vật không bán nha, Hứa Thiên Ái đang muốn nói, lại có người vượt ra từ bên trong

“Không được!” Kinh Tung Thiên đoạt lại dây chuyền trong tay Lăng Hảo Hảo

“Ngươi ra rồi ?” Lăng Hảo Hảo ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn chằm chằm Kinh Tung Thiên

Thảm, Kinh Tung Thiên thầm kêu khổ trong lòng, lúc này khi thấy dây chuyền của mình sắp rơi vào tay người khác, nhất thời mới quên nguy hiểm trước mắt mà vọt ra... So với dây chuyền, Mẫu Dạ xoa trước mắt còn đáng sợ hơn

“Còn tên kia, muốn tự đi ra hay ta động thủ?” Lăng Hảo Hảo hoạt động cổ tay, liếc vào bên trong

“Ta tự động đi ra” Kinh Hoành Địa đi ra từ bên trong, căm tức nhìn Kinh Tung Thiên, lão ca đáng giận, vì một sợi dây chuyền mà bán đứng hẳn

“Hai người đều đông đủ rồi !” Lăng Hảo Hảo chống nạnh trừng mắt nhìn Kinh gia huynh đệ đứng trước mặt nàng, “Nói, là ai làm máy tính ở xã tin tức chết máy ?” Đám người trong xã tin tức, mọi người lười muốn chết, chỉ có nàng và hai người bọn họ có

thời gian rồi đi động máy vi tính kia, bọn họ muốn lên thì cứ lên, thế mà còn rước mấy cái virus về, hại mấy bài báo nàng “đốc hết tâm huyết” viết ra đều bị tiêu diệt sạch sẽ, không còn lại chút nào

“Nói, rốt cuộc là ai làm?” Nàng muốn đánh người đó đến chết dờ sống dờ mới hả được cơn giận này

“Là hần!” Không hổ là song bào thai, cùng lúc chỉ vào đối phương nói

“Tức là 2 người đều làm?” Lăng Hảo Hảo kéo ống tay áo lên, nếu không ai thừa nhận, thì 2 người nàng đều đánh hết. Quăng 2 quả đấm ra, hung hăng đánh vào bụng Kinh Tung Thiên và Kinh Hoành Địa

Đau chết a! Hai người ôm bụng gập lưng lại, quên được Lăng Hảo Hảo là sai lầm nhất trong cuộc đời bọn họ, hai người bọn họ phong lưu phóng khoáng, gia thế lại tốt, từ trước đến nay xua nữ nhân như xua vệt, nhưng chỉ có Lăng Hảo Hảo là không thấy mị lực nam tính của bọn họ, coi bọn họ như bao cát miễn phí, rãnh rồi lấy ra đánh bọn họ vài quyền. Nhưng nàng lại là nữ tử giành giải quán quân quyền anh trong nước, làm bọn họ muốn phản kháng cũng không được

“Lão Đại, người ra tay cũng quá độc ác đi.” Kinh Hoành Địa ngồi chồm hồm trên mặt đất, xoa bụng. Thật sự hần cực kì vô tội, máy vi tính của Lão Đại đâu phải do hần làm hư, nhưng quả đấm của lão Đại hần đều phải nhận như đại ca. Thật không có đạo lý !

Kinh Tung Thiên nhin đau cẩn thận kiểm tra dây chuyền trong tay, may quá, vẫn chưa bị hư. Vừa ngẫm vui sướng xong, Lăng Hảo Hảo đã cướp lấy dây chuyền trong tay hần, “Ta thấy người nên bán sợi dây chuyền này đi” Chẳng những có thể trừng phạt hần, còn có thể giúp Tiểu Ái mua quà tặng người yêu. Đúng là nhất cử lưỡng tiện !!!

“Ta...” Kinh Tung Thiên giùng giàng đứng lên.

“Ta thấy, cái này có lẽ là 30 vạn đi!” Lăng Hảo Hảo nhìn sợi dây chuyền, định giá nói

Ba mươi Vạn? Sợi dây chuyền này ít nhất cũng hơn trăm vạn a !!!

“Nhưng ta chỉ có 20 vạn” Hứa Thiên Ái lấy chi phiếu từ trong túi ra, một bên nhỏ giọng nói. Ba mươi Vạn, nàng còn thiếu đến 10 vạn !!!

“Hai mươi vạn cũng được!” Lăng Hảo Hảo một tay lấy chi phiếu trong tay Hứa Thiên Ái nhét vào tay Kinh Tung Thiên, một tay đưa sợi dây chuyền cho nàng

Như vậy cũng được ? Hứa Thiên Ái cầm dây chuyền, xấu hổ nhìn Kinh Tung Thiên, “Nhưng hần ...” Hình như là không nỡ

“Không sao đâu” Lăng Hảo Hảo lời Hứa Thiên Ái ra khỏi cửa tiệm. Món thù máy vi tính cũng đã báo, bây giờ cũng nên trở về, “Người chỉ cần nhớ, khi giao cái vòng này cho Tư Hiên Dật, nói tên ta ra là được rồi.” Đây mới là trọng điểm.

Kinh Tung Thiên trừng mắt nhìn chi phiếu trong tay, dây chuyền của hắn, một trăm vạn của hắn, sao bây giờ lại biến thành 20 vạn ...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Hứa Thiên Ái một đường ngâm nga ca về phía số 3 lầu hành chính, chuẩn bị đến văn phòng hội trưởng hội học sinh, định đưa dây chuyền hôm qua mua được cho Tư Hiên Dật, để hắn kinh hỉ một lần .

Mới đến dưới lầu, đang chuẩn bị đi vào, một bóng người đi ra từ bên trong, làm cho nàng dừng bước, là một người trong Kinh gia huynh đệ !!! Chỉ không biết là Kinh Tung Thiên hay Kinh Hoành Địa mà thôi

“Hi, Tiểu Ái xinh đẹp, thật vui khi nhìn thấy ngươi.” Người đó lên tiếng chào hỏi với nàng.

“Hi.” Nàng sợ hãi trả lời, nàng vẫn không thể phân biệt hắn là ca ca hay đệ đệ

“Yên tâm, ta là Kinh Hoành Địa !” Chia vào cái đầu nhuộm đầy màu sắc như khổng tước, người đó đến gần Hứa Thiên Ái, giống như hiểu được sự lo lắng của nàng, tự động báo tính danh.

Không tồi, không phải ca ca, nếu như là Kinh Tung Thiên, nàng thật không biết nên ứng phó thế nào cho tốt. “Anh ngươi tức giận lắm sao?” Nàng hỏi. Dù sao, nàng cũng coi như là gián tiếp đoạt lấy dây chuyền của hắn – - tuy nàng đã thanh toán .

“Làm sao chứ, buôn bán có lời mừng còn không kịp a.” Kinh Hoành Địa cười hì hì trả lời, hai tay đặt lên vai của nàng. Mới là lạ, kỳ thật ca ca hắn đang giận muốn chết, chỉ còn chưa lấy dao phanh thây ra thôi

“Vậy ca ca ngươi không giận ta chứ ? !” Tâm tư của Hứa Thiên Ái vẫn còn đặt ở chuyện Kinh Hoành Địa, không chú ý đến cử động của hắn .

“Đương nhiên, anh ta làm sao mà giận một người đáng yêu như ngươi a.” Đây là sự thật, người hắn tức điên lên chỉ có Lăng Hảo Hảo thôi

“Thật tốt quá!” Nàng vui vẻ cầm tay hắn cười, vậy nàng có thể đưa cho Dật sợi dây chuyền này mà không cần lo lắng gì nữa rồi

- - % % % % ✕ % % % % - -

Cùng lúc đó, bên trong phòng làm việc hội trưởng hội học sinh, một bóng dáng cao lớn thon dài tựa vào cửa sổ, nhìn thấy một màn ngoài cửa sổ, ánh mắt càng lúc càng trở nên âm trầm ... Nàng phụ hắn ? !

Hắn quyết không cho phép!

Hứa Thiên Ái đẩy cửa ban công ra, bên trong tối đen. Không có ai? Làm sao

được? Rõ ràng Dật nói muốn nàng chiều nay phải đi qua

“Wow, sao ngươi lại đứng ở đằng kia!” Hứa Thiên Ái đột nhiên thấy Tư Hiên Dật đứng ở cửa sổ, hoảng sợ vỗ ngực kêu lên, “Nếu còn ở trong sao không bật đèn?” Nói xong, nàng chuẩn bị mở đèn

Hắn bước nhanh đến phía nàng, bắt lấy cánh tay định mở đèn của nàng.

“Làm sao vậy?” Hứa Thiên Ái ngẩng đầu nhìn Tư Hiên Dật hỏi. Lưng hắn che đi làm nàng không thể thấy rõ biểu tình lúc này của hắn.

Hắn không trả lời, chỉ cúi đầu vào vai nàng, tay ôm lấy hông nàng. Tại sao, khi hắn thấy nàng cầm tay nam nhân khác, cười với nam nhân khác, tim hắn lại đau như vậy. Có một cảm giác ghen tị không nói nên lời cắn nuốt lý trí của hắn, bình tĩnh của hắn. Hắn muốn giữ chặt nàng lại, chỉ một mình hắn mới thương thức được

“Này, rốt cuộc ngươi làm sao vậy?” Cử động của hắn thật kỳ quái, gặp chuyện phiền lòng sao? Hứa Thiên Ái nghịch tóc dài Tư Hiên Dật xoa ra hỏi

“Đồng ý với ta, sau này không được cười với nam nhân khác, không nắm tay nam nhân khác nữa.” Tư Hiên Dật khàn khàn nói, hai tay ôm thắt lưng Hứa Thiên Ái nắm lại thật chặt. Hắn đã cố gắng giữ tỉnh táo, một khi gốc cây lý trí của hắn gãy mất, không biết hắn sẽ làm chuyện gì nữa, hắn không muốn tổn thương nàng...

“Yêu cầu của ngươi – - cực kỳ đặc biệt!” Hứa Thiên Ái cười, hắn nghĩ nàng là quốc sắc thiên hương sao? Đây nên nói với mỹ nữ mới đúng. Một nữ nhân bình thường không có gì lạ như nàng, cho dù muốn nắm tay nam nhân khác, người ta cũng không đồng ý. Trên cơ bản, người như hắn lại đi yêu nàng đã làm nàng thấy kỳ quái lắm rồi.

“Đồng ý với ta!” Đầu hắn chôn vào sâu hơn, thanh âm càng thêm khàn khàn, lý trí của hắn đã đến cực hạn rồi, hắn phải nghe được lời cam đoan của nàng mới có thể bình ổn lại lửa giận trong lòng

“Không a, ngươi xem ngươi đi, bộ dáng xinh đẹp như vậy, lỡ như ngày nào đó ta bị người đá, ta lại đồng ý với người không được cười với nam nhân khác, không nắm tay nam nhân khác, vậy chẳng phải sẽ không có ai chịu lấy ta hay sao?” Nàng không phát giác được tâm tình của hắn, tiếp tục trêu ghẹo nói, “Chúng ta đừng nói cái này nữa, ta có cái này cho ngươi” Nàng lấy dây chuyền từ trong túi ra đưa cho hắn

Tư Hiên Dật không có nhận lấy dây chuyền, chỉ chậm rãi đứng lên, ôm Hứa Thiên Ái vào ngực thật chặt. Hắn biết tình cảm đang xé rách hắn, ham muốn chiếm hữu nàng của hắn đã mãnh liệt đến không còn khống chế được nữa...

“Đừng ôm chắc như vậy!” Hứa Thiên Ái giùng giàng ngẩng đầu lên, một giọt nước rơi xuống mặt, làm nàng nếm được hương vị mặn mặn. Nàng khiếp sợ nhìn hắn, rốt cục cũng thấy hắn kỳ lạ, “Sao, làm sao vậy? Ngươi – - khóc?” Không giống như lần trước vì trêu chọc nàng mà khóc, đây thật sự là nước mắt, là nước mắt từ trong nội tâm, bởi vì nàng thấy biểu tình u buồn và tức giận trên mặt hắn.

“Đúng, ta khóc.” Hấn âm hiểm cười, lý trí cuối cùng cũng bị chặt đứt, “Thì sao chứ.” Hấn buông nàng ra, đưa tay ra bóp lấy cổ nàng. Hấn khóc? Ngay cả hấn cũng không nghĩ tới, nước mắt của hấn cứ như vậy mà rơi xuống mặt nàng. Là quá quan tâm đi! Trong lúc vô tình, tầm quan trọng của nàng đã sớm vượt ra khỏi tưởng tượng của hấn. Hấn không cho phép nàng quan trọng như thế, người quan trọng nhất phải là chính bản thân hấn mới đúng

Từ cổ truyền đến một cảm nhận sâu sắc, nhưng Hứa Thiên Ái vẫn hồn nhiên không hay, vẫn nhìn chăm chăm hai tròng mắt Tư Hiên Dật, so với vết đau trên cổ, nàng càng để ý đến nước mắt của Tư Hiên Dật hơn, hấn khóc, là vì cái gì?

“Vì cái gì?” Nàng vẫn còn thắc mắc biểu tình u buồn tức giận đến nỗi âm trầm trên mặt hấn, càng muốn biết nguyên nhân hấn rơi lệ.

Hấn không trả lời, chỉ nhìn nàng, hai tầm mắt giao nhau trên không trung rất lâu.

Rốt cục, Tư Hiên Dật quay mặt đi, dời tầm mắt sang dây chuyền trên tay Hứa Thiên Ái, tay nắm chặt cổ nàng càng bóp chặt hơn

“Đây là người tặng cho ta à?” Hấn hỏi, tự tay lấy đi dây chuyền của nàng

Cổ bị bóp thật căng lên, nàng giật giật miệng, nhưng không cách nào ra tiếng, thậm chí ngay cả gật đầu cũng không được.

“Dây chuyền rất đẹp!” Hấn đánh giá dây chuyền trên tay, tà tà nói, nụ cười như thiên sứ hiện lên trên mặt hấn, “Nhưng thật đáng tiếc, ta không cần.” Nhẹ buông tay, dây chuyền rơi xuống mặt đất

Nàng nhìn dây chuyền rơi xuống đất, trong lòng dấy lên đau đớn, cổ càng bị bóp chặt, làm hô hấp của nàng bắt đầu không thuận, ngay khi nàng tưởng rằng nàng sắp bị hấn bóp chết, hấn mới buông lỏng đôi tay đang nắm lấy cổ nàng.

Hứa Thiên Ái vỗ về hai tay, mãnh liệt hít lấy không khí tươi mới, nàng còn sống!

“Tới cùng là có chuyện gì xảy ra?” Nàng lớn tiếng hỏi với hấn, buổi trưa vẫn còn tốt, sao đến buổi chiều thì đã như thế này ???

Tư Hiên Dật nhìn Hứa Thiên Ái, không lên tiếng, chỉ khom lưng ôm lấy nàng, đặt nàng ngồi lên bàn làm việc, hai tay chống đỡ trên bàn, vây quanh nàng, “Tại sao lại nắm tay hấn, cười với hấn?” Hấn nhìn thẳng nàng lạnh lùng hỏi

Nắm tay hấn, cười với hấn? Chẳng lẽ hấn nói... “Người nhìn thấy?” Nàng hỏi. Rất có khả năng, khi nàng tới hấn đã đứng ở cửa sổ, có thể hấn đã thấy nàng và Kinh Hoàn Địa đứng dưới lầu...

“Ta nhìn thấy.” Thanh âm của hấn càng lạnh hơn.

Hứa Thiên Ái khẩn trương nhảy xuống bàn, chạy đến bên cạnh hấn. Hấn muốn làm gì?

Hấn hơi nâng lên chân trái...

“Đừng!” Nàng kêu, phi thân xuống, nàng biết hấn muốn làm gì !!!

Chân của hấn dẫm lên mu bàn tay nàng... Hứa Thiên Ái nắm thật chặt dây

chuyện, đôi với nàng mà nói, sợi dây chuyện này rất đặc biệt, nó cho nàng cảm giác giống như hấn, nơi này có tâm ý của nàng với hấn, cho dù thế nào cũng không thể ... Chân hấn vẫn dẫm nát mu bàn tay nàng, không có ý muốn dời đi, tay nàng vẫn gắt gao nắm dây chuyện, không có ý nghĩ lui bước ...

Rắc!

“A Dật! Người đang làm gì? !” Lăng Tử Nhai vừa vào văn phòng đã thấy Tư Hiên Dật đang dẫm chân lên mu bàn tay của Hứa Thiên Ái. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ! Đây không giống A Dật bình thường

Tiện tay mở đèn, Lăng Tử Nhai kéo Tư Hiên Dật ra, cũng giúp tay Hứa Thiên Ái được giải phóng

“Xảy ra chuyện gì?” Lăng Tử Nhai lôi kéo tay Tư Hiên Dật hỏi. Là chuyện gì làm cho A Dật trở nên lạnh hơn trước kia ?

“Không có gì.” Tư Hiên Dật bỏ tay Lăng Tử Nhai ra, nhàn nhạt nói. Tử Nhai xông vào đúng là tốt quá, làm lý trí của hấn khôi phục được một chút. Cúi đầu nhìn mu bàn tay sưng đỏ của Hứa Thiên Ái ... Đây là hấn tạo thành!

Hấn đi như bay ra khỏi văn phòng hội học sinh, hấn không muốn nhìn thấy nàng, không muốn nhìn thấy mu bàn tay sưng đỏ của nàng, nó giống như đang khiển trách hấn vậy

Nàng phụ hấn, làm trái lời hấn, nàng không chịu làm người con giận của hấn... Đúng, đây là nàng tự tìm.

Nhưng tại sao, tim hấn lại càng khó chịu ...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Lăng Tử Nhai cầm ly cà phê vừa pha, đưa cho Hứa Thiên Ái vẫn chưa tỉnh hồn, “Uống một ly cà phê trước rồi bình tĩnh lại !”

Hứa Thiên Ái nhận lấy cái chén, uống một hớp cà phê, đến bây giờ, nàng vẫn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, Dật như vậy thật đáng sợ !!!

“Thế nào ? Có khá hơn một chút không ?” Lăng Tử Nhai kéo ghế ngồi đối diện Hứa Thiên Ái, quan tâm hỏi han.

“Tốt hơn nhiều.” Nàng gật gật đầu, uống cà phê làm nàng trấn định không ít

“Người và A Dật đã xảy ra chuyện gì?” Đây là vấn đề Lăng Tử Nhai quan tâm nhất, biểu hiện của A Dật quả là quá khác thường

Cúi đầu, Hứa Thiên Ái suy tư trong chốc lát, nàng nên nói như thế nào a, “Lúc này, ta gặp được một người trong xã tin tức, hấn nói với ta một tin tốt, ta nhất thời cao hứng mới nắm tay hấn, không ngờ lại bị Dật nhìn thấy. ” Đúng vậy, bị hấn nhìn thấy, nhưng nàng không hiểu được, vì một chuyện nhỏ này, sao hấn lại trở nên thất thường như vậy, nàng cũng đâu có làm sai gì a !

“Người nọ là nam?”

“Là nam, nhưng hấn có cần tức giận như vậy không ? Chẳng qua ta chỉ nắm tay

đôi phương một chút thôi !”

“Đôi với A Dật mà nói, rất cần.” Lăng Tử Nhai mở miệng nói, “Có lẽ người không biết, nhưng ta nhìn thấy được, trình độ A Dật thích người đã vượt xa trong tưởng tượng của người, có lẽ đôi với hắn mà nói, người còn quan trọng hơn cả bản thân hắn.”

A? thật thế không ? Hứa Thiên Ái cho Lăng Tử Nhai một ánh mắt không tin, nàng quan trọng như vậy sao? Nàng biết Dật yêu nàng, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ yêu mà thôi, trong lòng Dật, hắn mới là quan trọng nhất. Mà nàng, chẳng qua là hợp với khẩu vị của hắn thôi, cho nên, hắn đối với nàng đặc biệt hơn một chút

“Có lẽ người không tin, nhưng đây là sự thật, ” Lăng Tử Nhai giải thích, “Ta quen biết với A Dật mười mấy năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy biểu tình lạnh như vậy, với bất cứ chuyện gì, hắn cũng đều không để ý, không có chuyện gì khiến hắn chân thật, cũng chưa từng có người ở trong lòng hắn, cho dù là người có quan hệ máu mủ nhất cũng vậy. Nhưng từ sau khi người xuất hiện, A Dật thay đổi, hắn nói chuyện với người rất thật, đặt người vào trong lòng, thậm chí đều đồng ý với tất cả yêu cầu của người, điều này làm cho ta giật mình, ta chưa từng quen A Dật như vậy. Nếu nói với những người quen hắn, có thể là bọn họ còn nghĩ rằng ta đang nói nhảm”

Hứa Thiên Ái đặt cái ly xuống, chăm chú nhìn dây chuyền trong tay. Đôi với Dật mà nói, nàng quan trọng như vậy sao?

“Yêu A Dật là chuyện rất đau khổ, vì nếu hắn không thích người, cho dù người có cố gắng đến cỡ nào, hắn cũng không bố thí tình cảm cho người. Nhưng người bị A Dật yêu còn đau khổ hơn, ham muốn chiếm hữu của hắn quá mãnh liệt, tình cảm của hắn cũng quá đơn thuần, hắn không có tình cảm với thứ gì, cho nên mới đặt toàn bộ tình cảm lên người người ...”

Là thế này phải không? Cho nên vì nàng nắm tay mà hắn tức giận, phần nộ như vậy ? Hứa Thiên Ái vẫn nhìn chăm chăm dây chuyền trong tay. Hắn không phải không có tình cảm, chỉ là đặt toàn bộ tình cảm lên người nàng, cho nên biểu hiện mới kịch liệt như vậy ...

Lăng Tử Nhai nhìn chăm chú Hứa Thiên Ái, “Ta khuyên người nên suy nghĩ rõ ràng, nếu người thật lòng yêu A Dật, muốn cùng hắn một chỗ, vậy phải có quyết tâm thừa nhận ham muốn chiếm hữu của hắn, nếu không, người nên tránh xa A Dật một chút.” Hắn không muốn A Dật bị thương tổn.

Rời khỏi Dật ? Hứa Thiên Ái từ từ ngẩng đầu nhìn Lăng Tử Nhai. Nàng không muốn rời khỏi Dật, nàng thật sự yêu Dật! “Ta không muốn rời khỏi hắn!” Nàng chậm rãi phun ra mấy chữ

“Vậy người có dũng khí để đối mặt với tình cảm và ham muốn chiếm hữu của hắn không ? Nếu sau này người lại vô ý nắm tay nam nhân khác, hắn sẽ giống như hôm nay.” Lăng Tử Nhai trịnh trọng nói với Hứa Thiên Ái. Hắn hy vọng nàng nghĩ rõ

ràng, tình cảm này quá mạnh mẽ, nếu đã quyết định thì không còn đường lui .

“Cho dù vậy ta cũng không muốn rời khỏi hấn. Tình cảm của Dật quá mãnh liệt, có lẽ cả đời ta cũng không thể thích ứng, nhưng ta sẽ cố gắng thăng bằng với hấn.” Nàng kiên định nói. Nàng không thể quên được nước mắt của thiên sứ mỹ lệ rơi xuống, nàng biết hấn đang đau lòng ...

“Nếu ngươi không thể thăng bằng thì sao a?”

“Vậy thì cả 2 chúng ta đều nhận thương đi!” Hứa Thiên Ái đứng dậy, nắm chặt dây chuyền trong tay, “Cho dù ta muốn rời khỏi hấn, hấn cũng không cho phép!” Nàng không có đường lui, nếu thật không thể tìm thăng bằng, vậy để bọn họ cùng nhau xuống địa ngục đi. Nàng không rõ lắm, sau này nàng có hối hận về quyết định của ngày hôm nay hay không, nàng chỉ rõ ràng , bây giờ nàng muốn cùng hấn một chỗ

Dây chuyền này, nàng muốn nó phải ở trên cổ Dật, nàng muốn vượt lên cơn giận của hấn...

Chương 9

Hứa Thiên Ái đứng trước cửa nhà trọ của Tư Hiền Dật, giờ tay ấn chuông cửa. Nhưng lâu thật lâu sau, vẫn không có người ra mở cửa

Dật vẫn chưa về sao? Hứa Thiên Ái tựa thân thể vào tường, khuôn mặt tròn tròn như trái táo nhẵn lại, rốt cuộc hắn đi đâu ? Gọi điện thoại di động thì tắt máy, đến nhà thì không có về , ...

Vậy ở đây đợi hắn về đi. Hứa Thiên Ái cuộn thân thể lại, ngồi trên mặt đất, vùi mặt trong hai đầu gối, nàng muốn ở đây đợi hắn về ...

Mười một giờ đêm.

Tư Hiền Dật trở về nhà trọ, đang chuẩn bị lấy chìa khoá ra mở cửa, một thân ảnh nhỏ co rúm lại làm động tác của hắn ngừng lại, là Thiên Ái, sao nàng lại ở đây? Hắn nửa ngồi xỏm xuống nhìn nàng, nàng ngủ thiếp đi, nhưng ngủ thật không yên tĩnh, hai hàng lông mày nhíu chặt, là vì hắn sao? Hắn quyết định không nhìn nàng nữa, nhưng sự xuất hiện của nàng, lại làm tim hắn bắt đầu chuyển động ... Nàng lại dễ dàng ngăn lại quyết định của hắn lần nữa.

Mở cửa, Tư Hiền Dật ôm lấy Hứa Thiên Ái đi vào nhà , nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, cầm lấy tấm mền màu trắng thiên nga đắp lên cho nàng ...

“Ừm...” Hứa Thiên Ái giật giật mày, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Tư Hiền Dật, thần chí vẫn còn chưa khôi phục lại.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, sau đó không nói một lời quay sang chỗ khác, đi đến phòng ngủ của mình

“Dật!” Nàng phục hồi tinh thần lại, xoay người xuống giường, “Chờ một chút!” Nàng bắt lấy vạt áo của hắn, ngăn hắn rời đi.

Tư Hiền Dật đẩy tay Hứa Thiên Ái đang nắm lấy vạt áo của hắn ra, đưa lưng về phía nàng, bình tĩnh nói: “Tạm thời chúng ta đừng nên gặp mặt, nếu người thức dậy rồi thì về trước đi” Hắn cần chỉnh lại tâm tình của mình

“Ta, không, muốn!” Hứa Thiên Ái đứng trước mặt Tư Hiền Dật, lớn tiếng nói, “Tại sao lại tạm thời không gặp mặt, là vì buổi chiều ta nắm tay người khác sao ?”

Nhớ đến nàng nắm tay người khác, cười vui vẻ, tim của hắn lại buồn bực, “Tránh ra,” hắn lạnh lùng đẩy nàng ra, “Ta muốn yên tĩnh một chút!”

Hứa Thiên Ái mất thăng bằng ngã nhào xuống, “Người là người xấu! Rõ ràng yêu ta, tại sao lại không muốn gặp mặt ta!” Nàng giống hệt đứa con nít, ngồi khóc trên đất

Tiếng khóc của nàng làm hắn dừng bước, xoay người khuôn mặt trái táo của nàng đầy nước mắt, tim của hắn lại bắt đầu dao động, “Đừng khóc.” Hắn ngồi xổm người xuống, lấy khăn tay ra lau nước mắt cho nàng, “Ta yêu ngươi, cho nên ta không chịu được khi nhìn thấy ngươi chạm nam nhân khác, hoặc họ chạm ngươi, cùng một chỗ với ta, ngươi sẽ rất mệt, nếu ngày nào đó ngươi làm ta thương tổn, ta thậm chí có thể giết ngươi. Vậy ngươi còn muốn ở cùng một chỗ với ta sao ?” Hắn sợ hắn không khống chế nổi, tạo nên thương tổn không thể xoá nhoà cho nàng .

“Ta cực kỳ yêu ngươi!” Hứa Thiên Ái ngừng khóc, hai tay ôm lấy cổ Tư Hiền Dật, nằm úp sấp lên bờ vai hắn, lẳng lặng nói, “Trên thế giới này, người ta yêu nhất chính là ngươi, ngươi giống như ông trời của ta vậy, ở cạnh ta bảo vệ ta, dùng phương thức của ngươi, dần dần giao tình yêu cho ta. Cùng ngươi một chỗ ta rất vui vẻ, cho dù có khi ngươi cũng làm ta thương tổn, nhưng ta biết, nó cũng chứng minh ta yêu ngươi, khi ngươi thương tổn ta, ngươi lại càng đau lòng hơn. Cho nên, câu trả lời của ta là – - ta muốn cùng ngươi một chỗ.”

Tư Hiền Dật gạt mình, mở to hai mắt nhìn, “Cho dù cũng có lúc như ngày hôm nay ?”

“Đúng, cho dù giống ngày hôm nay, ta cũng muốn cùng ngươi một chỗ.” Nàng ngẩng đầu lên, kiên định nhìn thẳng hắn, “Nhưng ta hy vọng sau này ngươi tin tưởng tình cảm của ta, cho dù trong lúc ta vô ý lại nắm tay nam nhân khác, nở nụ cười với nam nhân khác. Tin ta, trừ ngươi ra, ta sẽ không yêu nam nhân khác, vĩnh viễn cũng không phản bội ngươi”

Hắn nhẹ phẩy tóc nàng, nhận nhặt nở nụ cười, “Ta tin ngươi!” Hắn sẽ cố gắng tin tưởng nàng.

“Chúng ta thử tìm một điểm thăng bằng , có được hay không?” Hứa Thiên Ái bắt đầu đề nghị

“Điểm thăng bằng?”

“Đúng vậy a! Sau này, khi ngươi phát giận phải tận lực khống chế tính tình của ngươi, phải quên ta cười với người khác, đương nhiên, người khác cũng bao gồm nam nhân, vì đối với ta mà nói, đây là chuyện cực kì bình thường. Ta a, sẽ vì ngươi mà tận lực tránh tiếp xúc cùng nam nhân khác – - bất quá, không bao gồm cha ta. Như vậy, tình yêu của chúng ta mới trường trường cửu cửu” Hứa Thiên Ái giải thích với đề xuất của mình

Tư Hiền Dật trầm mặc. Hắn làm được sao?

“Như thế nào? Có được hay không vậy!”

Hắn muốn tiếp tục canh chừng nàng, “Ta sẽ thử làm.” Hắn cũng không muốn làm tổn thương nàng nữa

“Thật tốt quá!” Hứa Thiên Ái cao hứng kêu lên. Cúi đầu, tay đi vào túi, “Vậy bây giờ ngươi có thể nhận sợi dây chuyền này không ?”

“Dây chuyền?” Tư Hiền Dật nhìn vòng trang sức mà Hứa Thiên Ái lấy ra, “Là cái mà buổi chiều người liều mạng bảo vệ?”

Nàng lần mò dây chuyền, gật gật đầu.

“Tại sao muốn bảo vệ nó?” Hấn vỗ về mu bàn tay sưng đỏ của nàng hỏi. Nếu không phải Tử Nhai đột nhiên đi vào, không biết tay nàng sẽ biến thành thế nào.

“Bởi vì nó giống người.”

“Giống ta?” Hấn mê hoặc nhìn về phía nàng, không ngờ đáp án của nàng lại là như vậy

“Đúng, làm người ta có cảm giác không thể đoán được, rất giống người.”

Hấn làm nàng đoán không được ?

“Người có thể mang nó lên không ?” Hứa Thiên Ái chờ mong nhìn Tư Hiền Dật, nàng thật sự rất hy vọng hấn có thể đeo sợi dây chuyền này, đây là lễ vật lần đầu tiên nàng mua cho hấn a

Tư Hiền Dật không nói gì nhìn Hứa Thiên Ái, thật lâu sau, hấn cúi đầu, vung những sợi tóc tán loạn trên vai lên, lộ ra cái cổ hoàn mỹ

Hứa Thiên Ái nở nụ cười, ôn nhu đeo vòng cổ cho hấn

Tư Hiền Dật đùa bỡn vòng cổ, “Chữ thập và cánh cho ma vương ?”

“Rất xứng đôi với người.” Nàng dò đầu qua, nhẹ nhàng hôn lên môi hấn. Hấn là thiên sứ của nàng, chỉ là thiên sứ của một mình nàng ...

Tay hấn chiếm hữu eo nàng, nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của nàng.

Không phải là không có cảm tình, chỉ là đều đặt lên cùng một người, cho nên mới kịch liệt như thế ,toàn bộ thế giới của hấn, chỉ có mình nàng mà thôi ...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Hứa Thiên Ái năm thứ nhất ngành Hán ngữ cùng hội trưởng hội học sinh – Tư Hiền Dật chính thức quen nhau hai tháng, toàn trường đều biết. Chỉ là do điều kiện của hội trưởng hội học sinh vĩ đại của chúng ta quá tốt, mà dung mạo của Hứa tiểu muội muội lại không sâu sắc, vì thế, các vị em gái trong vườn trường vẫn chưa từ bỏ ý định, nhận định mình còn có cơ hội. Chẳng qua Tư đại hội trưởng mỗi ngày thần long thấy đầu không thấy đuôi, mà nơi duy nhất có thể tìm hấn chỉ là đến văn phòng hội học sinh – cũng là vùng cấm trong trường, trừ những người trong hội học sinh ra, những người khác đều không được vào, hại các vị em gái không còn cơ hội đưa thư tình. Không còn cách nào, đành phải nhờ Hứa tiểu muội muội làm...

“Hứa Thiên Ái, người thật sự đồng ý giúp ta giao thư tình cho hội trưởng?” Một vị hoa hậu của ngành nào đó không dám tin hỏi. Nàng không phải bạn gái của Tư hội trưởng sao? Nhưng nghe nói thư tình của tất cả nữ sinh trong trường đều do nàng giao

“Thật, nhưng người phải giao 100 đồng làm thủ tục phí.” Hứa Thiên Ái chỉ chỉ cái lọ dự trữ trên bàn. Lại thêm một người đưa tiền nữa

“Đương nhiên.” Hoa hậu lớp lấy 100 đồng ra bỏ vào lọ, giao thư tình cho Hứa

Thiên Ái, “Thật sự có thể đưa đến tận tay hội trưởng?” Nàng vẫn không yên lòng hỏi han.

“Dĩ nhiên rồi!” Hứa Thiên Ái nhận lấy thư tình bỏ vào ngăn kéo, “Nếu người không tin, vậy thì tự tay đưa cho hắn đi”

Nàng không có cơ hội mới đưa cho nàng giao ! Hoa hậu lớp thầm nói trong lòng , “Lưu luyện không rời” đi ra phòng học.

“Lại lấy tiền được rồi!” Phương Linh cười bắt tay, nặng nề vỗ lên vai Hứa Thiên Ái, “Chuyện này nếu không cẩn thận coi chừng bị trời phạt.” Chưa từng thấy người nào kiếm tiền như vậy, giao thư tình của tình địch cho bạn trai mình

“Ta đang làm việc thiện, giúp người khác hoàn thành tâm nguyện nha, ông trời làm sao có thể phạt ta!” Hứa Thiên Ái vừa lấy lại cái lọ, vừa biện giải cho mình

“Thiện? Vậy 100 đồng kia là cái gì?” Phương Linh nghiêng nghiêng mắt nhìn cái lọ trên tay Hứa Thiên Ái. Nàng thật đúng là biết lợi dụng thời cơ!

“Ha ha!” Hứa Thiên Ái gãi đầu, cười khan vài tiếng, “Dù sao thì cũng phải thu một ít phí chứ.”

“Cái gì người nói cũng có lí.” Phương Linh lộ ra biểu tình ‘hết cách’ với nàng, “Đúng rồi, hôm nay nhận được mấy phong thư tình”

“Đây, ở đây hết.” Hứa Thiên Ái lấy một chồng thư tình từ trong ngăn kéo ra cho Phương Linh xem

“Tư Hiên Dật biết chuyện này có phản ứng gì?” Đây là Phương Linh tò mò nhất.

“Không phản ứng.” Hứa Thiên Ái bỏ thư tình vào trong túi, thuận miệng tung một câu.

“Không phản ứng? Có ý gì?”

“Ý chính là ta chỉ nhận giao thư tình cho Dật, đâu có nói Dật nhất định xem, cho nên những thứ này cứ chất đống trong văn phòng hội trưởng hội học sinh, mấy ngày sau thì biến thành tro bụi.” Hứa Thiên Ái lấy túi đi đến cửa phòng học

A? Nàng đang gạt tiền ! Cầm Phương Linh rơi xuống, nếu những em gái kia biết thư tình mình cất công viết ra bị biến thành tro bụi, không biết sẽ có cảm tưởng gì...

Nơi xa, một người rình coi buông kính viễn vọng xuống... Nàng sẽ không tha thứ cho nàng ta, nếu không phải tại Hứa Thiên Ái, Hiên Dật sẽ không vứt bỏ nàng, lại càng không làm vậy với gia tộc của nàng, kết cục của nàng hôm nay đều là do nàng ta gây ra, nàng không cho phép nàng ta hạnh phúc như vậy ...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Bốp!

Cánh cửa phòng hội trưởng hội học sinh bị mở ra, một thân ảnh đi đến trước bàn Tư Hiên Dật và Lăng Tử Nhai đang ngồi thảo luận .

“A, Lăng học trưởng, người cũng ở đây a!” Hứa Thiên Ái lên tiếng chào hỏi với Lăng Tử Nhai

“Đúng vậy, qua đây nói với Dật một chút chuyện.” Lăng Tử Nhai mỉm cười, chỉ vào thư báo cáo trong tay nói

“Nha.” Hứa Thiên Ái gật gật đầu, đi thẳng đến trước bàn làm việc của Tư Hiên Dật, lấy chồng thư tình từ trong túi ra, đặt lên bàn, “Đây, thư hôm nay của người đây, ta giao hết rồi đó”

Tư Hiên Dật chán ghét lờm thư tình trên tay một cái, hai tay ôm ngực, bắt đắ dĩ nhìn nàng, “Sau này đừng lấy ra nữa.” Đồng thư tình chồng chất ở chỗ này, làm hấn không thể không kêu Tử Nhai dùng máy cắt giấy xử lí hết

“Đừng, ta còn chưa kiếm đủ a!” Hai tay nàng chống nạnh, nói với hấn. Một phong thư tình một trăm đồng, chuyện tốt như vậy đi đâu mà tìm, khó khi có nhiều em gái tự nguyện bỏ tiền cho nàng, nàng không thể không thu.

Hấn trầm mặc, sau đó không nói gì, rút một tấm thẻ vàng từ trong túi ra đưa cho nàng .

“Đây là cái gì?” Hứa Thiên Ái nhận thẻ vàng, tò mò hỏi

“Thẻ vàng. Bên trong có hai trăm vạn, người muốn mua cái gì thì mua .”

Hai trăm vạn? Lỗ tai của nàng vẫn chưa điếc chứ. Đã sớm biết hấn là kẻ có tiền, nhưng không cần khoa trương đến mức vừa đưa tay ra là có 200 vạn đi !!!

“Không cần!” Nàng rất có cốt khí, trả chiếc thẻ lại cho hấn, tuy nàng yêu tiền, nhưng dùng tiền tự mình kiếm được càng có thành tựu hơn

Xem ra nàng ngoan cổ hơn hấn tưởng tượng. Tư Hiên Dật thở dài một hơi, đứng dậy, kéo Hứa Thiên Ái lại gần mình, “Người thật sự muốn tiếp tục giúp nữ nhân khác đưa thư tình cho ta?” Hấn cúi đầu, thâm tình khẩn thiết nhìn nàng, thanh âm trong veo lạnh lùng giờ trở nên ôn nhu vô cùng

Đáng giận! Hấn lại muốn sử dụng tài năng thiên phú của hấn để bắt nàng khuất phục. Tuy chuông báo động trong đầu Hứa Thiên Ái đã sớm vang lên, nhưng mắt nàng vẫn nhìn không được mà nhìn hấn

“Trả lời của người a?” Thanh âm của hấn ôn nhu như chứa nước trong đó vậy

Hứa Thiên Ái kinh ngạc nhìn Tư Hiên Dật, không nhìn được mà tán thưởng trong lòng, đẹp mắt, thật sự cực kỳ đẹp mắt. Cho dù ngày nào cũng gặp mặt, nhưng nàng vẫn thường có cảm giác kinh ngạc khi nhìn thấy hấn. Biểu tình thâm tình này của hấn đủ để cho rất nhiều nữ nhân tâm động, chẳng trách ngày nào nàng cũng nhận nhiều thư tình như vậy

“Ta muốn tiếp tục đưa !” Nàng quay mặt đi lớn tiếng nói. Bây giờ nàng không có năng lực phản kháng với “sắc đẹp” của hấn, nhìn mặt hấn làm nàng không nói nên lời

A..., Tư Hiên Dật tương đối hứng thú nhú mày, lần này Tiểu béo muội khó đối phó hơn hấn nghĩ

“Thật vẫn muốn đưa?” Tay hấn nhẹ nâng mặt nàng, để tầm mắt nàng chạm vào hấn

Hai trông mắt mị hoặc lòng người cùng xúc cảm ôn nhu làm mặt nàng thoáng chốc đỏ lên ...

“Hay là người hy vọng ta xem những thư tình này?” Hai mắt tà mị tràn đầy hấp dẫn

Nàng không muốn ! Nàng không muốn hấn dùng đôi mắt đẹp như vậy để xem thư tình của nữ sinh khác ! Hứa Thiên Ái cong miệng lên, “Ta không cho phép người xem thư tình!”

“Không cho phép?” Tư Hiên Dật tiện tay rút một phong thư tình ra, làm bộ như muốn xem

“Người không giữ lời hứa!” Nàng đoạt lại thư tình từ tay hấn, lớn tiếng chỉ trích hấn, “Lúc trước rõ ràng người đã đồng ý không xem.”

“Ta hối hận.” Lúc trước? Nàng còn không biết xấu hổ nói đến lúc trước ! Tư Hiên Dật đảo cặp mắt trắng dã, nếu hấn biết ngày nào nàng cũng sẽ cầm một đồng thư tình đến đây, đáng lẽ nên mở xem từ phong thư đầu tiên, dạy dỗ nàng một chút, để nàng khỏi ngày nào cũng mang đến làm phiền hấn.

“Người là tiểu nhân.” Tức chết nàng, hấn cư nhiên – - xấu lắm!

“Ta là tiểu nhân!” Hấn nói lại, lại tiếp tục rút một phong thư tình từ trên bàn ra

“Phi!” Lăng Tử Nhai ở một bên nhìn không được bật cười.

Hai người đang tranh chấp đồng thời dừng lại, bốn ánh mắt tập trung lên mặt Lăng Tử Nhai

“Người đang cười cái gì !” Hứa Thiên Ái không khách khí vạch trần sự thật. Hấn đang cười cái gì? Là đang cười nàng sao?

“Thực xin lỗi.” Lăng Tử Nhai ôm bụng cười áy náy. Nghiêng mắt nhìn ánh mắt cảnh cáo của Tư Hiên Dật, trong lòng hấn ngậm kêu khổ, không phải hấn cố ý muốn phá không khí bây giờ, nhưng thật sự đối thoại của bọn họ quá buồn cười .

Cười vui vậy sao? Hứa Thiên Ái nhìn Lăng Tử Nhai đang ôm bụng cười buồn bực nghĩ. Thôi, quay đầu lại, Hứa Thiên Ái oán hận đoạt lấy thư trong tay Tư Hiên Dật, “Được, về sau ta không đưa thư tình cho người nữa” Thư tình và hấn, dĩ nhiên là hấn quan trọng hơn, nàng thật đáng thương, tiền cứ như vậy mà bay mất

“Tốt lắm.” Hấn cầm lấy thư tình trên bàn, quăng cho nàng, “Phiền người xử lý hết.”

Xử lý ? Đang bắt nàng ném hết sao ? Hứa Thiên Ái nhìn một chồng thư tình trong tay, chậm rãi bỏ vào cái sọt. Các em gái ngàn vạn đừng trách nàng nha, nàng thật vô tội...

“Này, Tư Hiên Dật, lão ca ta có ở trong đây không?” Lăng Hảo Hảo giống như trận gió xoáy, cuốn vào văn phòng hội trưởng hội học sinh

“Có phải hấn không?” Tư Hiên Dật miễn cưỡng nhìn Lăng Hảo Hảo, chỉ vào Lăng Tử Nhai nói.

Good, lão ca của nàng quả nhiên đang ở đây ! Lãng Hảo Hảo nhanh chóng vọt tới trước mặt Lãng Tử Nhai, nắm lấy cổ áo của hắn, “Thành tích cuối kì của ta có phải người nói cho mẹ nghe không ?” Nàng che giấu lâu như vậy, cuối cùng mẹ cũng biết, hại nàng bị chửi từ sáng đến giờ, cũng may mẹ cần đến công ty ở Hà Lan thị sát, nếu không, không biết nàng còn bị mắng đến khi nào .

“Các người là huynh muội?!” Thư tình trên tay Hứa Thiên Ái rớt xuống đất. Lãng học tử và Lãng học trưởng là huynh muội?

“Tiểu Ái, người cũng ở đây nhi?” Lãng Hảo Hảo quay đầu, kinh ngạc nhìn Hứa Thiên Ái.

“Ta tới tìm Dật.”

Ừm, cũng đúng, Tiểu Ái và Tư Hiên Dật là người yêu, nàng ở đây cũng bình thường.

“Người và Lãng học trưởng thật là huynh muội sao?” Hứa Thiên Ái hỏi. Nàng thật không thấy bọn họ giống nhau chỗ nào .

“Có lẽ là vậy, ít ra là từ khi ta sinh đến nay, ta đã gọi hắn là ca hai mươi năm.” Lãng Hảo Hảo nín chặt áo Lãng Tử Nhai nói, “Huống hồ, người không phát hiện chúng ta đều họ Lãng sao?”

Xin nhờ, cái đó và họ có quan hệ gì, họ Lãng trên thế giới có rất nhiều, Hứa Thiên Ái nói thầm trong lòng

“Được rồi, người buông tay ra trước được không?” Lãng Tử Nhai cầm tay Lãng Hảo Hảo nói. Cổ áo bị nắm làm hắn cực kì không tự nhiên .

“Vậy người trả lời ta, thành tích cuối kì có phải người nói cho mẹ biết không ?”

“Không phải!” Đáp án cực kì khẳng định từ miệng Lãng Tử Nhai thốt ra.

“Không phải người, vậy là ai ?” Người có bản lĩnh biết thành tích cuối kì của nàng không nhiều, lão ca là một trong số đó

Lãng Tử Nhai không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt vô tội nhìn Tư Hiên Dật

Được được, nàng biết nên tìm người nào tính sổ rồi ! Lãng Hảo Hảo Lãng Tử Nhai buông ra, đi đến trước mặt Tư Hiên Dật, tay nặng nề vỗ lên bàn làm việc, “Là người nói cho mẹ ta biết đúng không ?”

Tư Hiên Dật trở về ghế dựa, hai tay ưu nhã vòng lên gối đầu vào, không chút để ý đáp: “Đúng thì thế nào?”

“Người...” Nàng oán trách nhìn hắn, “Tại sao người lại nói thành tích của ta cho mẹ ta biết?” Bình thường không thấy hắn nhiệt tình như vậy ,sao bây giờ lại nhàn hạ đến nỗi nói cho mẹ biết thành tích của nàng ?

“Không tại sao hết, chẳng qua là bá mẫu gọi điện đến tìm Tử Nhai, Tử Nhai không có , ta nhận điện thoại, ta thấy bá mẫu hình như không biết thành tích của người, vì thế, ta cực kỳ ‘Hảo tâm’ lấy hồ sơ ra nói cho bá mẫu biết.”

“Người cố ý !” Lãng Hảo Hảo nghe xong “Giải thích” của Tư Hiên Dật, giận dữ sợ.

Hảo tâm? Hảo tâm của hấn thật là đúng lúc!

“Không có, chỉ là nhầm chán thôi.” Tư Hiền Dật nhàn nhạt nói. Ngày hôm đó thật sự quá nhầm chán, cho nên mới có thời gian rảnh rỗi đi kể thành tích của nàng

“Tóm lại, người chính là không thích ta!” Đây là kết luận của nàng

“Người nghĩ vậy, ta cũng không còn cách nào.” Đây là câu trả lời của hấn

Vì thế, Lăng Hảo Hảo tức giận hung hăng đánh lên khuôn mặt tuần tú của Tư Hiền Dật, lại bị tay Tư Hiền Dật ngăn lại giữa không trung, tùy ý hóa giải, đồng thời, tay hấn bỏ về sau cổ nàng...

Hứa Thiên Ái ghen hòng trợn trời nhìn xem hai người trước mắt, không làm chứ! Không hiểu sao nàng lại có cảm giác như đang xem phim kiếm hiệp, nàng nghe Phương Linh nói Dật biết nhiều loại võ, nhưng khi nhìn thấy hấn ra tay, nàng vẫn kinh ngạc không thôi

“Bọn họ đánh như vậy không sao chứ?” Nàng thì thầm nói. Nhìn bọn họ đánh kịch liệt như vậy, lỡ như thất thủ, cho dù là thương tổn ai cũng không tốt

“Đừng lo lắng.” Lăng Tử Nhai ở một bên xem kịch vui nói, “Bọn họ đánh từ nhỏ đến lớn, không hợp thì vùng tay đánh nhau, chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?”

“Hảo Hảo chưa từng thắng A Dật mà thôi”

Lời còn chưa dứt, tay trái Tư Hiền Dật đã hoá thành lưỡi dao, đặt lên cổ Lăng Hảo Hảo, “Người thua.”

Nàng biết nàng thua, nhưng hấn cũng không cần nói ra chứ, ai nhìn mà không biết hấn thắng. Lăng Hảo Hảo tức giận quăng cho Tư Hiền Dật một cái ánh mắt, “Hảo, hảo, ta biết ta thua, làm phiền tôn giá bỏ tay xuống.” Đáng giận, một ngày nào đó nàng sẽ thắng hấn!

Tư Hiền Dật sửa sang lại y phục, giơ tay lên xem đồng hồ một chút, sáu giờ. Thuận tay vuốt tóc một cái, vỗ lên Hứa Thiên Ái vẫn còn đang thất thần, “Khuya lắm rồi, ta lái xe đưa người về nhà.”

“A...!” Hứa Thiên Ái ngơ ngác gật gật đầu, xóc lấy ba lô trên bàn, đột nhiên kêu to, “Trời, ta quên cái lọ trong phòng học.” Nàng trở về lớp học lấy, bên trong đều là tiền mà nàng vất vả tìm được, “Người đứng trước cửa chờ ta, ta xuống liền.” Nàng quay đầu, vội vàng nói với hấn

“Ngày mai đi lấy đi.” Tư Hiền Dật nhú mày. Hấn cảm giác giống như có chuyện gì đó nghiêm trọng sắp xảy ra vậy.

“Không được rồi. Để ở trường không an toàn, ai, dù sao người cũng chờ ta có một chút, người đứng trước cổng chờ ta đi.” Nói xong, nàng nhanh chóng chạy đến phòng học

Tư Hiền Dật nhìn bóng lưng Hứa Thiên Ái đi xa, có vẻ dăm chiêu...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Hứa Thiên Ái chạy về, phòng học đã không còn bóng người, nhanh chóng đến trước bàn của mình, dùng tay mò mẫm vào trong bàn học ... A? Cái lọ của nàng đâu a? Sao không thấy nữa, chẳng lẽ nàng nhớ nhầm ? Nàng cúi đầu, nhìn chung quanh học bàn .

“Người đang tìm cái này sao?” Thanh âm âm hiểm truyền đến, một bóng người đi tới, trong tay cầm một cái lọ

Á ! LÀ cái lọ của nàng! Hứa Thiên Ái vui vẻ đi lên, cầm lấy cái lọ, “Cám ơn, cảm ơn người!” Nàng nói lời cảm ơn với người kia, “Là người nhặt được cái lọ của ta?”

“Không, là ta lấy cái lọ của người.” Người nọ đóng cửa phòng lại

Ách! Nàng mãnh liệt ngẩng đầu, “LÀ người ? !” Tống Kỳ Nghi? !

“Đúng là ta!” Tống Kỳ Nghi oán hận nhìn Hứa Thiên Ái, nếu không phải tại nàng ta, nàng sẽ không bị đuổi ra trường học, lại càng không từ một thiên kim được người người hâm mộ trở thành một con chuột bẩn thỉu chạy qua đường bị người đời xua đuổi, “Chắc người kinh ngạc lắm, tại sao ta vẫn còn xuất hiện trong trường học “

“Người bị đuổi học?” Hứa Thiên Ái giật mình nói, “Người bị nghỉ học? !” Nàng vẫn còn thắc mắc, tại sao 2 tháng trước, Tống Kỳ Nghi cho nàng một cái tát xong liền không thấy nữa

“Có lẽ bây giờ người vui vẻ lắm, đoạt Hiên Dật từ tay ta , còn làm cho ta trở nên như bây giờ.” Nàng duỗi tay, gắt gao nắm lấy tay nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ta không có, ta căn bản không biết chuyện người bị đuổi học!” Lúc này, nàng mới nhìn rõ Tống Kỳ Nghi. Nàng – - sao lại biến thành như vậy ? Mái tóc xinh đẹp vốn xoã dài bên vai, bây giờ lại trở nên bên cao bên thấp, quần áo khô cứng nhúm chặt, giống như bị y phục đã được ngâm qua trong nước thay thế, khí chất ngạo mạn tự tin từng làm nàng hâm mộ bây giờ đã không thấy nữa, trong mắt nàng giờ chỉ còn hận ý ... Sát ý?

Hứa Thiên Ái liệu mạng muốn bỏ tay Tống Kỳ Nghi ra, bây giờ nàng ta có chút không bình thường, hận ý của nàng ta nhìn nàng làm nàng thấy sợ hãi

“Đừng lộn xộn,” Tống Kỳ Nghi âm trầm mở miệng nói, “Ta sẽ nhanh chóng làm người không còn động được nữa.” Rút cây dao từ sau lưng ra

Nàng ta muốn giết nàng? Hứa Thiên Ái khiếp sợ con dao sắc bén trong tay Tống Kỳ Nghi, nàng nhìn thấy được, nàng ta thật muốn nàng chết

“Không cần!” Nàng vùng vẫy mạnh hơn.

“Ta không phải đã nói với người sao, đừng vùng vẫy nữa, bởi vì người sẽ không còn cử động được nữa” Tống Kỳ Nghi cầm chặt Hứa Thiên Ái, tay kia cầm dao đâm về phía tim nàng ...

Không! Nàng không muốn chết! Hứa Thiên Ái nhéo một cái thật đau trên tay Tống Kỳ Nghi, khi Tống Kỳ Nghi thả lỏng tay ra, nàng mới dùng lực đẩy nàng ta ra ...

Hai người như là đồng thời ngã nhào trên đất.

Đau quá! Hứa Thiên Ái vỗ về cánh tay, tuy nàng tránh được đòn chí mạng kia, nhưng cây dao vẫn xẹt qua tay, bắt đầu chảy máu.

“Người trốn không thoát đâu.” Tống Kỳ Nghi bò dậy, cầm lấy cây dao trên mặt đất, chậm rãi đến gần Hứa Thiên Ái

Làm sao bây giờ, nàng biết nàng phải mau chóng trốn đi, nhưng máu chảy nhiều làm đầu óc nàng hoa mắt choáng váng, ngay cả lực đứng lên cũng không có

“Dật!” Nàng kêu lên, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Nàng sắp chết, trong đầu chỉ hiện ra bóng dáng của hắn, nụ cười của hắn

“Hừ, cho dù ngươi có gọi thế nào, hắn cũng không đến cứu ngươi.” Nghe thấy cái tên Tư Hiên Dật, hận ý trong mắt Tống Kỳ Nghi càng sâu hơn, nàng ngồi xổm người xuống, gào lên, hung hăng đâm xuống ...

Ầm!

Cửa phòng học bị mở ra. Tư Hiên Dật vọt vào, tiện tay lấy cái thẻ vàng trong túi bắn về phía Tống Kỳ Nghi ...

Cây dao rơi xuống đất, Tống Kỳ Nghi đau khổ nhìn Tư Hiên Dật. Hắn đến đây, nhưng lại không phải vì nàng.

Tư Hiên Dật ôm lấy Hứa Thiên Ái nằm trong vũng máu, dùng tay dò xét hơi thở của nàng. Nàng còn sống! Hắn không dám nghĩ, nếu hắn đến trễ nửa khắc, nàng sẽ như thế nào, có lẽ, hắn sẽ mất nàng mãi mãi

“Người lại đã thương nàng!” Tư Hiên Dật nhìn cánh tay bị nhiễm đỏ do máu của Hứa Thiên Ái, lạnh lùng nói.

“Đúng, ta làm nàng bị thương ! Nhưng cũng là vì ngươi!” Tống Kỳ Nghi lớn tiếng kêu. Nàng không cam lòng, vì sao Hiên Dật luôn chỉ chú ý đến nữ nhân kia?

Tư Hiên Dật giờ nhẹ chân phải lên, đá cây dao lên không trung, tiện tay bắt lấy. Cây dao dán lên cổ Tống Kỳ Nghi, “Vậy ngươi cũng không cần sống nữa.”

“Dật,” Hứa Thiên Ái cố gắng mở to mắt, khẽ gọi Tư Hiên Dật, nàng biết, lấy cá tính của Dật, nhất định sẽ giết Tống Kỳ Nghi, “Buông tha cho nàng đi, kỳ thật... Nàng, vô cùng... Đáng thương.” Nàng dứt quãng nói dứt lời, sau đó lâm vào hôn mê.

Đúng vậy, một nữ nhân, yêu một nam nhân vĩnh viễn không yêu mình, kỳ thật rất đáng thương ...

Tư Hiên Dật nhìn người trong lòng, “Được, ta buông tha nàng.”

Dao rơi xuống đất, hắn ôm nàng ra khỏi phòng học, không quay đầu nhìn lại người ngồi như hoá đá trong phòng học ...

Chương 10

Hứa Thiên Ái nhập viện rồi, vì thế, Trầm Anh và Hứa Tự Lập nhận được điện thoại của Tư Hiền Dật, lập tức đi vào bệnh viện

Hắn là Tư Hiền Dật? Khi Trầm Anh và Hứa Tự Lập vào, nhìn thấy Tư Hiền Dật, cầm suýt nữa rơi xuống. Hắn là người ngày nào cũng đưa Ái Ái về nhà, còn muốn đầu bếp nấu sao đến nhà bọn họ nấu cơm ?

Hai tháng trước, hai người đã sớm nghe nói chuyện Ái Ái quen với một người tên Tư Hiền Dật. Sinh viên nha, thỉnh thoảng yêu đương cũng bình thường, Trầm Anh và Hứa Tự Lập cũng coi như phóng khoáng, nếu mỗi ngày ba bữa cơm đều có người chuẩn bị, vậy bọn họ cũng không phản đối Ái Ái yêu đương

“Ái Ái, hắn thật là bạn trai của con?” Trầm Anh ngồi trước giường bệnh, nhìn Hứa Thiên Ái tay phải đang bị băng bó, tay trái đang cầm quả táo, hỏi

“Mẹ, sao mẹ không hỏi đến vết thương của con trước?” Hứa Thiên Ái vừa gặm táo vừa nói. Nàng cũng là con gái của nàng nha ! Bị thương nặng như vậy, đến nỗi vào bệnh viện, thế mà điều thứ nhất nàng ta hỏi không phải là nàng, mà là Dật.

“Không phải con đang gặm táo sao? Vậy chứng minh con không có gì đáng ngại.” Khi nghe tin Ái Ái bị đâm bị thương phải vào bệnh viện, nàng cũng giật mình, lập tức lôi lão công đang ở trong phòng vẽ tranh đến bệnh viện. Nhưng thấy bảo bối nữ nhi vẫn còn gặm táo, nàng biết nàng ta không có chuyện gì

“Cái gì mà không có, tay con bị khâu mười bảy mũi a!” Nàng gặm táo thì có nghĩa nàng không bị gì? Đây là đạo lý gì vậy? Hứa Thiên Ái nặng nề gặm miếng cuối cùng, sau đó quăng vào sọt rác

Mục tiêu vào trong!

Quay đầu, Hứa Thiên Ái nói với Tư Hiền Dật: “Dật, ta còn muốn ăn táo.”

Tư Hiền Dật cầm lấy táo và dao gọt trái cây, tiếp tục gọt táo. Thiên Ái có tinh thần, đây là điều hắn vui nhất. Khi hắn thấy nàng nằm trên mặt đất, máu không ngừng chảy ra, hắn cảm giác mình giống như nổi điên vậy. Nàng không thể rời khỏi hắn, không ai được cướp nàng đi, tử thần cũng không thể.

“Ái Ái, con thật sự đang quen hắn?” Không chỉ Trầm Anh, ngay cả Hứa Tự Lập cũng tò mò hỏi. Không phải là bọn họ coi thường uy phong của Ái Ái nhà mình, thật sự là thiên sứ trước mắt – - ách, nam nhân quá đẹp. Cho dù là chau mày cũng không

làm mất đi “sắc đẹp” của hắn, thậm chí còn có thêm một khí chất u buồn

“Đúng rồi, đúng rồi!” Hứa Thiên Ái chỉ vào Tư Hiền Dật đang gọt táo nói, “Không phải ta đã sớm nói với các người, ta và Dật đang quen nhau sao !”

Nhưng, ai có thể nghĩ đến Ái Ái nhà họ lại có thể câu được một nam nhân như vậy —

“Hắn và con là bạn học sao?” Hứa Tự Lập hỏi.

“Không, hắn lớn hơn một tuổi, học năm hai đại học, là hội trưởng hội học sinh trong trường con.”

Hội trưởng hội học sinh, rất tốt ! Hứa Tự Lập khen ngợi nhìn Tư Hiền Dật.

“Nhưng hắn đã lấy được hai bằng tiến sĩ, một bằng thạc sĩ.” Hứa Thiên Ái nhận lấy trái táo từ tay Tư Hiền Dật, nhàn nhạt nói

Cái gì? Mới hai mươi tuổi đã lấy được bằng tiến sĩ, một bằng thạc sĩ ! Hai mắt Trầm Anh và Hứa Tự Lập thoáng chốc trùng to gấp đôi

“Còn nữa, ông ngoại của hắn là Lý Ngạo Lệ thường xuất hiện trên ti vi.” Hứa Thiên Ái gặm táo tiếp tục giới thiệu.

Lão đại thương giới Lý Ngạo Lệ? Trầm Anh và Hứa Tự Lập kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được nữa

“Sau cùng, tập đoàn Tư thị – 1 trong mười tập đoàn lớn nhất thế giới là của nhà hắn.”

Là đang nằm mơ hay là đang quay tiết mục đài truyền hình vậy? Nữ nhi của bọn họ rốt cuộc câu được con người gì? Trầm Anh và Hứa Tự Lập cảm giác như mình không đứng nổi nữa

“Ái Ái, nói cho mẹ nghe, con dùng cách gì để câu hắn ?” Trầm Anh ghé vào tai Hứa Thiên Ái, nhẹ giọng hỏi

“Câu cái gì ? Nói khó nghe quá đi, là hắn câu com!” Hứa Thiên Ái lớn tiếng thanh minh. Đây là sự thật, là hắn từ đầu đã trêu chọc nàng, bắt nàng phải đến hội học sinh làm tiểu muội sai vặt. Tuy nàng chưa làm gì cả, mỗi lần đến hội học sinh đều bị gạt sang một bên, chỉ biết làm bài tập hoặc xem sách gì đó

Là thiên sứ câu Ái Ái nhà bọn họ ? Không thể có khả năng

Nhìn cha mẹ dùng ánh mắt không tin nhìn mình, Hứa Thiên Ái cắn giận cắn quả táo trong tay , đây... Cũng quá xem thường nàng đi!

- - % % % % ✕ % % % - -

Ở bệnh viện gần 20 ngày, tay phải của Hứa Thiên Ái đã có hoạt động đơn giản. Từ khi nàng nằm viện tới nay, trừ Tư Hiền Dật và cha mẹ ngày nào cũng đến thăm nàng ra, Phương Linh, Lăng Tử Nhai và Lăng Hảo Hảo thỉnh thoảng mới la cà vào, đi bộ vài vòng trong phòng bệnh của nàng. Khoa trương nhất là ông ngoại và cha mẹ Dật cũng đến thăm nàng, mà sau khi nàng nhìn thấy cha mẹ hắn xong, suýt nữa xỉu ngay tại chỗ. Cha nàng thậm chí còn nắm tay ông ngoại Dật nhiều lần, nói thẳng là sau

khi trở về, cho dù là đi toilet cũng không rửa tay. Hai nàng suýt nữa miệng sùi bọt mép

“Dật!” Nàng khẽ gọi hắn, khó khi trong phòng bệnh chỉ có 2 người bọn họ

“Có việc gì?” Tư Hiên Dật ngồi bên cạnh đọc sách ngẩng đầu nhìn Hứa Thiên Ái đang ngồi trên giường hỏi.

“Ta muốn hỏi ngươi một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hắn khép sách lại

“Tổng Kỳ Nghi bây giờ như thế nào?” Nàng nhỏ giọng mở miệng hỏi.

Hắn chần chờ một chút, mở miệng nói: “Bị chẩn đoán là có bệnh tâm thần phân liệt, đang trị liệu trong trại an thần.” Nếu ngày đó không phải nàng ngăn cản, có lẽ hắn sẽ thật sự giết chết Tổng Kỳ Nghi

“Ngươi nói, nàng – - điên rồi?” Hứa Thiên Ái giật mình nói. Tuy Tổng Kỳ Nghi từng muốn lấy mạng của nàng, nhưng nàng không hy vọng nàng ta rơi vào kết quả như vậy

“Có lẽ là vậy.” Tư Hiên Dật nhàn nhạt nói. Hắn nhẹ vỗ về tay phải của Hứa Thiên Ái. Điên với nàng ta có lẽ cũng là một chuyện tốt, nếu không, hắn cũng sẽ kiện nàng vào ngục cả đời

“Muốn ăn táo không?” Hắn thử nói sang chuyện khác, cầm một trái táo lên hỏi.

“Đương nhiên muốn!” Táo là nàng thích nhất, có thể ăn dĩ nhiên nàng sẽ ăn.

“Đúng rồi,” nàng còn có một nghi vấn, “Tổng Kỳ Nghi sao lại trở nên nghèo túng như thế?” Đây là nơi nàng không hiểu nhất, chỉ qua hai tháng, có thể thay đổi nhiều vậy sao

“Không có gì, chẳng qua là ta thấy nàng quá đáng ghét, cho nên mới đuổi học nàng, tiện thể kêu Lăng Tử Nhai đả kích xí nghiệp của gia tộc nàng, làm nó trong vòng một tháng tuyên bố phá sản mà thôi.” Tư Hiên Dật gọt táo, không chút để ý nói. Bất quá, Tổng Kỳ Nghi đâm tiểu béo muội bị thương chính là điều mà hắn không ngờ

Cái gì! Thì ra Tổng Kỳ Nghi thảm như vậy là do hắn tạo ra. Hứa Thiên Ái trừng mắt nhìn Tư Hiên Dật đang gọt táo, không biết nên nói gì cho phải. Chẳng những bị nam nhân mình yêu nhất đá, còn bị hắn ép đuổi học, người không còn đồng nào, nghĩ đến Tổng Kỳ Nghi trong tình cảnh đó, nếu nàng là Tổng Kỳ Nghi mà nói, tám phần cũng sẽ điên.

Tư Hiên Dật gọt táo xong, đưa cho Hứa Thiên Ái.

Nàng nhận lấy trái táo, nhưng vẫn chưa há mồm ăn, ánh mắt vẫn ngây ngô nhìn hắn.

“Sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?” Hắn quan tâm hỏi han, vết thương của nàng lại đau đớn sao?

“Không có gì.” Nàng thu hồi tầm mắt, nâng trái táo trên tay, cắn một hơi. Tuy trong lòng vẫn còn đồng tình Tổng Kỳ Nghi, nhưng với Dật mà nói, có lẽ sẽ không

bao giờ biết, bởi vì tình cảm của hắn chỉ đặt lên một người ...

May mắn, hắn yêu nàng, càng may mắn hơn, nàng cũng yêu hắn...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Kết thúc nửa tháng nằm viện , Hứa Thiên Ái rốt cuộc cũng được bước vào trường một lần nữa .

Wow, quả nhiên vẫn là bên ngoài tốt hơn, ngay cả không khí cũng khác với bệnh viện. Hứa Thiên Ái nhắm mắt lại, miễn cưỡng nằm trên bãi cỏ, hưởng thụ ánh nắng mùa đông

“A? Tiểu Ái, ngươi ở đây.” Phương Linh đi tới, thấy Hứa Thiên Ái hưởng thụ, cũng nằm lên bãi cỏ, hưởng thụ ánh nắng đầu đông

“Chúc mừng ngươi, rốt cục cũng đính hôn với Tư Hiên Dật.” vẻ mặt Phương Linh say mê nói. Sáng sớm hôm nay, khi nàng nhận được thiệp mời từ tay Lăng Hảo Hảo, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình. Không ngờ Tiểu Ái nhanh nhẹn như vậy, quen nhau chưa được bốn tháng đã đính hôn ? !

Đính hôn? Hứa Thiên Ái đột nhiên mở to mắt, xoay người ngồi dậy, “Ta và Tư Hiên Dật đính hôn?” Nàng giật mình hỏi. Sao nàng không biết nàng sắp đính hôn a!!!

“Đúng vậy,” Phương Linh kỳ quái nhìn Hứa Thiên Ái, “Sáng nay Lăng học tỷ đưa ta một tấm thiệp mời, ở trên viết ta phải tham gia nghi thức ngươi và Tư Hiên Dật đính hôn, có lẽ là ngay tháng giêng.”

“Lăng học tỷ đưa cho ngươi thiệp mời?”

“Đúng vậy, có gì không đúng sao ?”

Đương nhiên không đúng, đương sự như nàng còn chưa biết mình đã đính hôn, người ngoài đã nhận được thiệp mời của nàng. Không, không phải chứ? Nàng nhất định phải đi tìm Lăng Hảo Hảo hỏi cho rõ. Hứa Thiên Ái nhanh chóng đứng dậy, phúi phúi cổ vụn trên người, đi thẳng đến xã tin tức tìm Lăng Hảo Hảo, bỏ lại Phương Linh một mình, không hiểu ra sao

- - % % % % ✕ % % % % - -

Chạy đến xã tin tức, bắt được Lăng Hảo Hảo đang định rời khỏi, Hứa Thiên Ái liền hỏi: “Tại sao ngươi lại đưa thiệp mời cho Phương Linh?”

“Không có a...” Lăng Hảo Hảo tiếp lời nói.

Còn dám nói xạo!

“Ta không chỉ đưa cho một mình Phương Linh, cả trường ta đều phát hết rồi.” Hại nàng mất cả buổi sáng, thêm hai tiết học, người tốt đúng là khó làm.

“Cái gì, ngươi đã phát cả trường ?”

“Đúng vậy, ngay cả bác trai bảo vệ hay bác gái quét dọn nhà cầu ta cũng không tha.” Lăng Hảo Hảo đắc chí nói. Nghĩ đến đúng là bội phục mình, trong thời gian ngắn đã phát nhiều như vậy

Hứa Thiên Ái trừng mắt nhìn Lăng Hảo Hảo, tức giận đến không nói ra lời

“Người không cần cảm ơn ta, đây là việc ta phải làm.” Dù sao Tư Hiền Dật cũng đã đồng ý với nàng, ít nhất một năm nay sẽ không bỏ xã tin tức, nàng lao động một chút cũng là cần thiết. Lăng Hảo Hảo nhìn biểu tình của Hứa Thiên Ái, còn nghĩ nàng ta đang muốn cảm ơn nàng

Cảm ơn nàng? Đi chết đi, “Sao người lại phát những thiệp mời hư ảo kia?” Nàng hét lớn.

“Hư ảo ? Có ý gì?”

“Ý chính là, ta và Dật căn bản chưa đính hôn, sao người lại phát mấy cái thiệp mời này ?”

“Không có đính hôn? Làm sao có thể? Những thứ này là sáng nay Tư Hiền Dật đưa cho ta.” Nếu không thì nàng đã không nhận rồi như vậy, không có việc gì tự nhiên đi phát thiệp mời

“Người nói là Dật đưa người thiệp mời ?” Hứa Thiên Ái kinh ngạc hỏi.

“Vô nghĩa! Ta cũng không rảnh rỗi đến mức ngược đãi thời gian của mình.” Lăng Hảo Hảo tức giận nói.

Nàng ... Trách sai người rồi ...

Hứa Thiên Ái vội vàng cúi người, áy náy nói với Lăng Hảo Hảo: “Thực xin lỗi, Lăng học tử, hiểu lầm người!”

“Được rồi!” Lăng Hảo Hảo rộng rãi khoát tay áo. Nàng là người lớn, không chấp nhặt kẻ nhỏ , “Bất quá, các người đính hôn, sao người lại không biết ?”

Này - - nàng cũng không biết nên giải thích thế nào, “Ta nghĩ có lẽ nên đi hỏi Dật một chút.” Cũng chỉ có thể làm vậy, đến văn phòng hội học sinh tìm Dật đi

- - % % % ✕ % % % - -

Hứa Thiên Ái đi thẳng đến văn phòng hội học sinh. Đẩy cửa ra, đã thấy Tư Hiền Dật đang lên mạng

“Dật!” Nàng kêu lên, “Tại sao ta không biết chúng ta sắp đính hôn ?”

“Không phải bây giờ người biết rồi sao.” Hắn thấy nàng đến, xuống mạng, đóng máy vì tính lại.

Hứa Thiên Ái giận đến sắp ngất !

“Người muốn đính hôn, tại sao không nói cho ta biết, để ta biết từ người khác chứ?” Hứa Thiên Ái tức giận la hét, thuận tay mở lon coke trên bàn, uống một hơi, “Huống chi, ta khi nào thì đáp ứng muốn đính hôn với người?”

Hắn cũng chưa từng cầu hôn với nàng, nàng còn chưa đồng ý, sao tự nhiên lại xuất hiện một cái tiệc đính hôn chứ

“Cha mẹ người đồng ý.” Hắn vẫn như cũ, phun ra một câu chết người không đền mạng .

“Ba mẹ ta? Bọn họ đồng ý khi nào ?”

Tư Hiền Dật vô tội nhún vai, “Người về hỏi cha mẹ người đi.” Nói đến rất dài dòng, chủ yếu là ngày đó, ông ngoại và ba mẹ hắn tự mình đa tình chạy đến nhà Hứa Thiên Ái, cầu hôn với cha mẹ nàng, dù sao hắn cũng đứng đứng đắn đắn quen với nàng, bọn họ mới muốn thả pháo nhanh hơn. Chỉ là suy xét hai bên còn đang học đại học, cho nên mới tổ chức lễ đính hôn trước, đợi tốt nghiệp đại học xong thì bọn họ sẽ kết hôn.

Dù sao, sớm hay muộn hắn cũng kết hôn với Hứa Thiên Ái, cho nên hành động của ông ngoại và cha mẹ hắn cũng không phản đối, đính hôn trước cũng được, coi như chứng minh nàng là của hắn.

“Được, dù ba mẹ ta đồng ý, nhưng ta cũng không đồng ý!” Hứa Thiên Ái nặng nề đặt lon coke xuống bàn, đi đến trước mặt Tư Hiền Dật, nắm lấy quần áo hắn nói. Bất đắc dĩ, hai người chênh lệch quá nhiều, làm hành động của nàng có chút buồn cười.

Vì thế, hắn thuận tiện cúi mặt xuống gần sát nàng, “Người không muốn đính hôn cùng ta?” Hắn hỏi chân thật vô cùng.

Này – - cũng không phải. Nhìn khuôn mặt Tư Hiền Dật đột nhiên gần sát, biểu tình vô cùng chân thật, Hứa Thiên Ái nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Đính hôn với Dật, kỳ thật nàng cũng không phản đối, còn rất vui là đằng khác. Chỉ là nàng biết tin tức này từ người khác, làm nàng có cảm giác như bị lừa vậy.

“Cũng không phải, chỉ là – -” nàng lúng ta lúng túng nói. Hắn đối với nàng tốt như vậy, nàng làm sao mà không muốn đính hôn cùng hắn. Chẳng qua là nàng hơi giận vì cả trường đều biết hết, nàng lại là người cuối cùng biết được.

“Như vậy là được rồi.” Hắn lôi nàng ra ngoài cửa, “Đói bụng không, người có muốn ăn không?”

Chân nàng vẫn đứng yên tại chỗ, rốt cuộc nàng cũng biết có gì đó không thích hợp, “Người quên cầu hôn với ta.” Hứa Thiên Ái ai oán nhìn Tư Hiền Dật. Từ nhỏ, nàng luôn mong mình sẽ trở thành nữ nhân vật chính trong phim, được nam chính quỳ xuống, dùng hoa hồng cầu hôn.

“Cầu hôn?” Đừng nói là nàng muốn kiểu cầu hôn tiêu chuẩn đi. Tư Hiền Dật thậm chí cầu nguyện trong lòng.

“Chính là việc người quỳ xuống, dùng hoa hồng cầu hôn với ta a”

Bin go! Hắn đoán thật là chuẩn, da mặt Tư Hiền Dật co quắp lại.

“Chúng ta chỉ là đính hôn.” Hắn cãi chày cãi cối nói. Muốn hắn làm chuyện đó, không bằng giết hắn thì hơn.

“Ai nói, đính hôn cũng có thể!” Nàng phản bác.

“Không có hoa hồng để dùng.” Hắn tiếp tục tìm lý do.

“Người đi mua thì có.” Nàng dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn, “Ta biết, người không muốn quỳ xuống cầu hôn với ta, cho nên mới tìm nhiều lý do như vậy”

Nàng nói đúng, hắn thật sự không muốn làm hành động bất lực như vậy.

“Người cũng không biết, người ta ... người ta rất muốn thử phương thức cầu hôn này.” Nước mắt bắt đầu nổi lên trong hốc mắt của nàng, có thể chảy ra bất cứ lúc nào

Hắn thất bại nhìn nàng, biết mình chống đỡ không lâu được mà sẽ đầu hàng. Đối với nước mắt của nàng, hắn vĩnh viễn cũng không có cách.

“Người ta muốn mà!” Hứa Thiên Ái không thuận theo đậm chân, nước mắt như hạt đậu lăn xuống trên má.

Trong năm giây, Tư Hiên Dật bất đắc dĩ lấy điện thoại ra, “Này, Tử Nhai, bây giờ người lập tức đi mua một bó hoa hồng đỏ, trong vòng mười phút phải đưa đến bàn làm việc của ta”

Hứa Thiên Ái thoáng chốc nín khóc mà cười, nước mắt hoàn toàn biến mất sạch sẽ

“Người thật tốt!” Nàng ôm cổ hắn vừa cười vừa nhảy.

Hắn ngẩng đầu nhìn trần nhà, ai bảo hắn yêu nàng a!

Tám phút sau, Lăng Tử Nhai đã đi vào văn phòng hội học sinh, giao bó hoa hồng đỏ cho Tư Hiên Dật

“A Dật, đừng nói là người muốn dùng nó cầu hôn chứ?” Lăng Tử Nhai nhìn Tư Hiên Dật và Hứa Thiên Ái trêu ghẹo nói.

Tư Hiên Dật liếc Lăng Tử Nhai khinh thường, “Không phải chuyện của người, người có thể đi.” Hắn lạnh lùng nói, đẩy hắn ra ngoài cửa, tiện tay đóng cửa phòng hội học sinh lại

Lăng Tử Nhai tức giận nhìn cánh cửa đóng chặt, thở dài một hơi, xem ra không được xem trò hay rồi ...

Bên trong, Tư Hiên Dật có chút bất an cầm hoa hồng, chậm rãi đi đến cửa sổ, đứng trước mặt Hứa Thiên Ái .

Hạ quyết tâm, hắn quỳ một gối chầm đất, đưa hoa hồng về phía nàng, “Hứa Thiên Ái tiểu thư, người có nguyện ý gả cho ta không?”

Trầm mặc lan tràn giữa hai người... Mười giây, hai mươi giây... Một phút đồng hồ, 2 phút...

Nàng tới cùng muốn hắn quỳ bao lâu? Hắn nhịn không được gằm nhẹ với nàng: “Người không nhận hoa hồng sao?”

“Nhưng người còn chưa nói yêu ta cả đời, đều nghe theo lời ta, bảo vệ ta, quan tâm ta... Nói.” Trên tivi không phải thường diễn vậy sao ?

Hắn tức giận đến nổi suýt nữa ói máu

Được rồi, nếu quỳ, thì quỳ tới cùng, “Hứa Thiên Ái tiểu thư, ta cam đoan với người, ta sẽ yêu người cả đời, vĩnh viễn chiếu cố người, bảo vệ người, quan tâm người, người nguyện ý gả cho ta không?”

“Ta nguyện ý!” Nàng hưng phấn nhận lấy hoa hồng, nụ cười đầy mặt.

Hắn đứng dậy, nhìn nụ cười của nàng, thoáng chốc phát hiện đều là đáng...

- - % % % % ✕ % % % % - -

Bốn năm sau

Hứa Thiên Ái lười biếng nằm trên ghế úy phi, ngày tháng có bầu làm nàng không thể tùy tiện đi lại, mỗi ngày không nằm thì ngồi, nếu không thì đi dạo mấy vòng trong nhà mình, khi nhàm chán lắm thì viết vài bài thơ, phát càu nhàu.

Cửa nhẹ nhàng mà mở ra, Tur Hiên Dật đi đến, “Hôm nay thấy như thế nào?” Hấn quan tâm hỏi

“Không tồi!” Hứa Thiên Ái lười biếng đáp, “A..., đúng rồi, lão công, bà bà (mẹ chồng) gọi điện thoại qua, nói hi vọng chúng ta có thể về chơi.” Hứa Thiên Ái nói với Tur Hiên Dật

“Không đi.” Cởi áo khoác ra, Tur Hiên Dật chậm rãi phun ra đáp án mãi không thay đổi

Nàng biết hấn sẽ trả lời như vậy. Hứa Thiên Ái bĩu môi trừng mắt nhìn bóng lưng Tur Hiên Dật. Ai bảo giữa trưa bà bà gọi điện thoại tới, không ngờ nàng lại nhận được, ngữ điệu mềm mại, thanh âm thương tâm muốn chết, nói đã nhiều tháng không thấy bọn họ. Làm nàng hào phóng vỗ vỗ ngực bảo sẽ dẫn người đến. Tốt rồi, bây giờ đừng phải tấm tắc.

“Lão công, đi thôi!” Nàng làm nũng nói với hấn

“Không đi.” Trả lời vẫn không đổi.

Cha mẹ chồng thật là đáng thương, có con cũng như không có con, hấn không cho họ đến thăm, lại càng không chủ động đi tìm cha mẹ. Trước kia hoàn hảo, nàng có thể thỉnh thoảng đến chỗ cha mẹ chồng mấy ngày, thuận tiện cũng bắt hấn đi theo ở mấy ngày. Nhưng bây giờ, nàng hết như quả bóng tròn, đừng nói là cửa nhà chồng, ngay cả cửa nhà mình, đã mấy tháng này nàng cũng chưa ra. Biện pháp duy nhất là hấn đưa nàng đi

“Lão công,” nàng ngọt ngào gọi hấn một tiếng, “Ta là phụ nữ có thai nha, phụ nữ có thai cần nhất là chiếu cố, nhưng ngày nào người cũng phải đến công ty, không có thời gian chiếu cố ta, không bằng chúng ta đến nhà người, để họ chiếu cố ta được không.”

“Có nhiều người hầu như vậy, người còn chưa vừa lòng sao.” Câu trả lời của hấn vẫn như cũ, nửa chết nửa sống.

Tức chết nàng, hấn không thể nói mấy câu làm nàng vui vẻ sao ?

“Lão công, ta muốn đi ngủ, người ôm ta đến trên giường được không ?” Hứa Thiên Ái mở miệng lần nữa. Mất một kẻ nàng còn một kẻ, tóm lại, chỉ cần dụ hấn đến nhà cha mẹ là được

Tur Hiên Dật không nói gì, đi đến cạnh ghế quý phi, cẩn thận ôm lấy nàng đặt lên giường, ôn nhu đắp chăn cho nàng.

“Lão công...” Nàng nắm lấy tay hấn, đặt lên người mình, “Ta muốn.” Nàng lớn

mật yêu cầu.

Thân thể hắn cứng lại, ánh mắt thâm trầm. Thật lâu sau, hắn khàn khàn nói : “Ta sợ làm người và con bị thương .”

“Không sao, bác sĩ nói chỉ cần cẩn thận là được.” Tay nàng đưa lên cổ hắn, đưa môi thơm của mình lên.

Rốt cục... Hắn không khổng chế dục vọng của mình nữa, nhiệt liệt hôn trả nàng...

Hứa Thiên Ái hài lòng, nhìn đáp án mình đã chiếm được ...

Chính văn kết thúc

Mặc cho thời gian trôi qua bao nhiêu, ta chỉ để ý đến người. Cam tâm tình nguyện cuốn hút người.

Cuộc sống có thể có bao nhiêu tri kỉ, mất đi sinh mạng cũng không tiếc.

Cho nên, ta van cầu người, đừng để ta rời khỏi người.

Trừ người ra, ta không thể cảm thấy, một tia tình ý.

Đúng! Không sai! Ta chỉ để ý người, nhưng lão bà thân yêu, người có thể giải thích vấn đề này cho ta hay không ?

“Bốp!”

Một cuốn báo đập lên bàn, sắc mặt Tư Hiên Dật xanh mét nhìn chằm chằm Hứa Thiên Ái đang ôm con, “Đây là cái gì?” Hắn chất vấn.

“Báo .”

Vô nghĩa, hắn đương nhiên biết đó là báo. “Ta nói là hình chụp trên báo !”

Hứa Thiên Ái giao con cho hắn, mở tờ báo ra, “Người lên báo!”

Đúng, đây mới là nguyên nhân hắn tức giận, ảnh chụp khi hắn đang ngủ tự nhiên lại xuất hiện trên tờ báo có số lượng phát hành cao nhất, phía dưới còn ghi chú đây là tấm ảnh đoạt giải nhất của cuộc thi người yêu thích nhiếp ảnh toàn quốc. Lần này hắn không muốn nổi tiếng cả nước cũng khó

“Hình của ta tại sao lại lên báo ?”

“Ta làm sao mà biết.” Nàng giả ngu. Đều do Lăng Hảo Hảo, lần trước tới nhà nàng phát hiện tấm ảnh nàng lén giấu năm ấy, tức giận lấy mất tấm ảnh của nàng. Chẳng qua nàng không ngờ Lăng Hảo Hảo sẽ gửi tấm ảnh đi thi mà thôi. Xem đi, nàng không hề có tội

“Người thật không biết?” Tư Hiên Dật không tin Hứa Thiên Ái nói. Có thể có cơ hội chụp hắn ngủ, chỉ có nàng .

“Thật sự không biết!” Nàng chết cũng không nhận

Nàng chỉ biết là bây giờ nàng vô cùng, cực kỳ, rất muốn đến phòng bếp lấy con dao phanh thây Lăng Hảo Hảo !

Ừm – - đáng thương cho nàng, bây giờ còn một nghi vấn cần phải vượt qua ...

Ai tới cứu nàng...

---The End---

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)